

ဇက်လန်ဒန်

နတ်သွယ်

JACK LONDON
THE CRUISE OF
DAZZLER

၇ ၀၆ ၀၀ ၀၀ ၆၆ ၆

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၁၀၀(D)၊ အင်းယားလမ်း၊

ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဖုန်း - ၃၇၃၇၆၀

ဒို့တာဝန်များရေးသားပေး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချွပ်အခြာ အာဏာ တည်တံ့ နိုင်ငံပြုရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်ဆီးသူများအားဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက် သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အပျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခြေမှုန်ကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသည် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေအသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ လာတိုဂုဏ်မြင်မှားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင်မှားရေး

အင်္ဂလိပ်စာ

နတ်နွယ်

THE CRUISE OF

DAZZLER

JACK LONDON

ရတနာပုံစာအုပ် - ၄၁

[၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ]

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၂၀၅/ ၂၀၀၂ (၃)
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၄၅၈/ ၂၀၀၂ (၆)

- စီစဉ်သူ

ဦးသိမ်းစိုး၊ မင်းထွဋ်ဝင်း
- ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

(ဒုတိယအကြိမ်)
အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
၂၀၀၂ ခု၊ ဇူလိုင်လ
- ထုတ်ဝေသူ

ဦးသန်းဆွေ
(စစ်သည်တော်စာပေ)
၁၁၃/ က၊
ဥယျာဉ်လမ်း၊ ဒဂုံတောင်
- မျက်နှာပုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်

ဒေါ်ခင်အေးမြင့်
(ရာပြည့်အောင်ဆက်)
၁၉၉၊ လမ်း ၅၀၊
ပုဇွန်တောင်။
- မျက်နှာပုံးပန်းချီ

ကိုဆန်း
- စာအုပ်ချုပ်

ကိုမြင့်
- တန်ဘိုး

၅၀၀ကျပ်

အမှာ

အသည်းတထိတ်ထိတ် ရင်တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်ရသော စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုပေါင်းများစွာကို ရေးသားခဲ့သည့် စာရေးဆရာကျက်လန်ဒန်၏ ဘဝ မှာလည်း အသည်းတထိတ်ထိတ် ရင်တလှုပ်လှုပ် စွန့်စားခန်းများနှင့် ပြည့်ပြွမ်းနေပါသည်။

ကျက်လန်ဒန်ကို ၁၈၇၆-ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁၄ရက်နေ့တွင် အမေရိကန်နိုင်ငံ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ သူသည် မြို့တော်၏ လမ်းများပေါ်တွင် ပေပေတေတေ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။

ထိုစဉ်က ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ ဆိုသည်ကလည်း အင်မတန် စိတ် ဝင်စား ချောက်ချားဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ ၁၇၇၆-ခုနှစ်တွင် မြို့တည်သည်။ ၁၈၄၈-ခုနှစ် ရွှေပွဲတော်ကြီးတွင် အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင် ကြီးထွားစည်ကားလာသည်။ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ စွန့်စားသူများ ရောက်ရှိလာကြသည်။ လူဦးရေ အဆမတန် များပြားလာသည်။ အီတလီ ရပ်ကွက်၊ စပိန်ရပ်ကွက်နှင့် တရုတ်တန်းဆိုသည်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ ဆန်ဖရန်စစ္စကို မြို့ပေါ်မှ လူငယ်လူရွယ် အားလုံးသည် ကိုယ့်

ရတနာသုံးစာစုပုံစံတိုက်

နတ်နွယ်

ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်နိုင်ရန် ကြိုးစားကြရသည်။ ကိုယ့်လက်သီးကိုယ် အားကိုးကြရသည်။ ထိုခေတ်က ကျောင်းသားများသည် တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် ရန်မဖြစ်ဘူးသူဟူ၍ မရှိချေ။

ဂျက်လန်ဒန်သည် အပစ်အခတ် ဝါသနာထုံသည်။ ပင်လယ်ပြင် စွန့်စားခြင်းကို နှစ်သက်မက်မောသည်။ သူသည် သင်္ဘောဆိပ်ခံ တံတား များတွင် လှည့်လည် ကျက်စားပြီး ရရာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်လေ့ရှိသည်။ သင်္ဘောသားများက သူ့ကို ကြမ်းတိုက်ခိုင်းသည်။ ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျားသို့ သက်စွန့်ဆံဖျား တက်ခိုင်းသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ပင်လယ်ထဲသို့ ခေါ် သွားသည်။ သင်္ဘောသား ပညာကို သင်ကြားပေးသည်။ သူတို့ထံမှ မဖြစ် စလောက်သော အခကြေးငွေကို သူရရှိသည်။

တိုလီမိုလီလုပ်၍ ရသော ပိုက်ဆံများ အားလုံးလောက်ကိုပင် သူ့ အမေကို အပ်ရသည်။ သို့သော် သည်ကြားထဲကပင် ဂျက်လန်ဒန် သည် ပိုက်ဆံစုပြီး တစ်ပတ်ရစ် လှေကလေး တစ်စီးကို ဝယ်ယူသည်။ စု၍ရသော ပိုက်ဆံဖြင့် ထို လှေကလေးကို ဆေးသုတ်သည်။ ရွက်ဝယ် သည်။ တက်ဝယ်သည်။ ထို့နောက် ရေတက် ရေကျများတွင် လိုက်ပါပြီး ငါးများသည်။

သူသည် ဤကဲ့သို့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် စတင်ကျက်စားရင်း ကနုကမာ ဓားပြများနှင့် အပေါင်းအသင်း ဖြစ်သွားသည်။ ဆန်ဖရန် စစ္စကို ပင်လယ်အော်ထဲတွင် ကမာကွင်း ကောင်းကောင်းများ ရှိသည်။ ကမာကွင်း တော်တော်များများသည် ပုဂ္ဂလိကပိုင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဓားပြများက ကမာကွင်းများကို ခိုးဝှက်လုယူကြပြီး မှောင်ခိုဈေးတွင် ရောင်းချကြသည်။

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

ဂျက်လန်ဒန်သည် ကမာဓားပြများ၏ ရပေါက်ရလမ်းကို သဘောကျသဖြင့် သူတို့အုပ်စုထဲ ဝင်ရောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဓားပြတစ်ယောက်က သူ၏ တစ်ပင်တိုင် ရွက်သဘောကလေးကို ရောင်း မည်ဟုဆိုသောအခါ ဂျက်လန်ဒန်သည် သူ၏ မွေးစားမိခင်သဖွယ် ဖြစ်သော နီဂရိုးမကြီး ‘မာမီဂျင်နီ’ထံမှ ဒေါ်လာငွေသုံးရာ ချေးငှားသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် ကောင်ကလေး တစ်ယောက်အရွယ်သာသာမှပင် ရက်ဇယ်ဒက်ဇယ်ဟူသော ရွက်သဘောကလေးကို ပိုင်ဆိုင်လေတော့သည်။ ထိုသဘော၏ အမည်မှပင် ဤဝတ္ထု၏ ခေါင်းစဉ်ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

သူသည် ဓားပြသဘော အုပ်စုနှင့်အတူ လိုက်ပါလာပြီး ကမာကွင်းများကို ခိုးဝှက်လုယူသောအခါ တစ်ညဝင်ငွေသည် ယခင်က သူပင်ပင်ပန်းပန်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လုပ်၍ရသော သုံးလစာ ဝင်ငွေနှင့် ညီမျှနေတော့သည်။ အသက်အရွယ်ငယ်သေးသည့်တိုင် များမကြာမီ ကာလမှပင် ဂျက်လန်ဒန်သည် ပင်လယ်အော် ကမာဓားပြများထဲတွင် အကြမ်းဆုံးအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားလေတော့သည်။ သူ့သဘောကို အခြား သဘောတွေထက် ပိုပြီးမြန်အောင် မောင်းနှင်သည်။ အခြားသော ဓားပြများ အားလုံးကိုနှိုင်းအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်သည်။ သူ့ထက် အသက်ကြီးပြီး အတွေ့အကြုံများသူကို နှိုင်းအောင်ပြိုင်ပြီး အရက်သောက်နိုင်သည်။

သူသည် သက်စွန့်ဆံဖျား ပြုလုပ်ချင်သည့် စိတ်ကြောင့်လည်း ကောင်း၊ သဘော သွားလာမှု အတတ်ပညာတွင် ကျွမ်းကျင်လှ၍ လည်း ကောင်း ဆိပ်ကမ်းသို့ သူများတွေအလျင် ရောက်ပြီး လုယူလာသော

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

ကမာများကို ဈေးအကောင်းဆုံးရအောင် ရောင်းချနိုင်သည်။

သူ၏ သင်္ဘောပေါ်တွင် ပုလိပ်တွေ လာရောက်ခဲ့လျှင် သူက သူတို့နှင့် အလွမ်းသင့်အောင် ပေါင်းသည်။ အကောင်းဆုံး ကမာတွေ ကျွေးမွေးသည်။ ဘီယာတွေ အလှုံ့ပယ်တိုက်သည်။

သို့သော် သူသည် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဓားပြများနှင့်ကား အပေး အယူ မသင့်ပါ။ သူ၏အောင်မြင်မှုကို မနာလို ဖြစ်ကြသူတွေကလည်း အများကြီး ဖြစ်သည်။ ထိုသူတွေနှင့် အလဲအကွဲ ထိုးကြိတ်ရသည်။ သို့သော် ဂျက်လန်ဒန်သည် သူ့ကိုယ်သူ ကောင်းစွာ ကာကွယ်နိုင်ခဲ့သည်။ တစ်ကြိမ်တွင် သူ့အား ရက်ဖယ်ဒက်ဖယ် သင်္ဘောကို ရောင်းချခဲ့သည့် ဓားပြကြီးက သူ့သင်္ဘောကို နှစ်မြှုပ်ပစ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ထိုအခါ သူက ထိုဓားပြကြီးကို သေနတ်နှင့်ချိန်ပြီး သင်္ဘောကို ခြေထောက်ဖြင့် ထိန်းပဲ့ကာ မောင်းနှင်ခဲ့သည်။

သို့တစေလည်း နောက်တစ်ကြိမ်တွင်ကား ကမာဓားပြအများ အပြား အရက်မူးပြီး ရန်ဖြစ်ကြသည့်ပွဲတွင် သူ့သင်္ဘောမီးလောင်ပြီး နှစ်မြှုပ်ခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ဂျက်လန်ဒန်သည် စိတ်ပျက်ခြင်း မရှိဘဲ အခြားဓားပြတစ်ဦး၏ ရိန်းဒီးယား သင်္ဘောကို ကူညီမောင်းနှင်ပေးခဲ့ သည်။ ထိုသင်္ဘော၏ အမည်ကိုလည်း ဤဝတ္ထုတွင် အသုံးပြုထားသည်။

သူသည် ကမာဓားပြတွေနှင့် တွဲနေသော်လည်း သူတို့နှင့်မတူ သည့် အချက်တစ်ခု ရှိသည်။ စာဖတ်ဝါသနာပါခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ပင်လယ်ခရီးကြမ်းက ပြန်လာပြီး နားနေသည့်အချိန်များတွင် အခန်းထဲ၌ ပိတ်လှောင်ပြီး စာဖတ်နေတတ်သည်။ ကစ်ပလင်၊ အီမယ် ဇိုလာ၊ ဘားနတ်ရှော့တို့၏ စာများကို သူ အထူးနှစ်ခြိုက်သည်။ ထို့ပြင်

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

ဒုရှေလူ၏ ဗိုက်ကင်းခေတ်သည်လည်း သူ၏ အကြိုက်ဆုံး စာအုပ်တစ်
အုပ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ တချိန်က ပင်လယ်ပြင်ကို ကြီးစိုးခဲ့သော
ဗိုက်ကင်းပင်လယ်ဓားပြများ၏အနွယ်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ယူဆထားခဲ့သည်။

သူသည် ကျောင်းနေစဉ်က ကျောင်းသားတွေ စုပြီးသီချင်းတွေ
ဆိုကြသည့်အထဲတွင် မဆိုနိုင်ဟု ငြင်းဆန်ခဲ့သဖြင့် အတန်းပိုင် ဆရာမ
က သူ့ကို ဆရာကြီးထံ ပို့ခဲ့သည်။ ထိုအခါ ဆရာကြီးက သူ့ကို သီချင်း
မဆိုချင်လျှင် စာစီစာကုံး ရေးရမည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် သူသည်
နံနက်တိုင်းပင် စာလုံးရေ တစ်ထောင်မျှ ရေးသားခဲ့ရသည်။

ဂျက်လန်ဒန်သည် စာဖတ်များလာသောအခါ ကမာဓားပြ
လုပ်ငန်းသည် နောက်ဆုံးတွင် ထောင်ထဲရောက်လျှင်ရောက်၊ မရောက် လျှင်
အသေစောစော သေရမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့သည်။

သူသည် အရှေ့ဖျား ဒေသတွင် ပင်လယ်ဖျံ ဖမ်းသည့်အလုပ်နှင့်
ကလုန်ဒိုက်တွင် ရွှေတွင်းတူးသည့် အလုပ်များကို သက်စွန့်ဆံဖျား
လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် စာရေးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ပြုရန်
ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ သူသည် တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်းတွင် စာအုပ် ပေါင်း
ငါးဆယ်ကျော် ရေးခဲ့သည်။

ထိုအထဲတွင် သူ၏ ထင်ရှားကျော်ကြားသော **ပင်လယ်ဝံပုလွေ၊
အရိုင်းခေါ်သံ၊ သံဖနောင့်နှင့်** ယခု ဘာသာပြန်ဆိုသော **ဒက်ဇယ်လာ**
တို့ပါရှိပေသည်။ ဒက်ဇယ်လာကို လူငယ်များအတွက် ရည်ရွယ်ရေးသား
ခဲ့သော်လည်း လူငယ်ရော လူကြီးများပါ အထူးပင် ကြိုက်နှစ်သက်ကြ
သည်။ သူ ငယ်စဉ်ဘဝကို အခြေခံပြီး ရေးသဖြင့် ဤဝတ္ထုသည် အသက်
ဝင် ရုပ်လုံးကြွနေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အပိုင်းတစ်

(၉)

အစ်ကိုနှင့် ညီမ

တလက်လက် တောက်ပြောင်နေသော သဲသောင်ပေါ်တွင် သူတို့ ပြေးကြသည်။ နောက်ဘက်တွင် ပစ်ဖိတ် သမုဒ္ဒရာကြီးက လှိုင်းလုံးကြီးများ ရိုက်ခတ်နေသည်။ လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ စက်ဘီးများပေါ်သို့ သူတို့ ခုန်တက်ကြသည်။ ထို့နောက် စိမ်းလန်းစိုပြည်သော ပန်းခြံလမ်းအတိုင်း မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် နင်းသွားကြသည်။

သူတို့အားလုံး သုံးယောက်ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားကလေး သုံးယောက် ဖြစ်သည်။ အရောင်အသွေး တောက်ပြောင်လှသော ဆွယ်တာ အင်္ကျီများကို ဝတ်ထားကြသည်။

သူတို့သည် စက်ဘီးစီးလမ်းပေါ်တွင် အများဆုံး ခွင့်ပြုထားသော

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

မိုင်နှုန်းလောက်ဖြင့်ပင် ဆွယ်တာတောက်တောက်ပြောင်ပြောင်ဝတ်
 လူငယ်ကလေးများ ထုံးစံအတိုင်း တရကြမ်း နင်းသွားနေကြသည်။
 ကန့်သတ်မိုင်နှုန်းကို ကျော်ကောင်းလည်း ကျော်နိုင်သည်။ သူတို့ ကလေး
 တွေ ကန့်သတ်မိုင်နှုန်းကို လွန်နေကြပြီဟု ပန်းခြံစောင့် မြင်းစီးပုလိပ်ကြီး
 က ထင်မှတ်မိသည်။ သို့သော် မသေချာသဖြင့် သူ့အနီးမှ သူတို့ရိပ်ခနဲ
 ဖြတ်သွားကြစဉ်တွင် သတိပေးရုံသာ ပေးလိုက်ရသည်။ သူတို့က သူ၏
 သတိပေးမှုကို ချက်ချင်းပင် လက်ခံလိုက်ကြသလို နောက်လမ်းကွေ့တွင်
 ချက်ချင်းပင် မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ဤသည်ကလည်း ဆွယ်တာ
 တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်ဝတ် လူငယ်ကလေးများ၏ ထုံးစံပင်။

ဂိုးလဒင်းဂိတ် ပန်းခြံဝမှ ထွက်မိသောအခါ သူတို့သည်
 ဆန်ဖရန်စစ္စကို မြို့ဘက်သို့ ချိုးကွေ့ကြသည်။ တောင်ဆင်းလမ်းများ ကို
 အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဆင်းကြသည်။ လမ်းသွား လမ်းလာများက သူတို့ ကို
 စိုးရိမ်တကြီး လှည့်ကြည့်ကြရသည်။ မြို့ထဲသို့ ရောက်ရှိသောအခါ
 တွင်လည်း သူတို့သည် တောင်တက်လမ်းများကို ရှောင်ကာ တောင်ဆင်း
 လမ်းများကိုသာ ရွေးကြသည်။ မလွဲသာ၍ မတ်စောက်သော တောင်
 တက်လမ်းများကို တက်ကြရပြီဆိုလျှင်လည်း တောင်ထိပ်ကို မည်သူ အလျင်
 ရောက်မရောက် ပြိုင်ကြရသည်။

မကြာခဏဆိုသလိုပင် ရှေ့ဆုံးသို့ ရောက်နေတတ်ပြီး တရကြမ်း
 ခရီးကို စတန်အမျိုးမျိုးဖြင့် ဦးဆောင်နေသော လူရွယ်ကလေးကို သူ၏
 အဖော်များက ဂျိုးဟု ခေါ်ကြသည်။ ‘ခေါင်းဆောင် နောက်ကို လိုက်ကြ’
 ဆိုသလို သူကလည်း ခေါင်းဆောင်နိုင်ပါသည်။ ဤအစုထဲတွင် အမြူးဆုံး
 နှင့် အရဲဆုံး လူငယ်ကလေးပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အိမ်ကြီးရခိုင်

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

များရှိရာ ဝက်စတင်း အက်ဒီရှင်းသို့ ဝင်လာသောအခါတွင်ကား သူ၏ ရယ်မောသံများ တိုးသွားတော့သည်။ ကျဲတောက်သွားတော့သည်။ ထို့ အပြင် အလိုအလျောက် ဆိုသလိုပင် သူသည် နောက်တွင် ကျန်ရစ် သည်။ လာဂူနာနှင့် ဗယ်လီဂျို လမ်းဆုံသို့ ရောက်ရှိသောအခါ သူ၏ အဖော်နှစ်ယောက်က လက်ယာဘက်သို့ ချိုးကွေ့ကြသည်။

‘သွားပြီ ဖရက်၊ သွားပြီ ချာလီ’

သူ၏ စက်ဘီးကို လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးကွေ့ရင်း ဂျိုးက နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

‘ညကျမှ တွေ့မယ်’

သူတို့ပြန်အော်သည်။

‘ဟင့်အင်း ငါမလာဘူး’

‘ဟေး လာခဲ့ပါ’

‘ဟင့်အင်း ငါစာကျက်ရမယ်၊ သွားပြီဟေ့’

သူတစ်ယောက်တည်းရှိသောအခါ သူ့မျက်နှာ ညှိုးရော်လာ သည်။ သူ့မျက်လုံးများတွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုများ ထင်လာသည်။ သူ လေချွန်သည်။ သို့သော် သူ၏ လေချွန်သံက တဖြည်းဖြည်း တိုးသွား သည်။ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး တစ်လုံး တည်ရှိရာ ခြံဝင်းထဲသို့ ရောက်ရှိသော အခါတွင်ကား သူ၏ လေချွန်သံ လုံးဝပင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

‘အို ဂျိုး’

စာကြည့်ခန်းတံခါးရှေ့တွင် သူ ခြေလှမ်းတုံ့သွားရသည်။ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ဗက်ဆီရှိနေသည်။ သူမ၏ သင်ခန်းစာများကို ကြိုး စားပမ်းစား လေ့ကျင့်ကျက်မှတ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သင်ခန်းစာများ

ရတနာပုံစာစုပိတ်တိုက်

နတ်နွယ်

အားလုံးလောက်ကိုလည်း လေ့ကျင့်ကျက်မှတ်ပြီးလောက်ပြီ ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ သူမသည် ကျက်မှတ်စရာရှိသည်များကို ညစာ မစားမီ တွင် အပြီး ကျက်မှတ်လေ့ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ညစာ စားချိန် ကလည်း သိပ်မဝေးတော့ပါ။

သူ့အဖို့မူကား သင်ခန်းစာများကို လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့ရသေး ပါ။ သည်အဖြစ်ကို တွေးမိသောအခါ သူ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ မိမိထက် အသက်နှစ်နှစ်မျှငယ်သော ညီမလေးတစ်ယောက်နှင့် တစ်တန်းတည်း ဖြစ်နေရသည်မှာပင် ဆိုးရွားလှသည်။ ညီမက မိမိထက် အမြဲတန်းလိုပင် စာပေသင်ကြားမှုတွင် ပိုပြီး တော်နေသည်။ မခံနိုင်စရာပင်။ သူ့ညဉာဏ် ထိုင်း၍တော့ မဟုတ်ပါ။ သူ့ညဉာဏ်ထိုင်း၍ မဟုတ်ကြောင်း သူ့ကောင်း ကောင်းသိပါသည်။ သို့ရာတွင် ဘာကြောင့်မှန်းတော့ သူ မသိ။ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့်ပင် သူ၏ စိတ်များက အခြားနေရာများသို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။ သူသည် အမြဲတမ်းလိုပင် ကျက်မှတ် ပြီးစီးထား ခြင်း မရှိပါချေ။

‘ဂျိုး ဒီကို လာပါဦး’

သူမ၏ အသံတွင် အနည်းငယ် မကြည်သာသည့် အရိပ် လက္ခဏာ ရှိနေသည်။

ခန်းဆီးကို သူ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး

‘ဘာလဲ’

သူ့အသံကလည်း မာသည်။ သို့သော် ထိုသို့ပြောလိုက်မိပြီးမှ စာအုပ်ပုံတွေ ပြည့်နေသော စားပွဲကိုဖြတ်ပြီး ညှိုးငယ်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်နေသော သေးသွယ်သည့် ကောင်မလေး တစ်ယောက်

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ သူ့စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ သူမက ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် စာရွက်နှင့် ခဲတံကိုကိုင်ကာ ကွေးကွေး လေးရှိနေသဖြင့် ပိုပြီးမှပင် သိမ်မွေ့နုနယ်နေတော့သည်။

‘ဘာများလဲ ညီမလေး’

သူမထံသို့ လျှောက်သွားရင်း သူ ချိုသာစွာ မေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက သူ့လက်ကို သူမ၏လက်များနှင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ သူမ၏ ပါးတွင် ကပ်ထားလိုက်သည်။ သူမအနီးတွင် သူရပ်လိုက်သော အခါ မိန်းကလေးက သူ့အပါးသို့ ကြင်နာယုယဟန်ဖြင့် တိုးကပ်သည်။

‘ဂျိုး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ညီမကို ပြောစမ်းပါ’

သူမက တိုးညှင်းစွာ မေးသည်။

သူ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ မိမိ၏ အခက်အခဲများကို ညီမ တစ်ယောက်ထံ ဝန်ခံရမည်မှာ ရယ်စရာကြီး ဖြစ်သည်။ သူမက မိမိ ထက် စာတော်သည်ပဲ ထားဦးတော့။ ညီမလေးက သူ၏ အခက်အခဲများ ကို မေးမြန်းနေသည်ကလည်း ရယ်စရာကြီးပင် ဖြစ်သည်။

‘အို သူ့ပါးကလေးက နုလိုက်တာပါကလား’

သူမက သူ့လက်ကို သူမ၏ ပါးပြင်တွင် အသာအယာ ဖိကပ် နေသောအခါ သူ တွေးလိုက်မိသည်။ သည်အချိန်မှာ သူက ဖယ်ရှား သွားမည်ဆိုလျှင် သူမိုက်တာပဲ ဖြစ်ပေမည်။ သူမ၏ စိတ်ကို ထိခိုက် စေမည် ဖြစ်သည်။ သူ၏ အတွေ့အကြုံအပြောရလျှင် မိန်းကလေးတွေ သည် အလွယ်တကူပင် စိတ်ထိခိုက် တတ်ကြသည်။

သူမက ဆုပ်ထားသော သူမ၏ လက်ချောင်းကလေးများကို ဖြေပြီး သူ၏ လက်ဖဝါးကို နမ်းသည်။ သည်အနမ်းက နှင်းဆီပန်း၏

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

ပွင့်ဖတ်ကလေး တစ်ခုကျလာသည့် အလားပင် ဖြစ်သည်။ သည်အနမ်း
က သူမ၏ ပုံစံအရ မေးခွန်းကို ထပ်မေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

‘ဘာမှ မဖြစ်ဘူး’

သူ ပြတ်ပြတ်ကြီး ပြောလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သည့်နောက်တွင်
မှ သူ စိတ်ပြောင်းသွားပြီး ရုတ်ခြည်း ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ဖေဖေ’

သူ၏ ပူပန်ကြောင့်ကြမှုကို မိန်းကလေး တွေ့မြင်သွားပြီ ဖြစ်
သည်။

‘အို ဖေဖေက သိပ်ကောင်းပြီး သိပ်ညွှာပါတယ် ဂျီး၊ ကိုကို ဘာ
ဖြစ်လို့ သူ စိတ်ကျေနပ်အောင် မလုပ်ရတာလဲ၊ သူက ကိုကိုကို ဘာမှလဲ
သိပ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ ကိုကိုကို ကောင်းဖို့ပြော တာပဲ၊
ကိုကိုကို လူမိုက်ကလေး တစ်ယောက်လို တခြား ကောင်ကလေး တွေကို
ပြောနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုကို အနေနဲ့ စာကို နည်းနည်းကလေး ပဲ
ကြိုးစားဖို့’

‘တော်ပြီ၊ တရားဟော ပြန်ပြီလား’

သူ ပေါက်ကွဲသည်။ သူ့လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲဖယ်လိုက်
သည်။

‘နင်ကတောင် ငါ့ကို တရားဟောစပြုလာပြီ၊ နောက်ဆိုရင်
ထမင်းချက်နဲ့ မြင်းထိန်း ကောင်ကလေးက ဟောဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်’

သူ့လက်နှစ်ဘက်ကို အင်္ကျီအိတ်များအတွင်းသို့ ထည့်လိုက်ပြီး
မဆုံးနိုင်သော ဆုံးမစကားတွေဖြင့် မရေတွက်နိုင်သော တရားဟော
ဆရာများ ပြည့်လျှံနေမည့် စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ အနာဂတ်ကာလကို သူ

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

လှမ်းမျှော်လိုက်မိသည်။

‘နင် ငါ့ကို ပြောချင်တာ ဒါပဲ မဟုတ်လား’

သူ မေးလိုက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားတော့မည် ရှိသည်။

မိန်းကလေးက သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြန်ပြီး

‘အို မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကို့ကို ကြည့်ရတာ စိတ်ပူနေပုံကြီးမို့ ညီမက ညီမက. . .’ သူမ၏အသံ ပျောက်ဝင်သွားသည်။ သို့သော် သူမက ချက်ချင်းပင် ဆက်ပြီးပြောသည်။ ကိုကို့ကို ညီမပြောချင်တာက ညီမတို့ အုတ်ကလန်ကို ပျော်ပွဲစားသွားကြမလို့၊ နောက်စနေမှာ တောင်ပေါ်ကို တက်ကြမယ်’

‘ဘယ်သူတွေ သွားကြမှာလဲ’

‘မာတယ်ဟေး. . .’

‘ဘာ အဲဒီ ပျော့စိကလေးလား’

သူ ကြားဖြတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘အို ပျော့စိကလေး မဟုတ်ပါဘူး၊ ညီမ သိသမျှ မိန်းကလေးတွေ အထဲမှာတော့ ချစ်စရာ အကောင်းဆုံး မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပဲ’

‘နင်ပြောတာ မမှားပါဘူး၊ နင် သိတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာပေါ့၊ ဆက်ပြောပါဦး၊ တခြားကော ဘယ်သူတွေလဲ’

‘ပါးလ်ဆေသာနဲ့ သူ့ညီမ အဲလစ်၊ ဂျက်ဆီ ဟီးလဘွန်း၊ ဆက်ဒီ ဖရင့်ချ်၊ အက်ဒနာ ခရိုသာ၊ မိန်းကလေးတွေထဲကတော့ ဒါပဲ’

ဂျိုး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး

‘ယောက်ျားကလေးတွေကကော’

‘မောရစ်နဲ့ ဖီးလစ်ကလီးမင့်၊ ဒစ်ဂျိုဖီး၊ ဘတ်လေတန်၊ နောက်ပြီး

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

၂၀

တော့. . .’

‘တော်လောက်ပြီ၊ အားလုံး ငပျော့ကလေးတွေပဲ’

‘ကိုကိုရယ်. . . ကိုကိုရယ်၊ ဖရက်ရယ်၊ ချာလီရယ် လိုက်ခဲ့ကြ ပါ။ ကိုကို့ကို အဲဒီအတွက် ညီမ ခေါ်တာပါ။ ကိုကိုတို့ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်မလို့ပါ’

သူမက တုန်ယင်သော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘နင်တို့ ဘာသွားလုပ်ကြမှာလဲ’

‘လမ်းလျှောက်ကြမယ်၊ ပန်းခူးကြမယ်၊ ပေါ်ပီပန်းတွေ ပွင့်နေပြီ၊ နေရာ ကောင်းကောင်းတစ်ခုမှာ နေ့လယ်စာ စားကြမယ်၊ နောက်ပြီး တော့. . . နောက်ပြီးတော့’

‘အိမ် ပြန်ကြမယ်’

သူ ဝင်ပြီး အဆုံးသတ်ပေးလိုက်သည်။

ဗက်ဆီ ခေါင်းညိတ်သည်။ ၎င်းက အကျီအိတ်များထဲသို့ လက်များကို နှိုက်လိုက်ပြန်ပြီး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း

‘မိန်းကလေးအုပ်နဲ့ မိန်းကလေးတွေရဲ့အလုပ်ပဲ၊ ငါနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး’

သူ ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။

သူမက တုန်ယင်နေသော နှုတ်ခမ်းများကို တင်းစေ့လိုက်ပြီး-

‘ကိုကိုက ဘာလုပ်မှာလဲ’

‘ငါလား ဖရက်ရယ် ချာလီရယ်ကို ခေါ်ပြီး တစ်နေရာကို သွား မယ်၊ တစ်ခုခု လုပ်မယ်၊ အဲ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုပေါ့’

သူစကားကို ရပ်ပြီး သူမကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူမက သူ

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

ဆက်ပြောမည်ကို စိတ်ရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ရင်ထဲတွင် ရှိနေသည်များနှင့် သူ ပြောချင်သည်များကို မပြောနိုင်သော အခါ သူ ပေါက်ကွဲသည့်အနေဖြင့်-

‘အို နင် နားမလည်ပါဘူး၊ နင် နားမလည်ပါဘူး၊ နင်က မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပဲ၊ နင့်အနေနဲ့ လှလှကလေး နေချင်တယ်၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေး နေချင်တယ်၊ အမူအရာယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ချင်တယ်၊ ကျောင်းစာမှာ တော်ချင်တယ်၊ ဘေးအန္တရာယ်တွေနဲ့ စွန့်စားခန်းတွေကို နင် စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်းနေတတ်တဲ့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လုပ်တတ်တဲ့ ယောက်ျားကလေးတွေကို နင် စိတ်မဝင်စားဘူး’

ကော်လာဖြူဖြူနဲ့ ကောင်ကလေးတွေကိုပဲ နင် သဘောကျတယ်၊ အဝတ်အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ် အမြဲတမ်းဝတ်ပြီး ခေါင်းကို အမြဲတမ်း ဖြီးထားတဲ့ ကောင်ကလေးတွေကိုပဲ နင် သဘောကျတယ်၊ အဲဒီ ကောင်တွေက ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ ဘယ်မှ မသွားဘူး၊ ဆရာမ အနားမှာပဲ ကပ်နေကြတယ်၊ ဆရာမက စာဘယ်လို ကြိုးစားရမယ်လို့ ပြောတာကိုပဲ နားထောင်နေကြတယ်၊ အဲဒီ ကောင်တွေက ဘယ်တော့မှ ပြဿနာ မဖြစ်ကြဘူး၊ အဲဒီ ကောင်တွေက ဘာလုပ်သလဲ၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့ အတူတူသွားပြီး အတူတူပန်းကောက်ကြမယ်၊ အတူတူနေ့လယ်စာ စားကြမယ်၊ အို ဒီကောင်တွေအကြောင်း ငါကောင်းကောင်း သိတယ်၊ ဒီကောင်တွေက ကိုယ့်အရိပ်ကို ပြန်ကြောက်နေတဲ့ အကောင်တွေ၊ သိုးတွေမှာ သတ္တိမရှိသလိုဘဲ ဒီကောင်တွေမှာလည်း သတ္တိမရှိဘူး၊ ဟုတ်တယ် . . . ဒီကောင်တွေဟာ သိုးတွေပဲ၊ အေး ငါကတော့ သိုးတစ်ကောင် မဟုတ်ဘူး၊

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

အဲဒီတော့ နောက်ထပ် ဘာမှပြောစရာမရှိတော့ဘူး၊ နင်တို့ ပျော်ပွဲစားကို ငါမလိုက်ချင်ဘူး၊ ထပ်ပြီး ပြောရရင် ငါ မလိုက်ဘူး’

ဗက်ဆီ၏ ညှိမှောင်သော မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လျှမ်းလျက်ရှိသည်။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများ တုန်ယင်နေကြသည်။ သည်အခါ သူ ဒေါသဖြစ်ပြန်သည်။ မိန်းကလေးတွေမှာ ဘာ ကောင်းတာရှိသလဲ။ သူတို့ ငိုမယ်။ သူတစ်ပါးကိစ္စမှာ စွက်ဖက်မယ်။ ဒါပဲ။ သူတို့မှာ ဘာမှ အသိဉာဏ် မရှိဘူး။

‘နင့်ကို ပြောလိုက်ရင် ငိုတော့တာပဲ၊ နေပါဦး ငါပြောတာက ဘာမှမဟုတ်သေးပါဘူး ညီမရယ်၊ ငါ့အနေနဲ့ မသေချာသေးပါဘူး၊ ငါ. . .’

သူ့စကားကို ရပ်ထားလိုက်ပြီး သူမကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ရှိုက်ငင်နေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူမ ကိုယ်ကလေးကို လှုပ်ခါကာ ရှိုက်ငင်မှုကို ထိန်းချုပ်နေသည်။ သည်စဉ်မှာပင် မျက်ရည်ဥကြီးများက သူမ၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလျက် ရှိသည်။

‘အို နင်တို့. . . နင်တို့ မိန်းကလေးတွေ’

သူ ဟစ်အော်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ဒေါသတကြီး ထွက်သွားသည်။

x x x

(၂)

ရေကိုပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး

မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ ဂျိုးသည် ဒေါသဖြစ်နေဆဲ ဖြင့်ပင် ညစာစားရန် သွားရောက်သည်။ သူ၏ ဖခင်၊ မိခင်နှင့် ဗက်ဆီတို့ စကားကောင်းလျက်ရှိကြသော်လည်း သူသည် တစ်ယောက်တည်း အစား ကိုသာ တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်လျက် ရှိသည်။ သည်ကောင်မလေး စောစောကတော့ ငိုပြီး အခုကျတော့ ပြုံးရယ်လို့ဟု ပန်းကန်ပြားနှင့် သူပြောဆိုသည်။ သူက သည်လိုပုံစံမျိုး မဟုတ်ပါ။ သူ့မှာ တကယ် ငို စရာအကြောင်း တစ်ခုရှိပြီဆိုလျှင်လည်း သူသည် တော်တော်နှင့် မေ့ ပျောက်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

မိန်းကလေးတွေသည် သူတို့ ငိုယိုစဉ်တွင် ပြောသည့်အကြောင်း ၏ အပုံတစ်ရာပုံ တစ်ပုံလောက်ကိုပင် ထိခိုက်ခံစားမှု ရှိကြသည် မဟုတ်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

ပါ။ ၎င်းတို့တွင် ယင်းသို့ ခံစားမှုမရှိသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိပေသည်။ သူတို့က ဤသို့ ပြုလုပ်ရသည်ကို သဘောကျ နှစ်ခြိုက်ကြ၍ သာ ပြုလုပ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အခြားသူတွေ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သည် ဆိုလျှင် သူတို့ပိုပြီး ကျေနပ်နေသည်။ အထူးသဖြင့် ကောင်ကလေးတွေ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် သူတို့ပိုပြီး ကျေနပ်ကြသည်။ ယင်းကြောင့်ပင် သူတို့သည် ဟိုစွက်စွက် သည်စွက်စွက် လုပ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ အမြော်အမြင်ကြီးစွာ စဉ်းစား ဆင်ခြင်ပြီးနောက် သူသည် သူ၏ ပန်းကန်ကိုကြည့်ရင်း အစာစားသည့် ကိစ္စကို ဘဝင်ကျ အောင်ပြုလုပ်သည်။ လူတစ်ယောက်သည် အစာကောင်းကောင်း မစားဘဲနှင့် ကလစ်ဟောက်ကနေ ပန်းခြံကိုဖြတ်ပြီး ဝက်စတင်း အက်ဒီရှင်းသို့ စက်ဘီးကို တရကြမ်း နင်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

သူ၏ ဖခင်သည် မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ အနည်းငယ် စိုးရိမ်မကင်းဟန်ဖြင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအကြည့်များကို ဂျိုးမတွေ့ပါ။ သို့သော် ဗက်ဆီကမူ တစ်ခုမကျန် တွေ့ရှိပါသည်။

မစ္စတာ ဗရွန်ဆန်သည် လူလတ်ပိုင်း အရွယ်ဖြစ်သည်။ တောင့်တောင့်တင်းတင်း တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဝတုတ်ပြုကြီးကား မဟုတ်ချေ။ မျက်နှာပြင် ကြမ်းတမ်းသည်။ မေးရိုးကားသည်။ ကြန်အင် လက္ခဏာ တင်းမာသည်။ သို့သော် သူ၏ မျက်လုံးများက နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းများက မခက်ထန်ဘဲ ပြုံးရယ်နေသည်။ သူနှင့်ဂျိုးတို့၏ အသွင်အပြင် တူညီမှုကို အထူးဂရုပြုပြီး ကြည့်နေစရာ မလိုပါ။ နှစ်ယောက်စလုံးသည် နဖူးကျယ်ပြီး မေးရိုး ကောင်း

ကြသည်။ အသက်အရွယ်ချင်း ခြားနားသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများသည် ပုတ်တစ်ခုထဲက ပဲများပင် ဖြစ်ကြသည်။

‘မင်း အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ဂျိုး’

နောက်ဆုံးတွင် မစ္စတာ ဗရွန်ဆန်က မေးလိုက်သည်။ ညစာ စား၍ ပြီးကြပြီ။ စားပွဲမှ သူတို့ ထွက်ခွာကြတော့မည် ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး’ ဂျိုး ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဖြေလိုက်သည်။ ပြီးမှ ‘မနက်ဖြန်ခါ ကျွန်တော်တို့ စာမေးပွဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီတော့မှ အခြေ အနေ သိရမှာပဲ’

အခန်းထဲမှ သူ ထွက်သွားတော့မည် ပြုသောအခါ မိခင်က ‘ဘယ်သွားမလို့လဲ’

သူမက သေးသေးသွယ်သွယ် နွဲ့နွဲ့နောင်းနောင်း ဖြစ်သည်။ ဗက်ဆီကဲ့သို့ပင် မျက်လုံး ညိုမှောင်သည်။ အမူအရာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်း သည်။

‘ကျွန်တော့် အခန်းကို’

ထို့နောက်

‘စာကြည့်မလို့’

သူမက သူ၏ ဆံပင်များကို ကြင်နာယုယစွာ ထိုးဖွသည်။ ထို့နောက် ကုန်းငုံ့ကာ နမ်းသည်။ မစ္စတာ ဗရွန်ဆန်က သူထွက်သွားသည်ကို ကျေနပ်သည့် အပြုံးဖြင့် ကြည့်နေသည်။ လှေကားကို မြန်မြန်တက်သည်။ စာကောင်းကောင်း ကျက်ပြီး မနက်ဖြန် စာမေးပွဲကို အောင်ရမည် ဟု သန္နိဋ္ဌာန် ချသည်။

အခန်းသို့ရောက်ရှိသောအခါ တံခါးကို သော့ခတ်လိုက်ပြီး စားပွဲ

နတ်နွယ်

တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ လူငယ်ကလေး တစ်ယောက်၏ စာကြည့်စားပွဲ အဖြစ်နှင့် အထူးပင် ကောင်းမွန်လှသည်။ ကျောင်းသုံးစာအုပ်များကို သူ မျက်စိ ကစားလိုက်သည်။ မနက်ဖြန် မနက်တွင် သမိုင်းဘာသာရပ် ကို အလျင်ဆုံး ဖြေရမည် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် သမိုင်းကို သူ စပြီး ကျက် ရမည်။ စာအုပ်ကိုယူပြီး စာရွက်တစ်ရွက် ချိုးခေါက်ထားသော နေရာကို လှန်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ စပြီး ဖတ်သည်။

“ဒရေကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးပြီးသည့် နောက်များ မကြာမီတွင် ဆလာမီကျွန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အာသန်နှင့် မဂ္ဂရာတို့ စစ်ဖြစ်ကြသည်။ ထိုကျွန်းကို နှစ်မြို့စလုံးကပင် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ပြောဆိုကြသည်။”

လွယ်လွယ်ကလေး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒရေကို ပြုပြင်ပြောင်း လဲရေးဆိုသည်က အဘယ်နည်း။ ယင်းအဓိပ္ပါယ်ကို ရှာဖွေရမည်။ သူက တကယ်ပင် အားစိုက်မာန်စိုက် ရှိနေသဖြင့် စာအုပ်အရှေ့ပိုင်းကို ပြန်လှန်သည်။ ယင်းသို့ စာရွက်များကို လှန်နေရင်းဖြင့် စာအုပ်ကို ကျော်လွန်ကာ ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်ရှိ ဘေ့စ်ဘော မျက်နှာဖုံးတစ်ခု နှင့် ဘောဖမ်းသူ၏ လက်အိတ်တစ်စုံတို့ကို သူ တွေ့မြင်မိသည်။

လွန်ခဲ့သည့် စနေနေ့က ထိုပွဲကို သူတို့ မရှုံးသင့်ပါ။ ဖရက် ကြောင့်သာ ရှုံးခဲ့ကြရသည်။ ဖရက်အနေနှင့် ယင်းကဲ့သို့ အမှားမှား အယွင်းယွင်း မဖြစ်သင့်ပါ။ သူသည် ခဲရာခဲဆစ် ဘောလုံး အလုံး တစ်ရာ လောက်ကို အဆက်မပြတ် မိအောင်ဖမ်းနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သေရေးရှင်ရေးဆိုလျှင် သူသည် နှင်းပေါက် တစ်ပေါက်ကိုပင် မိအောင် မဖမ်းနိုင်တော့ပါ။ အမှန်တော့ ဖရက်ကို ရှေ့ပို့ပြီး ဂျိုးကို ပထမ ဘေ့စ်

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

မှာထားရမည်။ ဂျိုးကလည်း အင်မတန် စိတ်လှုပ်ရှားတတ်သည်။ သူက ဘယ်လို ဘောလုံးမျိုးကို ဖြစ်ဖြစ် မိအောင် ဖမ်းနိုင်သည်။ ဘယ်လောက် သေရေးရှင်ရေး ဖြစ်နေပေစေ မလွတ်ပေ။ သို့သော် ဘောလုံးကို ဖမ်းမိ သွားပြီးသည့် နောက်တွင် သူ ဘာလုပ်မည်ကို မည်သူမျှ မပြောနိုင်ချေ။

ဂျိုး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားပြီး သတိ ပြန်ဝင်သည်။ တယ်ဟုတ်တဲ့ သမိုင်းကျက်ပုံ ကျက်နည်းတစ်ခုပါလား။ သူ၏ ဦးခေါင်း ကို စာအုပ်တွင် မြှုပ်နှံလိုက်ပြီး

“ဒရေကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးပြီးသည့် နောက်များ မကြာမီ တွင်...”

ဝါကျကို သူ သုံးကြိမ်တိတိ ဖတ်သည်။ ပြီးမှ ဒရေကို ပြုပြင် ပြောင်းလဲရေး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သူ မကြည့်ရှုရသေးကြောင်း သတိရသည်။

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ စာရွက်တွေကို အသံမြည် အောင် သူ လှန်လှော့သည်။ သို့သော် တံခါးခေါက်သည်ကိုကား မထူး ချေ။

တံခါးခေါက်သံ ဆက်ပြီး ထွက်ပေါ်နေသည်။ ဗက်ဆီ၏ ‘ကိုကို ရေ ဂျိုး’ ဟူသော ခေါ်သံကို ကြားရသည်။

‘ဘာလိုချင်လို့လဲ’ သူ မေးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ဘက်မှ မဖြေရမီမှာပင် သူ ကမန်းကတန်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ‘မဝင်ရဘူး၊ ငါ အလုပ်များနေတယ်’

‘ညီမ လာတာ ကိုကိုကို ဘာကူညီရမလဲလို့ပါ။ ညီမ အားလုံး ကျက်ပြီးပြီ၊ အဲဒီအတွက် ညီမ...’

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ နင် အားလုံးကျက်ပြီးပြီ၊ နင်က ဘယ်တော့

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မဆို ကျက်ပြီးပြီပဲ’

သူ ဟစ်အော်လိုက်သည်။

သူ့ခေါင်းကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် ထိန်းထားလိုက်ပြီး သူ့မျက်လုံးများက စာအုပ်ကို ကြည့်စေသည်။ သို့ရာတွင် ဘေ့စ်ဘောမျက်နှာဖုံးက သူ့ကို အနှောင့်အယှက် ပေးနေသည်။ သူက သမိုင်းတွင် အာရုံ စူးစိုက်လေသူ၏စိတ်အာရုံတွင် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ဘေ့စ်ဘော မျက်နှာဖုံးနှင့် ၎င်းပါဝင်ခဲ့သော ပွဲစဉ်များကို ထင်မြင်လာလေ ဖြစ်တော့သည်။

သည်အတိုင်း လုပ်နေ၍တော့ မဖြစ်။ စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်တွင် မှောက်ထားခဲ့ပြီး ကုလားထိုင်ဆီသို့ သူ လျှောက်သွားသည်။ မျက်နှာဖုံးနှင့် လက်အိတ်တို့ကို သူ ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်ပြီး ခုတင်အောက်သို့ တအားကုန် သူ ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ သူပစ်သွင်းလိုက်သည့် အရှိန်ပြင်းလွန်းသဖြင့် မျက်နှာဖုံးသည် နံရံကို ရိုက်ပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။

“ဒရေကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးပြီးသည့် နောက်များမကြာမီတွင် ဆလာမီကျွန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အာသန်နှင့် မဂ္ဂရာတို့ စစ်ဖြစ်ကြသည်။

မျက်နှာဖုံးသည် နံရံဆီမှ ပြန်လိမ့်ထွက်လာသည်။ သူ မြင်သော နေရာလောက်အထိများ ပြန်လိမ့်ထွက်လာချေမည်လားဟု သူ စဉ်းစားမိသည်။ အို သူမကြည့်ပါ။ မြင်သာသည့်နေရာအထိ လိမ့်ထွက်လာတော့ကော ဘာဖြစ်သနည်း။ မျက်နှာဖုံးက သမိုင်းမဟုတ်ပါ။ သူ့ .

စာအုပ်ပေါ်မှကျော်ပြီး သူကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာဖုံးက ခုတင်အောက်စွန်းမှနေ၍ သူ့ကိုခေါင်းပြုပြီး ကြည့်နေသည်။ သည်လို မဖြစ်သင့်ပါ။ ထိုမျက်နှာဖုံးရှိနေခြင်းသည် စာကျက်၍ မဖြောင့်နိုင်ပါ။ သူ ထသွားပြီး မျက်နှာဖုံးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဗီရိုဆီသို့

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

လျှောက်သွားပြီး မျက်နှာဖုံးကို အတွင်းသို့ ပစ်သွင်းကာ တံခါးကို သော့ခတ်လိုက်သည်။ ဟုတ်ပြီ။ ကိစ္စပြီးသွားပြီ။ စာကျက်ရုံပဲ ရှိတော့ သည်။

သူထိုင်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒရေကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး ပြီးသည့်နောက်များ မကြာမီတွင် ဆလာမီကျွန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အာသန်နှင့် မဂ္ဂရာတို့ စစ်ဖြစ်ကြသည်။ ထိုကျွန်းကို နှစ်မြို့စလုံးကပင် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ပြောဆိုကြသည်။”

ဟုတ်ပြီ။ အားလုံးကောင်းသွားပြီ။ ဒရေကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး ၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုသာ သိဖို့လိုတော့သည်။ အခန်းတွင်းသို့ အလင်းရောင် ဖျော့ဖျော့ကလေး တစ်ခုဝင်ရောက်နေသည်ကို သူ ရုတ်တရက် သတိပြု လိုက်မိသည်။ ဘယ်က အရောင်ပါလိမ့်။ ပြတင်းပေါက်မှ သူ ကြည့်လိုက် သည်။ နွေတိမ် နိမ့်နိမ့်များပေါ်သို့ ကျနေရောင် ရှည်လျားလျားများ ထိုးဆင်းနေသဖြင့် ကြက်သွေးရောင်နှင့် နှင်းဆီရောင်ရဲရဲများ လင်းထိန် နေကြသည်။ ယင်းတိမ်တိုက်များမှ တစ်ဆင့် မြေပြင်သို့ အနီရောင် ဝင်းဝင်းပပ ဖြာကျနေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

သူ၏အကြည့်သည် တိမ်တိုက်များဆီမှနေ၍ အောက်ဘက်ရှိ ပင်လယ်အော်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ပင်လယ် လေညင်းသည် နေ့တာ နှင့်အတူ ကုန်ဆုံးနေပေပြီ။ ဖို့သ်ပျိုင့်၏ တစ်ဘက်တွင် ငါးဖမ်းသင်္ဘော တစ်စင်းသည် နောက်ဆုံး လေပြည်လေညင်းနှင့်အတူ ကမ်းခြေသို့ ဝင် ရောက်လျက် ရှိသည်။ ယင်း၏ ဟိုဘက်တွင်ကား ဆွဲသင်္ဘော တစ်စင်း သည် သုံးပင်တိုင် ရွက်သင်္ဘောတစ်စင်းကို ပင်လယ်တွင်းသို့ ဆွဲခေါ်သွား ရင်း မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကြီး တစ်ခုကို ထုတ်လွှင့်လျက် ရှိသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သူ၏ မျက်လုံးများ မာရင်ကောင်တီ ကမ်းခြေဘက်သို့ ရောက်ရှိ သွားပြန်သည်။ ရေပြင်နှင့် ကုန်းမြေ ထိစပ်ရာ မျဉ်းကြောင်းတစ်လျှောက် သည် မည်းမှောင်စ ပြုနေပြီ ဖြစ်သည်။ အရိပ်မည်းမည်း ရှည်ရှည်များ သည် အနောက်ဘက် မိုးကောင်းကင်တွင် ညိုညိုမားမားကြီး ရှိနေသော မောင့်သမာပိုင် တောင်ကြီးဆီသို့ မြင့်တက်သွားနေကြသည်။

အို အဲဒီ ငါးဖမ်းသင်္ဘောပေါ်မှာ ဖမ်းမိလာတဲ့ ပင်လယ်ငါးတွေ တစ်လှေကြီးနဲ့ သူဆိုတဲ့ ဂျိုးပရွန်ဆန် တစ်ယောက်လိုက်ပါသွားနေလျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းချေမည်နည်း။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီ ရွက်သင်္ဘောကြီးမှာ သူ ပါသွားပြီး နေဝင်ရာကို ဦးတည်ပြီး ကမ္ဘာလောကကြီးထဲကို သွားနေ လျှင်လည်း အင်မတန် ကောင်းပါမည်။ အဲဒါမှ လူ့ဘဝ ဖြစ်သည်။ ဤ ကမ္ဘာကြီးမှာ တစ်ခုခုလုပ်ပြီး တစ်ခုခု ဖြစ်ပေတော့မည်။ ယခုတော့ သူသည် ဤမှာ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး သူ မမွေးခင် နှစ်ပေါင်းထောင်ပေါင်း များစွာက သေဆုံးပြီးသူများ အကြောင်းကို ခေါင်းခြောက်ခံနေရသည်။

သူ့ကို တစ်စုံတစ်ခုသော ရုပ်ဝတ္ထုက ချုပ်ကိုင်ထားသည့်အလား သူသည် ပြတင်းပေါက်အနီးမှ ရုန်းဖယ်ကာ ထွက်လိုက်သည်။ သူ၏ ကုလားထိုင်နှင့် သမိုင်းစာအုပ်ကို တစ်ဘက်အခန်းဆောင်သို့ သယ်သွား သည်။ ထိုတွင် ပြတင်းပေါက်ကို ကျောပေးကာ သူ ထိုင်လိုက်သည်။

အတန်ကြာသောအခါ သူသည် ပြတင်းပေါက်မှ ငေးမောကာ အိပ်မက်မက်နေမိပြန်ကြောင်း သူ့ဘာသာသူ သတိပြုမိရတော့သည်။ ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ သူ မည်သို့ ရောက်ရှိသွားကြောင်း သူမသိပါ။ သူ နောက်ဆုံး မှတ်မိသည်မှာ စာအုပ်၏ ယာဘက် စာမျက်နှာတွင် ‘ဒရေကို ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံနှင့် ဥပဒေများ’ ဟူသော ခေါင်းစီးငယ်တစ်ခု

တွေ့ရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သည့်နောက်တွင်ကား သူသည် အိပ်ပျော်ရင်း လမ်းလျှောက်သွား သူ တစ်ဦးပမာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားဟန်တူသည်။ ပြတင်း ပေါက်အနီးတွင် သူ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီနည်းဟု စဉ်းစားနေမိ သည်။ ဖို့သံပွိုင့်အလွန်တွင် တွေ့မြင်ခဲ့သော ငါးဖမ်းသင်္ဘောသည် ယခု အခါ မေဂီဆိပ်ခံတံတားတွင် ဆိုက်ကပ်ထားပြီ ဖြစ်သည်။ ဤ သင်္ဘော က အချိန်အနည်းဆုံး တစ်နာရီလောက်ကြာသွားပြီဟု ဖော်ပြနေသည်။ နေဝင်သွားသည်မှာလည်း ကြာချေပြီ။ ရေပြင်ပေါ်တွင် ပြကတေ့ ညို မှောင်နေပေပြီ။ မောင့်သမာပိုင် တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ငွေကြယ်ကလေး တွေ လင်းလက်ပြုနေပြီ။

ရှည်လျားသော လက်ခေါက်မှုတ်သံတစ်ခု စူးစူးရှရှ ပေါ်ထွက် လာချိန်တွင် သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ ခွာကာ စောစောက အခန်းထောင့်သို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ ဖရက်၏ လေချွန်သံဖြစ်သည်။ သူ သက်ပြင်းထပ်ချလိုက်သည်။ လက်ခေါက်မှုတ် သံထပ်ပြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် နောက်ထပ် လက်ခေါက်မှုတ် သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ သည်တစ်ခါက ချာလီဖြစ်သည်။ သူတို့ လမ်းထောင့်မှ စောင့်နေကြသည်။ အတော် ကံကောင်းတဲ့ အကောင်တွေပဲ။

သို့ရာတွင် သည်ညမှာ သူ့ကို သူတို့တွေ့ကြရမည် မဟုတ်ပါ။ လက်ခေါက်မှုတ်သံ နှစ်ခုအပြိုင် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ် တွင် သူ တွန့်လိမ်ကာ ညည်းတွားလိုက်သည်။ အို ဒီကနေ့ည ငါ့ကို သူတို့ မတွေ့ရဘူးဟု သူ ထပ်ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် တစ်ချိန်တည်း

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

မှာပင် သူ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ ဒရေကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး အကြောင်း မကျက်မှတ်ရသေးဘဲ သူတို့နှင့် တွေ့ဆုံရန်မှာ မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်ပါ။

စောစောက သူ့ကို ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ဆွဲခေါ်ခဲ့သော စွမ်းအားကပင် ယခုအခါ သူ့ကို စားပွဲဆီသို့ ဆွဲခေါ်လျက် ရှိသည်။ ယင်းအတွက်ပင် သူသည် သမိုင်းစာအုပ်ကို အခြားကျောင်းသုံး စာအုပ်များပေါ်သို့ ထပ်ဆင့်လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် သူသည် ကိုယ့်ဘာကိုယ် သတိမပြုမိဘဲနှင့် တံခါးကိုဖွင့်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်မိသည်။ သူ ပြန်လှည့်မည် လုပ်သည်။ သို့သော် အပြင်သို့ ခဏကလေးထွက်ပြီး ပြန်လာမှ စာကျက်မည်ဟု သူ စဉ်းစားမိသည်။

ခဏကလေးဆို တကယ့် ခဏကလေးပဲဟု လှေကားမှ ဆင်းသွားရင်း သူ့ကိုယ်သူ ကတိပေးလိုက်သည်။ သူ မြန်သည်ထက် မြန်မြန် ဆင်းသွားသည်။ လှေကားရင်းသို့ ရောက်သောအခါ တစ်ခါဆင်းလျှင် သုံးထစ်ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ကက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းလိုက်ပြီးနောက် ဘေးပေါက်မှ ကမော့သောပါး ထွက်ခဲ့သည်။ လမ်းထောင့်သို့ သူမရောက် ရှိမီမှာပင် ဒရေကိုပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးသည် အာဏာရှင်ကြီး ဒရေကိုလို အတိတ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး မနက်ဖြန်တွင် ကျင်းပမည့် စာမေးပွဲမှာလည်း ဝေးလံသော အနာဂတ် ကာလတွင် ရောက်ရှိနေတော့သည်။

x x x

(၉)

ဗရစ်၊ ဆိုရှယ်စော့နှင့် ရက်ဒီ

‘ဘာကိစ္စလဲ’
ဖရက်နှင့် ချာလီတို့ထံ ရောက်ရှိသောအခါ ဂျိုးက မေးလိုက်
သည်။

‘စွန်ကိစ္စ’ ချာလီက ဖြေသည်။ ‘လာကွာ၊ မင်းကို စောင့်ရတာ
ညောင်းလှပြီ’

သုံးယောက်သား အောက်ဘက်သို့ ဆင်းသွားကြသည်။ တောင်
စောင်းထိပ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ သူတို့၏ အောက်ဘက်တည့်တည့်
လောက်တွင်ရှိသော ယူနိုက်တက်မင်းကြီးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထို
အရပ်ကို သူတို့က ငရဲတွင်းဟု ခေါ်ကြသည် ထိုနာမည် မှန်ကန်ကောင်း
မွန်လှသည်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ တောင်ပေါ်သားဟု ဆိုကြသည်။ တောင်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ပေါ်သားများ ငရဲတွင်းကြီးထဲသို့ ဆင်းသက်ခြင်းသည် သူတို့အနေနှင့် မဟာ
စွန့်စားခြင်းကြီးပင် ဖြစ်တော့သည်။

သိပ္ပံနည်းကျ စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ဤ တောင်ပေါ်သား သုံး
ယောက်အတွက် စိတ်အဝင်စားဆုံး ပျော်ရွှင်မှု တစ်ခုဖြစ်သည်။ တစ်မိုင်
ခန့် ရှည်လျားသော ကြိုးတွင် စွန့်ခြောက်ကောင် ခုနစ်ကောင် ချည်ပြီး
မိုးတိမ်များအကြားသို့ ရောက်အောင် တင်လွှတ်ခြင်းသည် သူတို့ အတွက်
သာမန် အောင်မြင်မှု တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ စွန့် အင်အားကို
မကြာမကြာပင် ဖြည့်တင်းကြရသည်။ အကြောင်းမှာ ထိခိုက်ဆုံးရှုံးမှုများ
ဖြစ်ပွားတတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကြိုးပြတ်သွား ချိသော်လည်းကောင်း၊
စွန့်တစ်ကောင် စိုက်ဆင်း၍သော်လည်းကောင်း၊ ရုတ်တရက် လေရပ်သွား
၍သော်လည်းကောင်း ငရဲတွင်းသို့ သူတို့၏ စွန့်များ ကျရောက်သွားကြ
သည်။ သူတို့၏ စွန့်များကို ထိုမှ ပြန်လည် ရရှိခြင်း မရှိချေ။ အကြောင်းမှာ
ငရဲတွင်းမှ လူငယ်ကလေးများသည် သူခိုးဓားပြများ ဖြစ်ကြသောကြောင့်
သူတို့က ပိုင်ဆိုင်ခြင်းနှင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ကို အဓိကထားကြသည်။

တောင်ပေါ်သားတစ်ဦး၏ စွန့်တစ်ကောင် ထိခိုက်ဆုံးရှုံးပြီး
နောက်တစ်နေ့မှာပင် ထိုစွန့်ကို ကောင်းကင်ပြင်တွင် ပြန်ပြီး တွေ့ရမည်
ဖြစ်သည်။ ထိုစွန့်ကို ချည်လွှတ်သော ကြိုးသည် တွင်းသားများ ခိုအောင်း
ရာ ငရဲတွင်းကြီးအတွင်းသို့ သက်ဆင်းသွားနေမည် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့
ဖြင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး သိပ္ပံနည်းကျ စွန့်လွှတ်ခြင်း အလုပ်ကို မလုပ်နိုင်
သော တွင်းသားတို့သည်လည်း အိမ်နီးချင်း တောင်ပေါ်သားများ နည်းတူ
ပင် ဤပညာရပ်များတွင် တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်ကြတော့သည်။

တောင်ပေါ်သားတို့၏ စိတ်ပြေလက်ပျောက် လုပ်ငန်းကြောင့်

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

အမျက်ထွက်နေသော သဘောသား အဘိုးကြီး တစ်ဦးလည်း ရှိသေးသည်။ သူသည် ရေကြောင်းသွားလာမှုနှင့် လေကြောင်းဖြစ်ပေါ်မှုများကို နားလည်၍ တစ်ကြောင်း၊ လက်မှုပညာ ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်၍ တစ်ကြောင်း အကောင်းဆုံး စွန့်များကို တီထွင် ထုတ်လုပ်နိုင်တော့သည်။

သူသည် ပင်လယ်ရေစပ် အနီးရှိ ကြွက် ထောင်ချောက် တင်းကုပ်ကလေး တစ်ခုတွင် နေထိုင်သည်။ သူသည် ထိုတင်းကုပ်ကလေး မှ နေ၍ မှန်ရီမိုင်းပျသော မျက်လုံးများဖြင့် ဒီရေအတက်အကျကိုသော် လည်းကောင်း၊ သဘောများ ဝင်ကြထွက်ကြသည်ကို သော်လည်းကောင်း၊ တွေ့မြင်နိုင်ပြီး တစ်ချိန်က ပင်လယ်တွင်းသို့ သဘောကြီးများဖြင့် သူ ကိုယ်တိုင်သွားရောက်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်များကို ပြန်လည်စားမြုံ့ပြန်နိုင် တော့သည်။

အရှင်းဆုံး စကားဖြင့် ပြောရလျှင် ငရဲတွင်းကြီးသည် ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသူတို့၏ ပြတ်သိပ် ကျဉ်းကျပ်သော အရပ်ဖြစ်သည်။ ထို အရပ် ဒေသတွင် လူမျိုးပေါင်းစုံ ရောပြွမ်းနေထိုင်ပြီး မြို့ပြရှုပ်ထွေးမှု ဖြစ်ပေါ်နေ သည်။ အညစ်အကြေး အဆွေးအပုပ်များကြားတွင် ကောင်းသလို နေထိုင်လျက် ရှိကြသည်။ သဘောသားကြီး၏ တဲကုပ်ကလေးသို့ တောင်ပေါ်သားများ သွားရောက်သည့်အချိန်သည် ညဦးပိုင်း အချိန်စော သေးသဖြင့် ဘာမျှပြဿနာ မရှိပါ။ အချို့သောတွင်းသား ကောင်ကလေး များကသာ မလိုတမာသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ပြီး မထိတရိ နောက် ပြောင်ကြခြင်း လောက်သာရှိပေသည်။

သဘောသားကြီးလုပ်သော စွန့်များသည် ကောင်းကင်တွင် အပျံ ကောင်းကြရုံသာမက ချိုးနိုင်ခေါက်နိုင်ပြီး သယ်ယူရလည်း လွယ်ကူ သည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

၃၆

လူငယ်ကလေး တစ်ယောက်စီ ဝယ်ယူသော စွန်များကို စက္ကူဖြင့်
သေသေသပ်သပ် ထုပ်နှောင်ပေးသဖြင့် သူတို့၏ ချိုင်းအောက်တွင် အသာ
ညှပ်ယူသွားနိုင်ကြသည်။

‘ကောင်ကလေးတွေ သတိထားပြီး သွားကြ၊ ည မိုးချုပ်ရင် သင်း
တို့ ကျက်စားတဲ့အချိန်ပဲ’

သူတို့ပြန်ကြမည်ရှိသောအခါ အဘိုးကြီးက သတိပေးလိုက်
သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ မကြောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကိုယ် ကျွန်တော်
တို့ ကာကွယ်နိုင်ပါတယ်’

ချားက ပြန်ပြောသည်။

ငြိမ်သက် ကျယ်ဝန်းသော တောင်ပေါ် လမ်းများနှင့်သာ
ကျွမ်းဝင်သော လူငယ်ကလေးများသည် ပြတ်သိပ်ပြည့်ကျပ်နေသော
အရပ်ကို ဖြတ်ရသောအခါ များစွာမှ တုန်လှုပ်ချောက်ချားကြရသည်။
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တောကြီးမျက်မည်း တစ်ခုကို ဖြတ်သန်းကြရသည့်
အလား ဖြစ်သည်။ သူတို့အဖို့ ထူးခြားဆန်းကြယ်နေပြီး လမ်းသိမ်
လမ်းကျဉ်းကလေးများတွင် သူတို့သည် ဘေးအန္တရာယ် ကာကွယ်သည့်
အနေဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပူးကပ်သွားနေကြရသည်။

ကလေးများနှင့် ပေါက်စနကလေးများသည် လမ်းပေါ်တွင်
သာမက သူတို့၏ ခြေထောက်များအကြားမှာပင် ဖြတ်သန်းသွားလာနေ
ကြသည်။ ဦးထုပ်ခေါင်းပေါင်း မပါသော ကပိုကရို မိန်းမကြီးများသည်
အိမ် တံခါးဝများတွင် အတင်းအဖျင်းများ ပြောနေကြသည်။ သို့မဟုတ်
လက်ပေါ်တွင် အရောင်းအဝယ် ပစ္စည်းကလေးများဖြင့် စုန်ချည် ဆန် ချည်

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

လမ်းသလား နေကြသည်။ အသီးပုပ်နှင့် ငါးပုပ်နံ့များ ဟောင်စော်
နေကြသည်။ ဧရာမ လေးလုံးခြောက်ဖက် ယောက်ျားကြီးများ ကလန်
ကလား သွားလာနေကြသည်။ စုတ်စုတ်ချာချာ ကောင်မလေးများက
အမြှုပ်တစ်စီထနေသော ဘီယာပုံးကြီးများကို ဆွဲပြီး ဖြတ်သန်းတိုးဝှေ့
နေကြသည်။ နိုင်ငံခြားသားများ၊ အသံ သြသြဝဲဝဲများ၊ ဗလုံးဗထွေး
ပြောသံများ၊ စူးစူးရှရှ ဟစ်အော်သံများ၊ ရန်ဖြစ်သံများ၊ ဆူညံငြင်းခုံသံ
များဖြင့် ငရဲတွင်းကြီးသည် လူသားတို့၏ ပျားအုံကြီး တစ်ခုပမာ အချိန်
မှန်မှန် ညှိုးညှိုးညံ့နေတော့သည်။

‘ဝိုး ဒီက မြန်မြန်ထွက်မှပဲ စိတ်ချမ်းသာရတော့မယ်’

ဖရက်က ပြောလိုက်သည်။

သူက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျိုးနှင့်
ချာလီတို့က သူ့စကားကို သဘောတူသောအားဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်
ကြသည်။ သူတို့သည် စကား မပြောချင်ကြပါ။ လူအုပ်ကြားထဲတွင်
မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်လျှောက်နေကြသည်။ ဘေးအန္တရာယ် ပြွမ်းတီး နေသော
တောနက်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်ရှိနေသော ခရီးသွားများ ပမာ
ဖြစ်ကြသည်။

ငရဲတွင်းထဲတွင် ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ရန်သတ္တရ အမှုများ ပြွမ်းတီး
နေသည်။ တွင်းသားများသည် ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ သူစိမ်းတစ်ရံဆံများ လာ
ရောက်သည်ကို နှစ်မြို့ခြင်း မရှိကြပါ။ စုတ်စုတ်ပေပေ ကောင်ကလေး
တွေက သူတို့ကို ရန်စောင်ကြသည်။ သတ္တိရှိသလိုနှင့် ဟိန်းဟောက်
ကြသည်။ သို့သော် ခြောက်လိုက်လျှင် တစ်ကြိုးတည်း ပြေးကြသည်။
သို့သော် အချို့သော ချာတိတ်ကလေးများကမူ သူတို့နောက်မှ အုပ်ဖွဲ့ပြီး

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

၃၈

စီစီညံညံဖြင့် လိုက်ပါလာကြသည်။ လူအုပ်များလာသည်နှင့်အမျှ သူတို့၏ အမှုအရာများကလည်း ရဲရင့်လာကြသည်။

‘သူတို့ကို ထည့်မတွက်နဲ့၊ နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်နဲ့၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြ၊ မကြာခင်မှာ ကိုယ်တို့ ဒီအထဲက ထွက်တော့မယ်’

ဂျိုးက သတိပေးလိုက်သည်။

‘မရတော့ဘူး၊ ငါတို့ ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်၊ ဟိုမှာကြည့်’

ဖရက်က လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

သူတို့ ဦးတည်လျက်ရှိသော လမ်းထောင့်တွင် သူတို့အရွယ် ကောင်ကလေး လေးငါးယောက် ပိတ်ရပ်လျက် ရှိသည်။ လမ်းမီးတိုင်မှ အလင်းရောင်က သူတို့အပေါ်သို့ ထိုးကျလျက်ရှိရာ ၎င်းတို့အထဲမှ တစ်ယောက်သည် ဆံပင်များ ရဲရဲနီလျက်ရှိကြောင်း ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြနေတော့သည်။ ၎င်းသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော ဂိုဏ်းမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ခေါင်းဆောင် ဗရစ်ဆင်ပဆန်မှတစ်ပါး အခြားမည်သူမျှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ၎င်းသည် ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် တက်ရောက်ပြီး ကုန်းမြင့်သားကလေးများကို ရန်မူ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ကုန်းမြင့်သားကလေးတွေ သူတို့အိမ်များသို့ ကမူးရှူးထိုး ထွက်ပြေးကြရသည်။ သူတို့ မိဘများက ပုလိပ်ကို ကမန်းကတန်း ဖုန်းဆက်ကြရသည်။

လမ်းထောင့်မှ အုပ်စုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ လူငယ် ကလေး သုံးယောက်နောက်တွင် လိုက်ပါလာသော ဗရစ်ဆင်ပဆန်မှတစ်ပါး ကလေးများ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြတော့သည်။ သည်အခါ လူငယ်ကလေးများမှာ ပိုပြီး စိုးရိမ်ကြ

ရတနာသံအာရပ်တိုက်

ရသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့သည် ၎င်းတို့လမ်းကို ရဲရင့်စွာပင် ဆက်ပြီး သွားကြသည်။

ဆံပင်နီနှင့် ကောင်ကလေးသည် သူ့အုပ်စုမှ ခွဲထွက်လာပြီး သူတို့ရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ သူတို့က သူ့ကို ကွေ့ပတ်ပြီး သွားရန် ကြိုးစားကြသည်။ သို့သော် ၎င်းက လက်ကို ဆန့်တန်းကာ ထားလိုက် သည်။

‘မင်းတို့ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်မနေကြတာလဲ’

သူ ဟိန်းဟောက်သည်။

‘ငါတို့ အိမ်ကို ပြန်တာပဲ’

ဖရက်က ပြေပြစ်စွာ ဖြေလိုက်သည်။

ဗရစ်က ဂျိုးကိုကြည့်ပြီး

‘မင်း ချိုင်းကြားမှာ ဘာတွေလဲ’

ဂျိုးက သူ့ကိုယ်သူ ချုပ်တည်း ထိန်းသိမ်းကာ သူ့ကို အလေးမမူ ဂရုမပြုဘဲ ဖရက်နှင့် ချာလီတို့ကို ‘သွားကြမယ်’ဟု ပြောလိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ကို ပွတ်တိုက် ဖြတ်ကျော်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ဗရစ်ဆင်ပဆန်က သူ့မျက်နှာကို လျင်မြန်စွာ တစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ၏ ချိုင်းကြားမှ စွန်ထုပ်ကိုလည်း အလားတူ လျင်မြန်စွာပင် ဆွဲယူလိုက်သည်။

ဂျိုး ဒေါသတကြီး တစ်ချက် အော်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ၏ ထိန်းချုပ်မှုများ လေထဲတွင် ပျောက်လွင့်သွားပြီး သူ၏ ရန်သူကို ခုန်အုပ်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လိုက်သည်။

ဤအဖြစ်က ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်အဖို့ အံ့အားသင့်စရာပင် ဖြစ်တော့သည်။ သူ၏ ပိုင်နက်နယ်မြေတွင် သည်လိုမျိုး အတိုက်ခံရလိမ့်မည်ဟု သူ နည်းနည်းကလေးမျှ မျှော်လင့်မထားခဲ့ပါ။ စွန်များကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း သူ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။ တစ်ဘက်လူကို တိုက်ရလျှင် ကောင်းမလား၊ သို့မဟုတ် လက်ထဲရောက်နေသော စွန်တွေကို အရယူရလျှင် ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားဝေခွဲနေဟန်ရှိသည်။

ဒုတိယအတွေးက သူ့ကို လွှမ်းမိုးသွားသည်။ သူ တစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးနောက် လမ်းကျဉ်းကလေး တစ်ခုအတွင်းသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးဝင်သွားသည်။ ရန်သူ၏ နယ်မြေရိုင်းထဲသို့ တိုးဝင်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ဂျိုး သိရှိသည်။ သို့သော် ပစ္စည်းနှင့် မာနက သူ့ကို လွှမ်းမိုး နေသည်။ ဖုတ်ပူမီးတိုက်ပင် သူပြေးလိုက်သည်။

ဖရက်နှင့် ချာလီတို့လည်း နောက်မှ လိုက်ကြသည်။ သို့သော် ဂျိုးက သူတို့ရှေ့မှ အများကြီး ပြတ်ထွက်သွားသည်။ သူတို့နောက်မှ ဂိုဏ်းသား သုံးယောက် လိုက်ပါသည်။ ၎င်းတို့က ပြေးရင်းလွှားရင်းနှင့် လက်ခေါက်မှုတ်ပြီး အချက်ပေးကြသည်။ လူစုသည့် အချက်ပေးသံပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့ ပြေးကြလိုက်ကြစဉ်မှာပင် အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှ လက်ခေါက်မှုတ်သံများ တုံ့ပြန်လာကြသည်။ ထို့နောက် မကြာခင်မှာပင် ဖရက်နှင့် ချာလီတို့ နောက်တွင် လူတစ်ကျိပ်လောက် ဖြစ်လာ သည်။ ဖရက်နှင့် ချာလီတို့သည် အပြေးမြန်လှသော ဂျိုးကို မျက်ခြည် မပြတ်အောင် အထူးပင် အာရုံစိုက်နေရသည်။

ဗရစ်ဆင်ပဆန်သည် ကွက်လပ်တစ်ခုဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

ပြေးလျက် ရှိသည်။ ‘မလွယ်ပေါက်’ တစ်ခုဆိုသို့ ဦးတည်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သာ သိရှိဖောက်လုပ်ထားသော လမ်းပေါက်များ၊ ခြံစည်းရိုးပေါက်များ၊ တဲကြား အိမ်ကြားများကို မလွယ်ပေါက်ဟု ဆိုကြ သည်။ နယ်မြေကျွမ်းသော သူများသည် သူတို့နောက်သို့ ဂရုစိုက်ပြီး လိုက်နေရသဖြင့် မကြာမတင်မှာပင် လမ်းပျောက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဂျိုးသည် ဗရစ်ကို မလွယ်ပေါက်မှ ပျောက်ကွယ်မသွား ခင်မှာပင် အမိ ဖမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ် ယောက် ဖက်ထားရင်း မြေကြီးပေါ်တွင် လိမ့်သွားကြသည်။ ဖရက်၊ ချာလီနှင့် ဂိုဏ်းသားများ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် သူတို့သည် မတ်တတ် ထရပ်လျက်ရှိပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေကြ သည်။

‘မင်း ဘာလိုချင်သလဲ’ ဆံပင်နီနီနှင့် ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်က လူမိုက် လေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ‘မင်း ဘာလိုချင်သလဲ၊ အဲဒါ ငါ သိချင်တယ်’

‘ငါ စွန်တွေကို လိုချင်တယ်’

ဂျိုးက ဖြေလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဗရစ်ဆင်ပဆန်၏ မျက်လုံးများ တောက်လက်သွား သည်။ စွန်တွေကို သူလည်း လိုချင်နေသည်။

‘သူတို့ကို လိုချင်ရင် ငါနဲ့ ချရမယ်’

သူ ကြေညာလိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ ချရမှာလဲ၊ သူတို့က ငါ့ဟာတွေပဲ’

ရတနာပုံစာစုပုံစိုက်

နတ်နွယ်

ဂျိုးဒေါသဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ယင်းသို့ သူ ပြောဆိုလိုက်ခြင်း သည် ငရဲတွင်းသားတို့၏ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းနှင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် သဘောတရားကို သူ မသိကျိုးကျွန် ပြုလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ခေါင်းဆောင်၏ နောက်တွင် ဝံပုလွေအုပ်ကြီး သဖွယ်ပြုတ်တွယ် လျက်ရှိသော ဂိုဏ်းသားများထံမှ သရော်သံများ၊ လှောင်ပြောင်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်

‘စွန်တွေအတွက် ငါ ဘာဖြစ်လို့ ချရမှာလဲ’

ဂျိုး ထပ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ ပြောလို့ပဲ၊ ငါပြောတာပဲ ဖြစ်ရမယ် နားလည်လား’

ဆင်ပတန် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

သို့သော် ဂျိုး နားမလည်ပါ။ ဗရစ်ဆင်ပဆန်၏ စကားသည် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့တွင် သို့မဟုတ် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့၏ တစ်စိတ် တစ်ဒေသတွင် တရားဥပဒေဖြစ်ကြောင်း ဂျိုး နားမလည်နိုင်ပါ။ သူက ရိုးသားမှုနှင့် တရားမျှတမှုကိုသာ နားလည်သဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ဆန္ဒများ တက်ကြွလာတော့သည်။

‘အဲဒီစွန်တွေကို ငါ့ကိုပေး၊ အခု ချက်ချင်းပေး’

သူ တောင်းခံလိုက်သည်။ စွန်ထုပ်ဆီသို့ သူ့လက်ကို လှမ်းလိုက် သည်။ သို့သော် ဗရစ်က ဆတ်ခနဲ လွဲဖယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် . . .

‘ငါ ဘယ်သူလဲ၊ မင်းသိလား၊ ဗရစ်ဆင်ပဆန်ဆိုတာ ငါပဲကွ၊ ဘယ်သူမှ ငါ့ကို ဒီလို လေသံမျိုးနဲ့ ပြောလို့မရဘူး’

‘သူ့ကို ဘေးချိတ်ထားခဲ့ပါ၊ စွန် လေးငါးကောင် ဘာလုပ်စရာလဲ၊

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

သူ့ကို အရေးလုပ်မနေပါနဲ့တော့၊ ငါတို့ ဒီကသွားကြစို့’
 ချာလီက ဂျိုးနားနားတွင် ကပ်ပြီး တီးတိုး ပြောသည်။
 ‘အဲဒါတွေက ငါ့စွန့်တွေကွ၊ ငါ့စွန့်တွေကို ငါပြန်ရအောင် လုပ်
 ရမယ်’

ဂျိုးက အလျော့မပေးသော အမှုအရာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။
 ‘ဒီ တစ်အုပ်လုံးကို မင်း မချနိုင်ဘူး၊ အဲဒီကောင်ကို မင်းနိုင်လဲ
 တစ်အုပ်လုံးက မင်းကို ဝိုင်းပြီး ချကြမှာပဲ’

ဖရက်က ကြားဝင်ပြီး ပြောသည်။
 သူတို့ တိုးတိုး တိုးတိုး တိုင်ပင်နေကြသည်ကို ၎င်းတို့က လေ့လာ
 အကဲခတ် နေကြသည်။ ဤသို့ တိုင်ပင်နေသည်မှာ ဂျိုး ကြောက်၍ပဲဟု
 ယူဆကြပြီး ဝံပုလွေသံများ ဟစ်အော်ကြပြန်သည်။

‘ကြောက်၊ ကြောက်’
 လူမိုက်ကလေးများက လှောင်ပြောင် စော်ကားကြသည်။
 ‘သူက အထက်တန်းစားကွ၊ ရှုပ်အင်္ကျီကလေး ပေသွားမှာ စိုးနေ
 တယ်၊ သူ့ အမေက ဆူမှာမဟုတ်လား’

‘တိတ်စမ်း’
 သူတို့ ခေါင်းဆောင်က အာဏာသံဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
 အသံများအားလုံး တိတ်သွားသည်။

‘ငါ့စွန့်တွေကို ပေးမလား’
 ဂျိုး တောင်းဆိုရင်း ရှေ့တိုးသွားသည်။
 ‘စွန့်တွေကို လိုချင်ရင် မင်း ချမလား’
 ဆင်ပဆန်က ပြန်မေးသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

‘ချမယ်’

ကျိုး ဖြေလိုက်သည်။

‘ချကွ၊ ချကွ’

ဂိုဏ်းသားများ အော်ကြပြန်သည်။

‘ဟေ့ ဒီပွဲကို တရားအောင် ငါကြည့်ပေးမယ်’

လူတစ်ယောက်၏ အသံသြကြီးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

မည်သူမျှ မမြင်မတွေ့ဘဲ ရောက်ရှိလာပြီး ယခုကဲ့သို့ ကြေညာလိုက်သော လူကြီးကို သူတို့အားလုံး တစ်မဟုတ်ချင်း လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ လမ်းထောင့် ဓာတ်မီးတိုင်မှ သူတို့အပေါ် ဖြာကျနေသော အလင်းရောင်အရ ထိုလူကြီးသည် အလုပ်သမားတစ်ယောက်၏ ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော ဗလကောင်းကောင်း လူထွားကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိကြရသည်။ သားရေကြမ်း ဖိနပ်ကြီးကို စီးထားသည်။ ဘောင်းဘီရှည် ပွပွကြီးကို ခါးအထက်ပိုင်းတွင် သားရေကြိုးဖြင့် ဆိုင်းထားသည်။ ခေါင်းပေါ်တွင်မူ ဆီချေးတွေ ပေနေသော ဦးထုပ်နက်ကို ဆောင်းထားသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ကျောက်မီးသွေးအမှုန့်များဖြင့် မည်းနေသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီက အသားကြမ်းကြမ်း အပြာဖြစ်သည်။ လည်ပင်းကြယ်သီးများ ဖွင့်ထားသဖြင့် တုတ်ခိုင်သော လည်ပင်းကြီးနှင့် ကျယ်ပြန့်သော ရင်အုပ်ကြီးတို့ကို ထုတ်ဖော်ပြသလျက် ရှိသည်။

‘ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ’

ဆင်ပဆန် ဟောက်လိုက်သည်။ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းကို ဒေါသဖြစ်နေသည်။

‘ဒါ မင်းအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး’ ထိုလူကြီးက ပြန်ပက်လိုက်သည်။

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

‘အေး ဒါပေမယ့် မင်း သိချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ငါက တရုတ်သင်္ဘောကြီး က မီးထိုးသမား တစ်ယောက်ပဲ၊ စောစောက ငါပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ဒီပွဲကို တရားအောင် ငါကြည့်ပေးမယ်၊ အဲဒါ ငါ့အလုပ်ပဲ၊ မင်းတို့ အလုပ် ကတော့ မှန်မှန်ကန်ကန် ချကြဖို့ပဲ၊ အဲဒီတော့ ဆော်ကြပေတော့၊ တစ်ည လုံးတော့လဲ မလုပ်ကြနဲ့’

မီးထိုးသမားကြီးရောက်လာသည်ကို လူငယ်သုံးယောက်က သဘောကျကြပြီး ဆင်ပဆန်နှင့် သူ့တပည့်များကမူ မကျေမနပ် ဖြစ်နေ ကြသည်။ သူတို့ အတန်ကြာ တိုင်ပင်နှီးနှော ကြသည်။ ပြီးမှ ဆင်ပဆန် သည် စွန့်ထုပ်ကို ဂိုဏ်းသား တစ်ယောက်သို့ ပေးလိုက်ပြီး ရှေ့သို့ ထွက် လာသည်။

‘ကဲ လာချမယ်’

သူ၏ အင်္ကျီကိုချွတ်ရင်း သူပြောလိုက်သည်။

ဂျိုးက သူ့အင်္ကျီကို ဖရက်အား ပေးလိုက်ပြီးနောက် ဗရစ်ထံသို့ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။ သူတို့သည် လက်သီးဆုပ်များကို ချိန်ရွယ်ကာ တစ် ယောက်ကို တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် ရှိကြသည်။ ဆင်ပဆန် က လက်သီးတစ်ချက် လျင်မြန်စွာ ပစ်သွင်းလိုက်ပြီး တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် ဂျိုးထံမှ တုံ့ပြန်သော လက်သီးကို ငုံ့ရှောင်လိုက်သည်။ သူ့ ပြိုင် ဘက်၏ အရည်အချင်းကို ဂျိုး အသိအမှတ်ပြုလိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် ဤအချက်က သူ၏ အလျော့မပေးတတ်သော စိတ်ဓာတ်နှင့် အနိုင်ရရှိ လိုသော သန္နိဋ္ဌာန်တို့ကို ပိုမို တောင့်တင်းခိုင်မာစေတော့သည်။

မီးထိုးသမားကြီး ရှိနေသည့်အတွက် ဆင်ပဆန်၏ နောက်တော် သားများသည် ဗရစ်ကို အားပေးရုံနှင့် ဂျိုးကို နောက်ပြောင်ရုံသာ

ရတနာပုံစာစုပုံစံတိုက်

နတ်နွယ်

ပြုလုပ်ကြသည်။ လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ဝိုင်းကြီးပတ်ချာလှည့်ကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ထိုးလိုက် ခြောက်လိုက် ကာလိုက် လုပ်နေကြသည်။ တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီဆိုသလို အထိနာလျက်ရှိကြရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ တိုက်ကွင်းပုံစံက သိသိသာသာကြီးပင် ခြားနား သည်။ ဂျိုးက မတ်မတ်ကြီး ရပ်ထားသည်။ ခြေထောက်များပေါ်တွင် ခိုင်ခိုင်ကြီး အားပြုထားသည်။ ခြေနှစ်ချောင်းကို ကားထားသည်။ ခေါင်း ကို မော့ထားသည်။ အခြား တစ်ဘက်တွင်မူ ဆင်ပဆန်သည် သူ၏ ခေါင်းကို ပခုံးနှစ်ဘက်ကြားတွင် မြှုပ်ဝင်နေသည်အထိ ငုံ့ထားသည်။ ထို့နောက် သူသည် တရစပ်ဆိုသလိုပင် လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ ခုန် နေသည်။ ကြွနေသည်။ ထို့နောက် ဂျိုး မမြင်တွေ့ဖူးသော လက်ဝှေ့ ရေး အမျိုးမျိုးကို ပြသနေသည်။

နာရီတစ်မတ်ခန့်ကြာသောအခါ နှစ်ယောက်စလုံး ပန်းလာကြ ပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျိုးက ဆင်ပဆန်ထက် ပိုပြီး လန်းဆန်းလျက် ရှိသည်။ ဆေးလိပ်သောက်ခြင်း၊ အစားအသောက် မကောင်းခြင်း၊ အနေ အထိုင် ကျန်းမာရေးနှင့် မညီညွတ်ခြင်းတို့ကြောင့် ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် သည် အသက်ရှူမှားကာ မောဟိုက်လျက် ရှိတော့သည်။ ပထမပိုင်းတွင် တစ်ဘက်က တိုက်ရည်ခိုက်ရည်သာသဖြင့် ဂျိုးသည် အတော်ကလေး ခံလိုက်ရပြီး ယခုအခါတွင် သူသည် ခွန်အားနည်းပါးကာ သူ၏ လက်သီး ချက်များသည် အားမပါဘဲ ရှိတော့သည်။

အကြိတ်အနယ် အကျောက်အကန် ဖြစ်လာပြီမို့ ဆင်ပဆန် သည် စည်းကမ်းစဉ်လာမဟုတ်သော တိုက်နည်းတိုက်ဟန်များကို အသုံးပြုလာတော့သည်။ သူ ဟန်ရေးပြသည်။ ခုန်ဝင်သည်။ အမြန်အဆန်

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

ထိုးကြိတ်သည်။ ထို့နောက် ဂျိုး၏ ခြေထောက်ရင်းတွင် လှဲချလိုက်သည်။
မြေကြီးပေါ်တွင် ရောက်နေသဖြင့် ဂျိုး သူ့ကို ထိုး၍မရပါ။ သို့ဖြင့်
နောက်သို့ ဆုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဆင်ပဆန်ပြန်ပြီး မတ်တတ် ထရပ်
သည်အထိ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဆင်ပဆန်က စောစောကအတိုင်း ပြုလုပ်
ပြန်တော့သည်။

သို့ရာတွင် ဂျိုးသည် ဤအဖြစ်ကို ငြီးငွေ့လာပြီး သူ့ဘက် ကလည်း
ပြင်ဆင်မှုကို ပြုလုပ်ရတော့သည်။ သူ၏ လက်သီးချက်ကို ဆင်ပဆန်
ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မှုနှင့် ချိန်သားကိုက်ထားရသည်။ ဆင်ပဆန် ရှေ့သို့
ထိုးလှဲပြီး အချလိုက်တွင် သူက တအားပစ်ထိုးလိုက် ရသည်။ ဆင်ပဆန်
လဲကျသွားသည်။ ဘေးတစ်စောင်းကြီး လဲကျသွား သည်။ သူ၏ ခေါင်းကို
ဂျိုး၏ လက်သီးဖြင့် အထိုးခံလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ လိမ့်သွားပြီး
ကုန်းကွကွကြီး ပြန်ထသည်။ ထို ပုံစံအတိုင်း သူ အမောဆိုပြီး
အော်နေသည်။ သူ့ နောက်လိုက်များက သူ့ကိုထရန် ဟစ်အော်ကြသည်။
သူ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ကြိုးစားပြီး ထသည်။ သို့သော် သူ ခြေကုန်လက်ပန်း
ကျပြီး မူးဝေနေပြီ ဖြစ်သည်။

‘ငါ နှုံးပြီ၊ ငါလက်မြှောက်ပြီ’

သူ ပြောလိုက်သည်။

ဂိုဏ်းသားများအားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သူတို့၏ ခေါင်း
ဆောင် နှုံးသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားကြသည်။

ဂျိုး ရှေ့သို့တစ်လှမ်းတက်လိုက်ပြီး

‘အဲဒီ စွန်တွေမပေးရင် မင်းသိမယ်’

စွန်ထုပ်ကို ကိုင်ထားသော ကောင်ကလေးကို ပြောလိုက်သည်။

ရတနာပုံစာစုပုံစံတိုက်

‘ဟေ့. . . ငါ မသိဘူး’

ဂျိုးနှင့် သူ့ပစ္စည်းအကြားတွင် ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် ဝင်ရပ် ကာ ပြောလိုက်သည်။ သူ့ ဆံပင်က ဆင်ပဆန်လိုပင် ရဲရဲနီနေသည်။

‘အဲဒီ စွန်တွေကို လိုချင်ရင် မင်း ငါ့ကို နိုင်အောင်ချရမယ်’

‘ဘာဆိုလဲ၊ ငါ အခု ချပြီးပြီ၊ ငါ နိုင်ပြီ၊ နောက်ထပ် ဘာမှ လုပ်စရာ မလိုတော့ဘူး’

ဂျိုး တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်ရဦးမယ်၊ ငါက ဆိုရယ်တော့ ဆင်ပဆန်ပဲ၊ ဗရစ်ရဲ့ ညီပဲ၊ သိပြီလား’

ယင်းသို့ဖြင့် ဂျိုးသည် သူမသိသေးသော တွင်းသားတို့၏ ဓလေ့ ထုံးစံတစ်ခုကို သိရှိရပြန်တော့သည်။

‘အေး. . . ကောင်းပြီ၊ လာကွာ’

သူ ပြောလိုက်သည်။ တရားမျှတမှု မရှိသော အစီအစဉ်ကြောင့် သူ၏ သွေးများ ပိုမို ဆူပွက်လာရတော့သည်။

အစ်ကိုထက် တစ်နှစ်မျှငယ်သော ဆိုရယ်တော့ဆင်ပဆန်သည် ဘက်မညီသော စိန်ခေါ်သူ တစ်ဦးဖြစ်နေတော့သည်။ သဘောကောင်း သော မီးထိုးသမားကြီးက အကြိမ်ပေါင်းများစွာပင် ကြားဝင်ပြီး ထိန်းပေး ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဒုတိယမြောက် ဆင်ပဆန်မိသားစု မြေပြင်တွင် လဲကျပြီး ရှုံးနိမ့်ကြောင်း ဝန်ခံရတော့သည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင် ဂျိုးသည် သူ့ပစ္စည်းများကို ပြန်ရပြီ ဖြစ် ကြောင်း အနည်းငယ်မျှ ယုံမှားသံသယ ရှိမနေတော့ဘဲ စွန်ထုပ်ကို လှမ်း ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် နောက်ထပ် လူငယ်ကလေး တစ်ယောက်က

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

သူနှင့် သူ့ပစ္စည်းကြားတွင် ဝင်ရောက်လာပြန်တော့သည်။ သူ့ခေါင်းပေါ် မှ ရဲရဲနီနေသော ဆံပင်များကို မြင်တွေ့ရသောအခါ ဤ ငနဲကလေးသည် လည်း ဆင်ပဆန်မိသားစု ဖြစ်ကြောင်း ဂျိုး သိရှိလိုက်ရတော့သည်။ ၎င်းသည် စောစောက နှစ်ယောက်တို့ထက် အငယ်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည် ပိုပြီး သေးငယ်သည်။ မျက်နှာတွင် အပြောက်အစက်တွေ ပြည့်နေသည်။ မီးရောင်တွင် ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လွင်နေသည်။

‘မင်း ငါ့ကို မနိုင်ဘဲနဲ့ အဲဒီစွန်တွေကို မရနိုင်ဘူး’ သူက အသံ သေးသေးကလေးဖြင့် စိန်ခေါ်လိုက်သည်။ ‘ငါက ရက်ဒီ ဆင်ပဆန်ပဲ၊ ငါ့ကို မနိုင်ဘဲနဲ့ ငါတို့မိသားစုကို မင်းမနိုင်သေးဘူး’

ဂိုဏ်းသားများက ချီးကျူးသြဘာ ပေးကြသည်။ ရက်ဒီက တိုက်ပွဲ ဝင်ရန် ပြင်ဆင်သည့်အနေဖြင့် သူ၏ စုတ်ပြဲနေသော ဂျက်ကက် အင်္ကျီ ကို ချွတ်လိုက်သည်။

‘စိန်ပြီလား’

ဂျိုးကို သူ မေးလိုက်သည်။

ဂျိုး၏ လက်ခေါက်များ စုတ်ပြဲနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ သူ၏ နှာခေါင်းမှ သွေးတွေ ထွက်နေသည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်း ပေါက်ကွဲသွားပြီး ရောင်ကိုင်းနေသည်။ ထို့အပြင် သူ မောပန်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ အသက် ရှု၍ မရတော့။

‘မင်းတို့ ဆင်ပဆန်တွေ နောက်ထပ် ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသေး သလဲ၊ ငါ အိမ်ပြန်ရဦးမယ်၊ မင်းတို့ မိသားစုတွေ နောက်ထပ် ရှိသေး တယ်ဆိုရင် တစ်ညလုံး ထိုးနေရလိမ့်မယ်’

သူပြောလိုက်သည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

‘ငါက နောက်ဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံးပဲ၊ မင်း ငါ့ကိုနိုင်ရင် မင်း
 စွန့်တွေ့ကို ပြန်ရမယ်၊ စိတ်ချ’
 ‘ကောင်းပြီ၊ လာကွာ’

အငယ်ဆုံးကလေးသည် အကြီးနှစ်ယောက်လောက် ခွန်အား
 ဗလနှင့် ကျွမ်းကျင်မှုမရှိသဖြင့် ချာတိတ်ကလေးသည် ကြောင်ရိုင်းတစ်
 ကောင်၏ ပုံစံဖြင့် တိုက်ခိုက်ခြင်း ပြုလေသည်။ ထိုနည်းက ဂျိုးကို
 အများကြီး ဒုက္ခပေးပါသည်။ လေပွေရိုင်းကလေးကို အရှုံးပေးရချေပြီ
 လားဟု ဂျိုး မကြာခဏ မှတ်ထင်မိနေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည်
 အလျှော့မပေးဘဲ အားတင်းပြီး တိုက်ခိုက်သည်။ သူ၏ အဘိုး အဘေး
 များသည် ‘မူ’ အတွက် တိုက်ခိုက်ခဲ့သလို သူလည်း ‘မူ’အတွက် တိုက်ခိုက်
 နေရသည်ဟု ယူဆသည်။ ထို့အပြင် သူသည် တောင်ပေါ်သားတို့၏
 ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် တိုက်ခိုက်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ၎င်းတို့၏
 ကိုယ်စားလှယ် တစ်ဦးဖြစ်သည်နှင့်အညီ သူ တတ်စွမ်းနိုင်သည်ထက်
 နည်းနည်းကလေးမျှ လျှော့၍ မရနိုင်ပါ။

သို့ဖြင့် သူ ဆက်ပြီး တိုက်ခိုက်သည်။ ဆန့်ကျင်ဘက် သတ္တဝါ
 ကလေး၏ တစ်ဟုန်ထိုးနှင့် တရစပ်တိုက်ခိုက်မှုများကို ကြုံကြုံခံသည်။
 နောက်ဆုံးတွင် ချာတိတ်ကလေးသည် သူ့ဟာသူ အမောဆိုပြီး မြေပြင်
 ပေါ်သို့ လဲကျကာ ၎င်းတို့၏ ဆင်ပဆန်မိသားစု သမိုင်းတွင် ပထမဆုံး
 အကြိမ်အဖြစ် ဆင်ပဆန်မိသားစု ရှုံးနိမ့်ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ဝန်ခံ
 လေတော့သည်။

x x x

(၇)

မြေပွေးပိုးထိ

သို့ရာတွင် ငရဲတွင်း၏ ဘဝသည် အမြဲတမ်း စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေရပြီး ဘာတစ်ခုမျှ စိတ်မချရသော မရေမရာ ဘဝတစ်ခုသာ ဖြစ်ကြောင်း တောင်ပေါ်သား သုံးယောက်တို့ လျင်မြန်စွာပင် လေ့လာသိကြရတော့သည်။ သူ၏ စွန့်များကို မယူရသေးမီမှာပင် ဂျိုး၏ အံ့အားသင့်နေသော မျက်လုံးများသည် မီးထိုးသမား အပါအဝင် သူ၏ ရန်သူများ ဗရုန်းသုန်းကား ထွက်ပြေးကြသည်ကို တွေ့မြင်ရတော့သည်။ ဆင်ပဆန်ဂိုဏ်း ရောက်ရှိလာသောအခါ ကောင်မကလေးများနှင့် ချာတိတ်ကလေးများ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြရသည့်အတိုင်းပင် ပိုမို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဂိုဏ်းသားများ ရောက်ရှိလာသောအခါ ဆင်ပဆန်ဂိုဏ်းသည်လည်း ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ရချေတော့သည်။

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

‘ငါးဂိုဏ်းဟေ့ ငါးဂိုဏ်း’ဟူသော ထိတ်လန့်တကြား ဟစ်အော်သံများကို ဂျိုးကြားရသည်။ ငါးဂိုဏ်းကြောင့် သူတို့ ထွက်ပြေးကြသည်။ သူလည်း ဤ အန္တရာယ်ကြောင့် ထွက်ပြေးရပေမည်။ သို့သော် သူသည် နောက်ဆုံးအချိန် တိုက်ခိုက်ထားရသဖြင့် မောပန်းနေသည်။ မည်သည့် အရာကပင် ခြိမ်းခြောက်သည်ဖြစ်စေ သူလွတ်အောင် မပြေးနိုင်သည် မှာ သေချာသည်။ ဖရက်နှင့် ချာလီတို့သည်လည်း ဆင်ပဆန်ဂိုဏ်းနှင့် သူရဲကောင်း မီးထိုးသမားကြီးတို့ပင် ကြောက်ရသော အန္တရာယ်မှ ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏ ရဲဘော်ကို သူတို့ စွန့်ပစ်ထားနိုင်ခဲ့ကြပါ။

ကွက်လပ်အတွင်းသို့ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များ ပြေးဝင်လာကြသည်။ တချို့က လူငယ်ကလေးတွေကို ဝိုင်းထားပြီး တချို့က ထွက်ပြေးသူများနောက်သို့ လိုက်ကြသည်။ အပြေးနှေးသူများ အဖမ်းခံရပြီ ဖြစ်ကြောင်း ထွက်ပေါ်လာသော အော်ဟစ်သံများအရ သိရှိကြရသည်။ လိုက်လံဖမ်းဆီးသူများ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအခါ သူတို့နှင့်အတူ ကံဆိုးသူ ဗရစ် ပါရှိလာကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် စွန်ထုပ်ကြီးကလည်း ရှိနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

နောက်ရောက်လာသူ လူရမ်းကားများကို ဂျိုး အံ့ဩစွာ လေ့လာကြည့်ရှုမိသည်။ ၎င်းတို့သည် အသက် ၁၇-နှစ်၊ ၁၈-နှစ်မှ အသက် ၂၃-နှစ်၊ ၂၄-နှစ်ရွယ် လူငယ်များ ဖြစ်ကြသည်။ လမ်းသစ် လူဆိုးများပင် ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာများက ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်လှ သည်။ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ဂျိုး၏ မျက်နှာတွင် ရှုံ့သွားရသည်။ လမ်းသစ် နှစ်ယောက်က သူ၏ လက်မောင်းများကို ခပ်နာနာ ခပ်တင်းတင်း ချုပ်

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

ကိုင်ထားသည်။ ဖရက်နှင့် ချာလီတို့လည်း အလားတူပင် အဖမ်းခံများ ဖြစ်နေကြရသည်။

‘ဟေ့ကောင် ဒီမှာ မင်းတို့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲဆိုတာ ငါတို့ စုံစမ်း ရမယ်၊ ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဟေ့ကောင် ခေါင်းနီ၊ မင်း ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ’

တစ်ယောက်က ခေါင်းဆောင်၏ အသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး’

ဆင်ပဆန် ငိုသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ဒါ ဘာမှ မလုပ်တာလား’ ခေါင်းဆောင်က ဆင်ပဆန်၏ မျက်နှာကို မီးရောင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ‘မင်းကို ဘယ်သူ ဆေးခြယ်ပေးတာလဲ’

ဗရစ်က ဂျိုးကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဂျိုးကို ရှေ့သို့ ဆွဲထုတ်ကြသည်။

‘ဘာကိစ္စ ဖြစ်ကြတာလဲ’

‘စွန်တွေ... ကျွန်တော့် စွန်တွေကြောင့်ပါ’ ဂျိုး ရဲရင့်စွာ ပြန် ပြောသည်။ ‘အဲဒီ ကောင်က ကျွန်တော့် စွန်တွေကို ယူသွားပါတယ်၊ အခု သူ့ ချိုင်းအောက်မှာ ရှိနေပါတယ်’

‘အို အဲဒီလိုလား၊ ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ဟေ့ကောင် ဗရစ်၊ ဒီနယ်မြေ မှာ ခိုးတာဝှက်တာကို ခွင့်မပြုဘူး၊ နားလည်လား၊ ဒါတွေကို မင်း ဘယ်လို မှ မပိုင်ဘူး၊ ကိုင်း စွန်တွေကို ပေးစမ်း၊ ဒါ နောက်ဆုံးပဲ’

ခေါင်းဆောင်က တအား ဖျစ်ညှစ်လိုက်သောအခါ ဆင်ပဆန် ဒေါသဖြင့် မျက်ရည်များ စီးကျလာပြီး လူယက်ပစ္စည်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်

ရတနာပုံစာစုပုံစိုက်

ရတော့သည်။

‘မင်း ချိုင်းကြားမှာကော ဘာတွေလဲ’

ခေါင်းဆောင်က ဖရက်ကို ရုတ်တရက် မေးလိုက်သည်။ တစ်ချိန် တည်းမှာပင် အထုပ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။

‘အား စွန်တွေပါပဲလား၊ စွန်တွေကို လွှတ်ချနေတဲ့ စွန် စက်ရုံကြီးပဲ’

သူ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ချာလီ၏ စွန်ထုပ်ကို ယူလိုက်ပြန်ပြီး

‘ကိုင်း မင်းတို့ သုံးယောက်ကို ငါတို့ ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာ ငါ သိချင်တယ်’

‘ဘာကိစ္စလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ စွန်တွေ ဓားပြ တိုက်ခံရတဲ့ အတွက် လား’

ဂျိုး ဒေါသဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူး’ ခေါင်းဆောင်က ယဉ်ကျေးစွာ တုံ့ပြန်သည်။ ‘ဒါပေမယ့် ဒီနယ်မြေထဲမှာ စွန်တွေ လွှတ်ချလိုက်ပြီး အခုလို အနှောင့်အယှက် ပေးတဲ့အတွက်ပဲ၊ ဒီအလုပ်က အင်မတန် ဂုဏ်သိက္ခာ နိမ့်ကျတယ်၊ ဟုတ်လား... ဂုဏ်သိက္ခာ ကျတယ်’

သည်အချိန်မှာပင် တောင်ပေါ်သားတွေကို အားလုံးက အာရုံ စူးစိုက်နေကြချိန်မှာပင် ဗရစ်သည် ရုတ်တရက် ဆိုသလို သူ၏ ဂျက်ကက် အင်္ကျီအတွင်းမှ လျှောထွက်ပြီး သူ့အား ဖမ်းထားသူ လက်မှ လွတ်မြောက်လျက် ကွက်လပ်ကိုဖြတ်ကာ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလေတော့ သည်။ ဂိုဏ်းသားသုံးလေးယောက် သူ့နောက်သို့ ဆူညံစွာ ပြေးလိုက်ကြ

သည်။ ခွေးဟောင်သံများ၊ ခွေးအူသံများနှင့် တဲများ၊ သေတ္တာများပေါ်တွင် ဖြတ်ပြေးသည့် ဖိနပ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ရေတွေလောင်းကျသံ ကြားရသည်။ ရေစည်ကြီး တစ်စည် မြေပြင်ပေါ်သို့ သွန်ကျသည့်ဟန် ဖြစ်သည်။

မိနစ် အနည်းငယ်ကြာသောအခါ လိုက်ဖမ်းသူများ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ကိုယ်များ ရေတွေ ရွဲရွဲစိုနေကြသည်။ ဗရစ်၏ ထောင်ချောက်တွင်းသို့ သက်ရောက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်ခေါင်မိုး တစ်ခုပေါ်မှ ဗရစ်၏ လှောင်ပြောင် ရယ်မောသံကို သူတို့ ကြားရသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် စိတ်ကပေါက်ကရောက် ဖြစ်သွားဟန် ရှိသည်။ ဂျိုးတို့ သုံးယောက်ဘက်သို့ သူ လှည့်လိုက်စဉ်မှာပင် လမ်းမဆီမှ ရှည်လျားထူးခြားသော လက်ခေါက်မှုတ်သံ တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်ကို သူတို့ကြားကြရသည်။ ၎င်းတို့ချထား သော ကင်းထောက်တစ်ယောက်ထံမှ သတိပေး အချက်ပြသံပင် ဖြစ် သည်။ ခဏအတွင်းမှာပင် ကင်းထောက်ကိုယ်တိုင် ဆုတ်ခွာစ ပြုနေ သော ပင်မအုပ်စုကြီးရှိရာသို့ ပြေးလာသည်။

‘ပုလိပ်တွေ’

သူ အမောတကော ပြောသည်။

ဂျိုး ကြည့်လိုက်သောအခါ သံခမောက်ဆောင်း ပုလိပ်နှစ်ယောက်ပြေးလာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ငွေကြယ်ပွင့်များ တောက်ပြောင်လျက် ရှိသည်။

‘တို့ ထွက်ကြစို့’

ဖရက်နှင့် ချာလီကို သူ ပြောလိုက်သည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

ငါးဂိုဏ်း အဖွဲ့ဝင်များ ပြေးကြပြီ။ သူတို့က ဂျိုးတို့၏ ပြေးလမ်း တစ်ခုကို ပိတ်ထားသည်။ တစ်ဘက်ကလည်း ပုလိပ်တွေ လာနေသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် ဗရစ်ဆင်ပဆန်၏ မလွယ်ပေါက်ဆီသို့ ပြေးကြသည်။ ပုလိပ်တွေက ရပ်တန့်ရန် ဟစ်အော်ပြီး သူတို့ နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာကြသည်။

သို့သော် ကလေးတွေ၏ ခြေက ဖျတ်လတ်ပေါ့ပါးသည်။ ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်သည့်အခါတွင် ကလေးတွေ၏ ခြေက ပို၍ ဖျတ်လတ်ပေါ့ပါးသည်။ လူငယ်ကလေးများ ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ပြီး ရှုပ်ထွေးနေသော နောက်ဖေးဝင်းများ အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြ သည်။ ပုလိပ်များ အမြော်အမြင်ရှိကြောင်း မကြာမတင်မှာပင် သူတို့ တွေ့ရှိကြရသည်။ ပုလိပ်တွေသည် မလွယ်ပေါက်များ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိသဖြင့် ပထမ ခြံစည်းရိုးမှာပင် သူတို့ လက်လျှော့ လိုက်ကြသည်။

ဤနေရာတွင် လမ်းမီးရောင် မရှိပါ။ လူငယ်ကလေးများသည် အမှောင်ထဲတွင် ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် စမ်းတဝါးဝါး သွားနေကြရသည်။ ခြံဝင်းတစ်ခုထဲတွင် သေတ္တာပုံးကြီးတွေ အမြောက်အမြား ရှိနေသဖြင့် သူတို့ နာရီတစ်မတ်လောက် လမ်းရှာမရဘဲ ဖြစ်နေကြရသည်။ သူတို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ထောက်လှမ်းရှာဖွေပြီး ထွက်သည်။ သို့သော် သေတ္တာ ပုံးကြီးများထဲမှာပင် ဝဲလည်နေကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင်မှ သူတို့သည် ဤသေတ္တာ ဝက်ပါကြီးမှ လွတ် မြောက်သည်။ ခေါင်မိုးတစ်ခုပေါ်မှနေ၍ အခြားခြံဝင်းတစ်ခုထဲသို့ ခုန်ချ ကြရသည်။ ထိုခြံဝင်းထဲတွင် မရေမတွက်နိုင်သော ကြက်ခြင်း အလွတ်

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

များနှင့် ကြုံတွေ့ကြရပြန်သည်။

သည့်နောက်တွင်ကား သူတို့သည် ဗရစ်ဆင်ပဆန်ကို လိုက်ဖမ်း သူများ ရွဲရွဲစိုရသည့် ထောင်ချောက်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ထောင်ချောက် ဆင်ထားပုံက အတော်ကလေး ပီရိပါးနပ်သည်။ သည် နေရာတွင် မလွယ်ပေါက်က ပျဉ်ချပ်တစ်ခု ပြုတ်ထွက်နေသော ခြံဝင်း ပေါက် ဖြစ်သည်။ ထိုပျဉ်ပေါက်တွင် ပျဉ်ချပ် ရှည်ရှည်တစ်ခု ထောင်ထား သည်။ အကြောင်းမသိသူ တစ်ဦးသည် ဤပျဉ်ချပ်ကို ဝင်တိုက်မိမည် သာ ဖြစ်သည်။ ဤပျဉ်ချပ်က ထောင်ချောက်၏ မောင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဤပျဉ်ချပ်ကို နည်းနည်းကလေး ထိမိသည်ဆိုလျှင်ပင် ခေါင်းပေါ်ရှိ ရေစည်ပိုင်းကြီးကို ခုထားသော ကျောက်တုံးပြုတ်ထွက်သွားမည် ဖြစ် သည်။ ကျောက်တုံးကြီး ပြုတ်ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စည်ပိုင်း ကြီး မှောက်ကျပြီး ပျဉ်ချပ်ကို ဝင်တိုးသူအား ရွဲရွဲစိုစေမည် ဖြစ်သည်။

လူငယ်ကလေးများသည် ထောင်ချောက် ဆင်ထားပုံကို သဘော ကျစွာ ကြည့်ရှုလေ့လာကြသည်။ သူတို့အဖို့ ကံကောင်းသည်က ရေစည်ကြီးက သွန်မှောက်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် သူတို့ အားလုံး ရွဲရွဲစိုနေကြရမည် ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ရှေ့ဆုံးမှသွား သော ဂျိုးက ပျဉ်ချပ်ကို ဝင်တိုးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

‘ဒါ ဆင်ပဆန်ရဲ့ နောက်ဖေးဝင်းပဲနဲ့ တူတယ်’

ဂျိုး တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

‘ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လဲ သူတို့ ဂိုဏ်းသား တစ်ယောက် ယောက်ရဲ့ ဝင်းဖြစ်မယ်’

ဖရက်က သုံးသပ်သည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

ချာလီက သူတို့နှစ်ယောက်၏ လက်မောင်းများကို သတိပေး သည့်အနေဖြင့် ထိကိုင်လိုက်ပြီး တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

‘ရှား ဘာသံလဲ’

မြေကြီးပေါ်တွင် သူတို့ ကုန်းဝပ်လိုက်ကြသည်။ အလှမ်းမဝေး သော နေရာ တစ်ခုဆီမှ လူတစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားသံကို ကြားရသည်။ ထို့နောက် ရေကျသံကို ကြားရသည်။ ဘုံပိုင်ခေါင်းတစ်ခုမှနေ၍ ရေပုံး တစ်လုံးထဲသို့ ကျသံ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် တစ်ဖန် သူတို့ရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာသော ခြေသံကို ကြားကြရပြန်သည်။ သူတို့ ဝပ်နိုင်သမျှ ဝပ်လိုက်ကြသည်။ အာရုံ ဖမ်းစားမှုကြောင့် အသက်မရှူနိုင်ဘဲ ရှိနေ ကြသည်။

သူတို့နှင့် လက်တစ်လှမ်း ကွာလောက်မှနေ၍ မည်းမည်း သဏ္ဍာန်တစ်ခု ဖြတ်သွားသည်။ သေတ္တာတစ်လုံးကို နင်းပြီး ခြံစည်းရိုး ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ ဗရစ်ပင် ဖြစ်သည်။ ထောင်ချောက်ကို ပြန် ထောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပျဉ်ချပ်နှင့် ကျောက်တုံးကို ပြန်ပြီး နေသားကျ အောင် ပြုလုပ်နေသံတို့ ကြားရသည်။ ထို့နောက် စည်ပိုင်းကို ပြန် ထောင်လိုက်ပြီး ရေနုတ်ပုံး လောင်းထည့်သံ ကြားရသည်။ နောက်ထပ် ရေသွားခပ်ရန် သေတ္တာပေါ်မှ သူ ဆင်းလာစဉ်တွင် ဂျိုးက သူ့ကို ခုန်ပြီး အုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ကို မြေကြီးပေါ်သို့ လှဲချလိုက်ပြီး အပေါ် မှ ဖိထားလိုက်သည်။

‘အသံထွက်နဲ့၊ ငါပြောတာ နားထောင်’

ဂျိုးက ပြောလိုက်သည်။

‘အို မင်းတို့ပါလား’ သူ့ အသံက အများကြီး စိတ်သက်သာရာ

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

ရသွားသည့် အသံဖြစ်သည်။ ‘မင်းတို့ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ’

‘ငါတို့ဒီကနေ ထွက်ချင်တယ်၊ အတိုဆုံးလမ်းဟာ အကောင်းဆုံး ပဲ၊ ငါတို့က သုံးယောက်၊ မင်းက တစ်ယောက်တည်း. . .’

‘အဲဒါက ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒါက ဟုတ်ပါပြီ’ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် စကားဖြတ်ပြီး ပြောသည်။ ‘မင်းတို့ကို အပြင်ထွက်တဲ့လမ်း ငါ အခု ချက်ချင်း လိုက်ပြမယ်၊ မင်းတို့ကို ငါ ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ ငါ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြ၊ ဘေးဘက်ကို ခြေတစ်လှမ်းမှ မထွက်ကြနဲ့၊ ခဏကလေးပဲ မင်းတို့အပြင် ရောက်သွားမယ်’

မိနစ် အတော်ကြာသောအခါ သူတို့သည်ခြံဝင်းတစ်ခုပေါ်မှ ခုန်ချပြီး မည်းမှောင်သော လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်ခု အတွင်းသို့ ရောက် ရှိသွားကြသည်။

ဆင်ပဆန် လက်ညှိုးညွှန်လျက်

‘ဒီလမ်းအတိုင်း လိုက်သွားကြ၊ နှစ်ပြလောက်ရှိရင် ညာဘက် ချိုး၊ နောက် သုံးပြကျရင် ညာဘက်ကို ထပ်ချိုး၊ ယူနီယံ လမ်းမကြီးကို မင်းတို့ ရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ သွားကြပေတော့’

သူတို့ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသည်။ ထိုအချိန် တွင် အောက်ပါ အကြံပေးချက်ကို ရရှိကြသည်။

‘နောက်တစ်ခါလာရင် မင်းတို့ စွန်တွေကို ယူခဲ့ကြ၊ အဲဒီ စွန်တွေ မင်းတို့အိမ်ကို ပါသွားမယ်’

x x x

(၅)

အိမ်ပြန်ရောက်ခြင်း

ဗရစ်ဆင်ပဆန်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း သူတို့သွားကြရာ ယူနီယံလမ်းမကြီးသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပျက်ခြင်း မရှိဘဲ တောင်ပေါ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ သွားကြသည်။ တောင်ကမ်းပါးစွန်းမှနေ၍ ငရဲတွင်းသို့ သူတို့ ငုံ့ကြည့်ကြသည်။ ညှိုးညှိုး ညံ့ညံ့အသံများ ပုံမှန်အတိုင်း ထွက်ပေါ်လျက် ရှိသည်။

‘ငါ တစ်သက်လုံး အဲဒီကို ဘယ်တော့မှ မဆင်းတော့ဘူး၊ မီးထိုး သမားကြီးလဲ ဘာဖြစ်သွားသလဲ မသိဘူး’

ဖရက်က အတော်ကြီး မကျေမချမ်းသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ငါတို့ မသေမပျောက် ပြန်ရောက်လာတာ အများကြီး ကံကောင်းတယ်’

ဂျိုးက အကောင်းဘက်မှ တွက်လိုက်သည်။

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

‘ဒါပေမယ့် ငါတို့ရဲ့ လုပ်ဆောင်မှုတွေ အဲဒီမှာ အများကြီး ကျန်ရစ်တယ်၊ မင်းရဲ့ လုပ်ဆောင်မှုက ပိုများတယ်’
 ချာလီက ရယ်မောကာ ပြောလိုက်သည်။

ဂျိုးက

‘အင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ အိမ်ကျရင် ပြဿနာတွေ အများကြီး ထပ် ပြီး တွေ့ရဦးမယ်၊ ကဲ သွားမယ် သူငယ်ချင်းတို့’

သူ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဘေးတံခါး သော့ခတ်ထားသည်။ သို့ ဖြင့် သူသည် ထမင်းစားခန်းကို ကွေ့ပတ်ကာ သူ့ခိုးတစ်ယောက်လိုပင် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ ဝင်ရောက်ရသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းကြီးကို သူ ပတ်ပြီး လှေကားဆီသို့ ခြေဖွဖွနင်းကာ လျှောက်သွားစဉ်မှာပင် သူ၏ဖခင် စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် အံ့အားသင့် သွားကြသည်။ တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်ကြသည်။

သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိမည်ကို သိရှိသဖြင့် ဂျိုးသည် အရူး တစ်ယောက်လို ရယ်မောလိုက်ချင်သည်။ အမှန်တကယ်တွင်မူ သူ၏ ပုံသဏ္ဍာန်က သူ ထင်ထားသည်ထက်ပင် ပိုမိုဆိုးရွားနေပါသည်။

မစ္စတာ ဗရွန်ဆန် တွေ့မြင်နေရသည်မှာ ကောင်ကလေး တစ် ယောက်၊ ဦးထုပ်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီများ ညစ်ပတ်ပေရေနေသည်။ သူ့ မျက်နှာ တစ်ခုလုံးမှာလည်း တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်ထားသဖြင့် အစွန်း အထင်းများ အပြောက်အကွက်များ ဖြစ်နေသည်။ အထူးသဖြင့် နှာခေါင်းကြီးသည် ကြည့်မကောင်းလောက်အောင်ပင် ရောင်ကိုင်းနေ သည်။ မျက်ခုံးတစ်ဘက် စုတ်ပြဲနေသည်။ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် ကွဲပြီးရောင် နေသည်။ ပါးတွင် အစင်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ လက်ခေါက်များတွင်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

၆၂

သွေးတွေ ထွက်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ရှုပ်အင်္ကျီသည် လည်ပင်းမှ ခါးအထိ ပွင့်ထွက်နေသည်။

‘ဒါက ဘယ်လိုသဘောလဲ ခင်ဗျာ’

နောက်ဆုံးတွင် မစ္စတာ ဗရွန်ဆန် စကားပြောလိုက်နိုင်သည်။

ဂျိုး စကားမပြောနိုင်ဘဲ မတ်တတ်ကြီး ရှိနေသည်။ တစ်ညလုံး ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ကိစ္စများကို သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စကားတစ်ခွန်းတည်း ဖြင့် တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောနိုင်ပါမည်နည်း။ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှ သော ကမောက်ကမ ဖြစ်ရပ်များ အားလုံးကို ပါဝင်အောင် သူ ပြောဆို ရမည်။

‘မင်းမှာ ပါးစပ် မရှိတော့ဘူးလား’

မစ္စတာ ဗရွန်ဆန် စိတ်မရှည်တော့ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်. . . ကျွန်တော်’

‘အင်း အင်း ပြောပါ’

သူ့အဖေက အားပေးသည်။

‘ကျွန်တော်. . . ဟို. . . ကျွန်တော် ငရဲတွင်းကို ရောက်သွားပါ

တယ်’

ဂျိုး ပါးစပ်မှ လွတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။

‘မင်းကို ကြည့်ရတာတော့ အဲဒီအတိုင်း တကယ်တူတာပဲ၊ တကယ့်ကို တူတာပဲ’

မစ္စတာ ဗရွန်ဆန် ခပ်တည်တည်ကြီးပင် ပြောလိုက်သည်။ သို့ ရာတွင် သူကြိုးစားကာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး

‘ဒါပေမယ့် မင်းပြောတဲ့ ငရဲတွင်းဆိုတာ ဒုစရိုက်သမားတွေနေ

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

တဲ့ ငရဲပြည်တော့ မဖြစ်တန်ကောင်းပါဘူး၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ တစ်နေရာရာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်လား’

ဂျိုးက သူ့လက်ကို အောက်ဘက်ယူနီယံ လမ်းမကြီးဆီသို့ ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး

‘အဲဒီမှာပါ ခင်ဗျာ’

‘အဲဒီနာမည် ဘယ်သူပေးတာလဲ’

‘ကျွန်တော် ပေးတာပါ’

ဂျိုးက ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုကို ဝန်ခံလိုက်သည့်အလား ဖြေလိုက်သည်။

‘အင်မတန်လိုက်တဲ့ နာမည်ပဲ၊ တင်စားမှု တကယ် ကောင်းတာပဲ၊ ဒါထက်ကောင်းတာ မရှိတော့ဘူး၊ ကျောင်းမှာ မင်း အင်္ဂလိပ်စာ တော်တော်ကောင်းပုံရတယ်’

ယင်းသို့ပြောလိုက်သည့်အတွက် ဂျိုး ဝမ်းမသာပါ။ ကျောင်းမှာ သူ မရှက်ရသည်က အင်္ဂလိပ် ဘာသာတစ်ခုပဲ။

ယခုကဲ့သို့ သူ စိတ်ဆင်းရဲစွာနှင့် အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းစွာ ရပ်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ မစ္စတာ ဗရွန်ဆန်သည် သူ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝနှင့် နှိုင်းယှဉ်စာနာပြီး ကြည့်ရှုမိတော့သည်။ ထိုအချက်ကို ဂျိုး ယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာ မရှိပါ။

‘ဒါပေမယ့် မင်းအတွက် တစ်ခုလိုအပ်နေတာကတော့ စကားပြောဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ရေချိုးဖို့ရယ်၊ ဟေလင်ရယ်၊ ပတ်တီးရယ်ပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ အိပ်လိုက်ဖို့ပဲ၊ အိပ်နိုင်သမျှ အိပ်ပစ်လိုက်ဖို့ပဲ၊ မနက်ဖြန် မနက်ကျရင် မင်း တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်ပြီး နာနေမှာ သေချာတယ်’

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

ညတစ်နာရီ ထိုးသောအခါ ဂျိုးသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် စောင်ကို ဆွဲချလိုက်သည်။ သည့်နောက်ပိုင်းတွင် သူ့သိရှိရသည်ကတော့ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေသော တံခါးခေါက်သံ တိုးညင်းညင်းပင် ဖြစ်သည်။ တံခါးခေါက်သံသည် ရာစုနှစ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာကြာအောင် ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့။ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကာ ထထိုင်လိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက်မှ အလင်းရောင် ထိုးဝင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ နေသော သော နေ့တစ်နေ့ပင် ဖြစ်သည်။ သူက သမ်းဝေသည့်အနေဖြင့် လက်များကို ဆန့်တန်းလိုက်သည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်သွားသည်။ သူ၏ လက်များသည် မြောက်လိုက်စဉ်ကထက် ပိုပြီး မြန်မြန်ကြီး ပြန်ကျလာကြသည်။ သူ့လက်များကို သူ ပြူးတူးပြုတ် ကြည့်မိသည်။ ယမန်နေ့ညက အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည် မှတ်မိလာသည်အထိ သူ ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် သူ ညည်းညူလိုက်သည်။

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

‘အေး၊ ငါ ကြားတယ်၊ ဘယ်အချိန်ရှိပလဲ’

သူ အော်လိုက်သည်။

‘ရှစ်နာရီ’ ဗက်ဆီ၏ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ‘ရှစ်နာရီ ထိုးနေပြီ၊ ကိုကို ကျောင်းနောက်မကျချင်ရင် မြန်မြန်လုပ်’

‘ဘုရားသခင်’

သူက ကမန်းကတန်း ထထိုင်လိုက်သည်။ တောင့်တင်းနေသော ကြွက်သားများ အရမ်းနာသွားသဖြင့် သူ ညည်းတွားလိုက်သည်။ ထို့

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

၆၅

ဒက်ဇယ်လာ

နောက် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း သတိထားပြီး ထိုင်ချ လိုက်ရသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ စောစော မနှိုးတာလဲ’

သူ ဟောက်လိုက်သည်။

‘ဖေဖေက အိပ်ပါစေဆိုလို့’

ဂျိုး ညည်းတွားလိုက်ပြန်သည်။ သည်ညည်းတွားပုံက တစ်မျိုးဖြစ် သည်။ ထို့နောက် သမိုင်းစာအုပ်ကို သူ တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုအခါ သူ ထပ်ပြီး ညည်းလိုက်ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါ ညည်းသည်က နောက် အကြောင်းတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။

‘ကောင်းပြီ၊ သွားနှင့်၊ ငါ ခုချက်ချင်း ဆင်းခဲ့မယ်’

သူ အော်လိုက်သည်။

သူ အောက်ထပ်သို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပင် ဆင်းခဲ့သည်။ သို့သော် သူ လှေကားမှ ဆင်းသည်ကို ဗက်ဆီ ကြည့်နေမည်ဆိုလျှင်မူ သူ တစ်ထစ်ချင်း သတိထားပြီး ဆင်းနေရသည်ကို သူမ အံ့ဩစွာတွေ့ရှိရ မည် ဖြစ်သည်။ မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် နာကျင်မှုကြောင့် သူ့မျက်နှာ ရှုံ့တွသွားရသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲတွင်လည်း သူ့မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားပြန် သဖြင့် ဗက်ဆီတွေ့သွားပြီး ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်ကာ သူ့ထံသို့ ပြေးလာသည်။

‘ဂျိုး ဘာဖြစ်တာလဲ ဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

သူမက တုန်ယင် ချောက်ချားစွာ မေးသည်

‘ဘာမှ မဖြစ်ဘူး’

ယာဂု ပန်းကန်ထဲသို့ သကြားထည့်ရင်း သူ အော်လိုက်သည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

‘အို. . . မဟုတ်ဘူး’

‘ငါ့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ ငါ နောက်ကျနေပြီ၊ အစားကောင်း
ကောင်း စားပါရစေ’

သူမ၏ စကားကို သူ ဖြတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မစ္စက် ဗရွန်ဆန်က ဗက်ဆီကို မျက်နှာရိပ် ပြလိုက်
သည်။ သို့ဖြင့် မိန်းကလေးသည် ဇဝေဇဝါဖြင့်ပင် နောက်ဆုတ်လိုက်ရ
သည်။

ယင်းအတွက် ဂျိုးက သူ၏မိခင်ကို ကျေးဇူးတင်မိသည် ထို့ပြင်
သူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အတွက် မည်သို့မျှ ဝေဖန်ချက် မပြုသည်ကိုလည်း
သူ ကျေးဇူးတင်ရပြန်သည်။ သူမကို ဖခင်က ပြောထား၍ပင် ဖြစ်မည်။
ထိုအချက် သေချာသည်။ ကလေးကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေးပါနှင့်
ဟု ဖခင်က ပြောထားပေမည်။ သို့မဟုတ်လျှင် မိခင်က မည်သို့မျှ
နေမည်မဟုတ်ပါ။ သူမ၏ ပုံစံမဟုတ်ပါ။

ယင်းသို့ သူ တွေးတောပြီးနောက် တစ်ယောက်တည်း စားနေရ
သော နံနက်စာကို မြန်မြန် စားသောက်သည်။ သို့သော် သူ၏ မိခင်
သည် သူ့အတွက် စိုးရိမ်မှုဖြင့် ပျာယာခတ်နေကြောင်းကို သူ သတိပြု
မိပါသည်။ ကျောင်းစာအုပ်များကို သားရေပတ်ကြီးတွင် တွဲလောင်းဆွဲ လျက်
သူ ကျောင်းသို့ ထွက်ခွာသောအခါ မိခင်က အထူးတလည်ပင်
ကြင်နာယုယသော အမူအရာဖြင့် သူ့ကို နမ်းရှုပ် နှုတ်ဆက်ပါသည်။
သည်မျှမကပါ။ သူ လမ်းထောင့်သို့ရောက်သည်အထိ သူ့မိခင်သည်
ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်ပြီး သူ့ကို ကြည့်နေသည်ကို သူ သတိပြုမိပါသည်။

သို့သော် သူ့အဖို့ သည့်ထက်ပိုပြီး အရေးကြီးသည့် အချက်

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

ကတော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းပြီး နာကျင်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
 ခြေတစ်လှမ်း တစ်လှမ်းကို မနည်းပင် ကြိုးစားပြီး လှမ်းနေရသည်။ ခြေ
 တစ်လှမ်း လှမ်းခြင်းသည် ဒုက္ခဝေဒနာ တစ်ခါခံစားရခြင်းပင် ဖြစ်တော့
 သည်။ သံမံတလင်း စင်္ကြံမှ နေရောင်ပြန်ဟပ်နေသည်မှာလည်း သူ၏
 ရောင်ကိုင်းနေသော မျက်လုံးများကို ကျိန်းစပ်စေလှပါသည်။ သူ၏
 ဒဏ်ရာများက ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာကျင်ကြသလို သူ၏ အရိုးအဆစ်
 များနှင့် ကြွက်သားများကလည်း ပိုပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာကျင်ကြပါ
 သည်။ သူ လှုပ်ရှားဖို့ ကြိုးစားလိုက်တိုင်း သူတစ်ကိုယ်လုံးမှ ကြွက်သား
 များ အားလုံးက ဆန့်ကျင်ဆန္ဒပြကြပါသည်။

သူ၏ လက်ချောင်းများမှာလည်း ဆိုးရွားစွာပင် ရောင်ကိုင်းနေကြ
 ပါသည်။ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျှင်လည်း နာသည်။ ပြန်ဖြန့်လိုက်လျှင် လည်း
 နာပါသည်။ သူ၏ လက်နှစ်ဘက်စလုံးမှာလည်း လက်ကောက် ဝတ်မှ
 တံတောင်ဆစ်အထိ နာနေကြသည်။ သူ့မျက်နှာနှင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ် ကို
 ထိုးသော တစ်ဘက်လူ၏ လက်သီးချက်များကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ
 လက်ဖျံ နှစ်ဘက်ဖြင့် တွက်ကာ ခါထုတ်ခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။
 ဗရစ်ဆင်ပဆန်ကော သူ့လိုပဲ နာကျင်နေသလားဟု စဉ်းစားမိသည်။ သူလဲ
 ငါ့လိုပဲ နာနေမှာပဲဟူသော အတွေးကြောင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ
 လူကြမ်းကလေးကို စိတ်ထဲမှ ရင်းနှီးတွယ်တာ လိုက်မိသည်။

ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါ သူသည် လူအားလုံး
 ၏ အာရုံစူးစိုက်ရာဖြစ်နေကြောင်း ဂျိုးချက်ချင်းပင် သတိပြုမိရတော့
 သည်။ လူငယ်ကလေးများသည် သူ့အနီးသို့ အထူးပင် အံ့ဩသော
 အမူအရာဖြင့် ချဉ်းကပ်ဝန်းရံလာကြသည်။ ထိုမျှမကပါ။ သူနှင့်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

၆၈

တစ်တန်းတည်းသမားများနှင့် သူနှင့် အထူးရင်းနှီး ခင်မင်သူများကလည်း
ယခင်တုန်းက မရှိဖူးသော ရိုသေလေးစားမှုမျိုးဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေကြ
ပါသည်။

x x x

(၆)

စာမေးပွဲနေ့

ငရဲ တွင်းကြီးထဲသို့ သူတို့ ဆင်းသက်ကြသည့်အကြောင်း၊ ဆင်ပဆန်မိသားစုနှင့် တွေ့ဆုံတိုက်ခိုက်ရသည့် အကြောင်းတို့ကို ဖရက်နှင့် ချာလီတို့က သတင်းဖြန့်ချိထားကြောင်း ရှင်းနေပါသည်။ ကိုးနာရီ ထိုးသံကြားရသောအခါတွင်မှ သူ့အများကြီး စိတ်သက်သာရာရ သွားသည်။ စာသင်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရသည်။ ယောက်ျားကလေးများက ချီးကျူးဂုဏ်ပြုသော အကြည့်များဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ မိန်းကလေးများကလည်း သူ့ကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သည့် အသွင်မျိုး ဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ ခြင်္သေ့ဂူထဲမှ ထွက်လာသော ဒန်နီယယ်ကို ကြည့်သည့် ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ ဂိုလီယက်နှင့် တိုက်ခိုက်အပြီးတွင် ဒေးဗစ်ကို ကြည့်သည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ ယင်းအတွက် သူ့မှာ အနေရအထိုင်ရ ကျပ်ပါသည်။ ၎င်းတို့၏ သူရဲကောင်းကိုးကွယ်မှုအတွက် မနေတတ်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မထိုင်တတ် ဖြစ်ရပါသည်။ ၎င်းတို့အနေနှင့် သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ အခြား နေရာများသို့ ကြည့်ကြလျှင် ကောင်းမည်ဟု သူ စိတ်ကူးမိသည်။

များမကြာမီမှာပင် ၎င်းတို့သည် အခြားတစ်နေရာသို့ ကြည့်ရှု ကြရသည်။ စာရေးခုံများ အားလုံးသို့ ဖူးစကတ် စာရွက်ကြီးများ ဖြန့်ဝေ ပြီးနောက် အတန်းပိုင်ဆရာမ မစ္စဝီလဆင်သည် (သူမက ဤကမ္ဘာကြီး ကို ရေခဲသေတ္တာ တစ်ခုလိုသဘောထားပြီး သွားလာလှုပ်ရှားနေသော မျက်နှာထား တည်တည် ကုန္တေကြီးကြီးနှင့် အမျိုးသမီး တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ပူနွေးသော နေရက်များမှာပင် ပခုံးပေါ်တွင် တဘက်တစ်ထည် သို့ မဟုတ် ခြုံထည်တစ်ခုကို တင်ထားတတ်ပါသည်။) မတ်တတ်ထရပ်ပြီး အားလုံးမြင်သာသော ကျောက်သင်ပုန်းကြီးပေါ်တွင် ရောမဂဏန်း ၁ ကို ရေးလိုက်သည်။ မျက်လုံးပေါင်းအစုံ ငါးဆယ်သည် သူမ၏ လက် လှုပ်ရှားမှုကို သိချင်ဇောဖြင့် လိုက်ကြည့်နေကြသည်။ သူမ၏ လက်လှုပ် ၁၁၁၁၁ရှားမှု ခေတ္တ ရပ်သွားချိန်တွင် စာသင်ခန်း တစ်ခုလုံးသည် သင်္ချိုင်းတစ်ခု လိုပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားတော့သည်။

ရောမဂဏန်း ၁ အောက်တွင် သူမက ရေးလိုက်သည်။

(က) ဒရေကို ဥပဒေများ ဆိုသည်မှာ အဘယ်နည်း။

(ခ) ၎င်းတို့သည် ‘မင်ဖြင့် မရေး၊ သွေးဖြင့် ရေးသည်’ဟု အာသန် ဟောပြောသူ တစ်ဦးက အဘယ်ကြောင့် ပြောကြားလေ သနည်း။

ခေါင်းလေးဆယ့်ကိုးခေါင်း ကုန်းငုံ့သွားပြီး ဖူးစကတ်စာရွက် များပေါ်တွင် ဖောင်တိန် လေးဆယ့်ကိုးချောင်းတို့ ထက်ထက်သန်သန် ရေးခြစ်ကြသည်။ ဂျိုး၏ ခေါင်းတစ်ခုသာလျှင် မတ်မတ်ကြီး ကျန်ရှိနေ

သည်။ ကျောက်သင်ပုန်းကြီးကို သူ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ငေးစိုက်ကြည့်နေ သည်။ မစ္စဝီလဆင်သည် ၂ ဟူသော ဂဏန်းကို ရေးပြီးနောက် သမင် လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။ ခေတ္တမျှ ရပ်ပြီး သူ့ကိုကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ဆက်ရေးသည်။

(က) ဆလာမီကျွန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်ပွားသော အာသန်နှင့် မဂ္ဂရာတို့၏ စစ်ပွဲက ဆိုလန် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးကို အဘယ်ပုံ ဖြစ်ပေါ်စေသနည်း။

(ခ) ဆိုလန်ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးသည် ဒရေကို ဥပဒေများနှင့် အဘယ်ပုံ ခြားနားသနည်း။

ဆရာမသည် ဂျိုးကို လှည့်ကြည့်လိုက် ပြန်သည်။ သူက စောစောက အတိုင်းပင် ငေးမြဲ ငေးနေသည်။

‘ဂျိုး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်းမှာ စာရွက် မရှိဘူးလား’

‘ရှိပါတယ် ဆရာမ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

သူ ဖြေလိုက်သည်။ ထို့နောက် သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြင့် ခဲတံကို ချွန်နေတော့သည်။

ခဲတံကို ချွန်နေအောင် ချွန်သည်။ ထို့နောက် ပိုပြီးမှ ချွန်အောင် ချွန်သည်။ ထို့နောက် အင်မတန် စိတ်ရှည်စွာဖြင့် ချွန်သည်ထက် ချွန် အောင် သူချွန်သည်။ ခဲတံ ချွန်သံကြောင့် အတန်းထဲမှ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ စူးစမ်းသည့် အနေဖြင့် လှည့်ကြည့်ကြသည်။ သို့သော် ထိုအဖြစ်ကို သူ သတိမပြုမိပါ။ သူက ခဲတံချွန်သည့် အလုပ်တွင်သာ အလွန် စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိသည်။ သို့သော် သူ၏ စိတ်အာရုံသည် ခဲတံချွန်ခြင်းနှင့် ဂရိတ်သမိုင်းတို့၏ ဝေးရာသို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

‘စာမေးပွဲ အဖြေလွှာတွေကို မင်နဲ့ပဲ ရေးရမယ်ဆိုတာ မင်းတို့ အားလုံး သိကြတယ်နော်’

မစ္စ ဝီလဆန်က တစ်တန်းလုံးကို ခြုံပြီး ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် သူမ၏ မျက်လုံးများက ဂျိုးအပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေသည်။

ခဲတံသည် ချွန်လွန်းမက ချွန်နေပြီဖြစ်၍ ကျိုးတော့မည့် အခြေ အနေ ရှိသောအခါ ဂျိုးသည်ခဲတံကို တစ်ဖန် ထပ်ပြီး ချွန်ပြန်တော့ သည်။

‘ဂျိုး၊ အတန်းကို မင်း အနှောင့်အယှက် ပေးနေပြီ’

နောက်ဆုံးတွင် မစ္စ ဝီလဆန် ပြောလိုက်သည်။

ခဲတံကို သူ ချလိုက်သည်။ မောင်းချခားကို အသံ မမြည်အောင် ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျောက်သင်ပုန်းကြီးကို ပြန်လည်ငေးစိုက် နေတော့သည်။ ဒရေကိုအကြောင်း သူ ဘာသိသနည်း။ ဆိုလန် အကြောင်းကော သူ ဘာသိသနည်း။ ဂရိတ်သမိုင်းအကြောင်း သူ ဘာသိ သနည်း။ ပုန်းပုန်းကြီး ကျချေပြီ။ ဒါပဲ ရှိတော့သည်။ သူ့အနေနှင့် နောက် မေးခွန်းတွေကို ကြည့်နေစရာမလိုတော့။ မေးခွန်းနှစ်ခု သုံးခုကို သိသည့် တိုင်အောင် ဖြေနေ၍ အကြောင်းမထူးတော့။ ပုန်းပုန်းကြီး ကျသည်ကို မတားဆီးနိုင်တော့ပါ။

ထို့အပြင် သူ့လက်က စာရေး၍ မရနိုင်လောက်အောင် နာနေ သည်။ သူ့ မျက်လုံးများကလည်း ကျောက်သင်ပုန်းကြီးကို ကြည့်ရသည် မှာ နာနေသည်။ သူ့ မျက်လုံးများက မှိတ်ထားသည့် တိုင်အောင်လည်း နာကျင်နေကြပါသည်။ သူ့ စိတ်ထဲမှာ စဉ်းစားရသည်ကိုပင် နာသည် ဟု ထင်နေမိသည်။

မစ္စ ဝီလဆန်က ကျောက်သင်ပုန်းကြီးပေါ်တွင် မေးခွန်းတွေ

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

တစ်ခုပြီး တစ်ခု ရေးချနေသည်နှင့်အမျှ ဖောင်တိန် လေးဆယ့်ကိုးချောင်း ကလည်း စာရွက်ပေါ်တွင် အပြေးပြိုင် နေကြတော့သည်။ ဖောင်တိန် ရေးခြစ်သံများကို သူနားထောင်နေသည်။

ဆရာမ၏ မြေဖြူအောက်တွင် ထွက်ပေါ်လာနေသော မေးခွန်း များကို သူ ကြည့်နေသည်။ များစွာမှပင် သူ စိတ်ဒုက္ခရောက်နေရတော့ သည်။ သူ၏ ခေါင်းသည် ချားရဟတ် လည်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ အထဲမှာလည်း နာကျင်နေသည်။ အပြင်မှာလည်း နာကျင်နေသည်။ သည်အဖြစ်ကို သူ ဘယ်လိုမှ မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

သူသည် ငရဲတွင်း အရေးအခင်းများကို အိပ်မက်ဆိုးကြီး တစ်ခု ပမာ မြင်မက်လျက် ရှိသည်။ မေ့ပျောက်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မမေ့ ပျောက်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ ယခုအခါ သူမ၏ စားပွဲတွင် ထိုင်နေပြီ ဖြစ် သော မစ္စ ဝီလဆင်၏ မျက်နှာကို သူ အာရုံစိုက်ပြီး ကြည့်သည်။ သို့ သော် သူမကို ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဗရစ်ဆင်ပဆန်၏ ရဲတင်းသော၊ ရန် လိုသော မျက်နှာပေါ်ထွက်လာသည်။ ဘယ်လိုမှ လုပ်၍မရပါ။ သူသည် နေမကောင်းချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ နာကျင်လာသည်။ ပင်ပန်းနွမ်း နယ်လာသည်။ ဘာမျှ တန်ဖိုးမရှိ ဖြစ်လာသည်။ အခြား ဘာမျှလုပ်နိုင် စရာမရှိပါ။ စာမေးပွဲ ဗုန်းဗုန်းကျဖို့ပဲ ရှိသည်။

တစ်ကမ္ဘာလောက်ကြာသောအခါတွင်မှ အဖြေလွှာများကို ပြန် သိမ်းသည်။ သူ၏ အဖြေလွှာက စာရွက်ထိပ်တွင် ရေးထိုးထားသော အမည်၊ ဘာသာရပ်နှင့် နေ့စွဲတို့မှ တစ်ပါး အလွတ်အတိုင်း ပါရှိသွား သည်။

ခေတ္တမျှ ကြာသောအခါ နောက်ထပ် စာရွက်များ ထပ်ဝေပြန်

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

သည်။ ဂဏန်းသင်္ချာ ဖြစ်သည်။ သူက မေးခွန်းများကိုပင် မကြည့်တော့ပါ။ ပုံမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် သူသည် သင်္ချာမေးခွန်းများကို ကောင်းစွာ ဖြေဆိုနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုလို စိတ်အခြေအနေ ကိုယ်အခြေအနေ အရမူ ဖြေဆိုနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သို့ဖြင့် သူသည် လက်ဖဝါး နှစ်ဘက်ကြားထဲတွင် ခေါင်းထည့်ပြီး နေခင်း ကျောင်းဆင်း မည့် အချိန်ကိုသာ စောင့်ဆိုင်းနေမိတော့သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် သူ၏ မျက်လုံးများ နံရံပေါ်မှ နာရီကိုကြည့်လိုက်လျှင် သူ့အား စိုးရိမ်မကင်း လှမ်းကြည့်နေသော ဗက်ဆီ မျက်လုံးများ ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအခါ သူ့မှာ ပိုပြီး မအီမလည် ဖြစ်ရသည်။ သို့ ဖြင့် သူသည် သူမကို စူးစူးဝါးဝါး ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဘက်ထဲ တွင် ခေါင်းကို ပြန်မြှုပ်ထားလိုက်သည်။ တစ်ဆယ့်နှစ်နာရီ ခေါင်းလောင်း ထိုးမှပင် သူခေါင်းမော့တော့သည်။ ဒုတိယမြောက် စာရွက်အဖြူများကို အပ်လိုက်ပြီး တခြား ကျောင်းသားများနှင့်အတူ အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။

ဖရက်၊ ချာလီနှင့် သူတို့သုံးယောက်သည် အစဉ်အမြဲပင် ကျောင်းဝင်းထောင့် တစ်နေရာတွင် နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ ထိုနေရာကလေးကို သူတို့အပိုင်စီးထားကြသည်။ သို့သော် ကနေ့ကျမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆိုသလိုပင် ထိုနေရာကလေးတွင် အခြား ကျောင်းသား တစ်ကျိပ်ခန့်လည်း လာရောက်ကာ နေ့လယ်စာ စားလျက် ရှိကြသည်။

ဂျိုးက ၎င်းတို့ကို မနှစ်မြို့ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ လက်ရှိ အနေအထားတွင် သူသည် သူရဲကောင်း ကိုးကွယ်မှုကို မခံယူနိုင်ဘဲ ရှိသည်။ သူ၏ ဦးခေါင်းသည် အထူးပင် နာကျင်လျက် ရှိသည်။ စာမေးပွဲ မဖြေနိုင်သည့်အတွက်လည်း သူ့မှာ စိတ်ဆင်းရဲနေရသည်။ ညနေကျ လျှင်

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာတွေ အများကြီး ပေါ်လာဦးမည် ဖြစ်သည်။

ဖရက်နှင့် ချာလီတို့ကို သူ ဒေါပွနေသည်။ ၎င်းတို့က ယမန်နေ့ ညက စွန့်စားခန်းများ အကြောင်းကို သပိတ်လွယ်ငှက်ကလေး နှစ်ကောင် လို သီကျူးပြောဆိုနေကြသည်။ (ယင်းသို့ ပြောဆိုရာတွင် သူ့ကို အထူး ဂုဏ်ပြုပြီး ပြောဆိုကြပါသည်။) သူတို့ကို တအံ့တဩနှင့် ခိုးကျူး ထောမနာ ပြုလျက် ရှိသော ကျောင်းသားများကို သူတို့က အသားယူပြီး ပြောဆိုနေကြပါသည်။ သို့သော် ဂျိုးကို စကားပြောအောင်ကား သူတို့ မစွမ်းဆောင်နိုင်ကြပါ။ သူက သူတို့ကို အင်းအဲမျှသာ ပြန်ပြောသည်။ သူတို့၏ မေးခွန်းများကို ‘မဟုတ်ဘူး’ ‘ဟုတ်တယ်’ ဟုသာ ဖြေဆိုသည်။

သူ တစ်ယောက်တည်း တစ်နေရာရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး သွားနေချင်သည်။ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်မှာ လှဲပြီး နာကျင်မှုများနှင့် ဒုက္ခသုက္ခများ အားလုံးကို မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့ဖြင့် ထို ကဲ့သို့သော နေရာမျိုး တစ်ခုကို သွားရောက် ရှာဖွေရန် သူ ထလိုက် သည်။ ထိုအခါ သူ့နောက်မှ ကျောင်းသားလေးငါးယောက် တွယ်ကပ်ပြီး ပါလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ဘက်သို့ သူလှည့်ပြီး သူ့နောက်သို့ မလိုက်ကြရန် အော်ဟစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူထိန်းထားသည်။ သူ့ စိတ်ထဲတွင် မကျေနပ်မှုနှင့် မနှစ်သက်မှုများ ဖြစ်ပေါ်နေရသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူ့စိတ်ထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်ရောက်လာသည်။ သူ့ အနေနှင့် စာမေးပွဲကျမှာ သေချာနေလျှင် ညနေပိုင်းမှာ အဘယ့်ကြောင့် ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံနေရတော့မည်နည်း။ ညနေပိုင်း ဒုက္ခက မနက်ပိုင်း ဒုက္ခ ထက် အများကြီး ပိုပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သူ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လိုက်သည်။

ကျောင်းဝင်းပေါက်ဆီသို့ သူ တည့်တည့်ကြီး လျှောက်သွားပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါ သူ၏ နောက်လိုက်များရပ်ပြီး ကျန်ရစ်သည်။ သူက လမ်းထောင့်သို့ရောက်ပြီး ၎င်းတို့၏ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသည်အထိ ဆက်ပြီး လျှောက်သွားသည်။ သူသည် အတော် ကြီးကြာအောင်ပင် ဦးတည်ရာမရှိ လျှောက်သွားနေသည်။ နောက်ဆုံး တွင် ဓာတ်ရထားလမ်းသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ သူ့အနီးတွင် ဓာတ်ရထား တစ်စီးရပ်ပြီး ခရီးသည်များ ဆင်းကြသည်။ ဓာတ်ရထားပေါ်သို့ သူ တက်လိုက်ပြီး အပြင်ဘက် ထောင့်ခုံတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ သတိပြုမိသည်မှာ ဓာတ်ရထားကြီးသည် ဆုံလည်ပေါ်တွင် ပြန်ပြီး လှည့်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ ကမန်းကတန်း ဆင်းလိုက်ရသည်။ သူ့ ရှေ့တွင် ကူးတို့ဆိပ် အဆောက်အအုံကြီး ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့လယ်ပိုင်းသို့ မည်သို့မျှ သတိမပြုမိဘဲနှင့် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကူးတို့ဆိပ် အဆောက်အအုံပေါ်မှ နာရီကြီးကို သူ ကြည့်လိုက် သည်။ တစ်နာရီထိုးပြီး ဆယ်မိနစ်ဖြစ်သည်။ တစ်နာရီဆယ့်ငါး သင်္ဘော ကို ကောင်းကောင်းမီသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် ဘယ်သွားမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲနှင့် ထိုသင်္ဘောပေါ်တွင် လိုက်ပါသွားရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ ပိုက်ဆံ ဆယ်ဆင့်ပေးပြီး လက်မှတ်တစ်စောင် ဝယ်လိုက် သည်။ တံခါးပေါက်မှ ဖြတ်ဝင်သွားသည်။ များမကြာမီတွင် သူသည် ပင်လယ်အော်ကို ဖြတ်သန်းကာ လှပသော အုတ်ကလန်မြို့ဆီသို့ သွားရောက်လျက် ရှိတော့သည်။

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

ထို့နောက် သူသည် စောစောက အတိုင်းပင် ဦးတည်ရာမရှိဘဲ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေပြန်တော့သည်။ နောက်တစ်နာရီခန့်ကြာ တွင် သူသည် အုတ်ကလန်မြို့တော် ဆိပ်ခံတံတားပေါ်တွင် တိုင်တစ်လုံး ကို ခေါင်းမှီကာ ထိုင်နေတော့သည်။ သူထိုင်နေသော နေရာမှနေ၍ အောက်ဘက်ရှိ သင်္ဘောကလေးများ၏ ကုန်းပတ်ကို ငုံ့ကြည့်တွေ့မြင် ရပါသည်။ သူ့လိုပင် အခြား အေးအေးလူလူ ထိုင်နေသူများကလည်း ငုံ့ကြည့်လျက် ရှိကြပါသည်။ ဂျိုးသည် မြင်ကွင်းကို စိတ်ဝင်စားသည် ထက် စိတ်ဝင်စားလာတော့သည်။

စုစုပေါင်း သင်္ဘောလေးစီး ဖြစ်သည်။ သူ ထိုင်နေသည့် နေရာမှ နေ၍ သူတို့၏ နာမည်များကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။ သူ၏ အောက်ဘက် တည့်တည့်တွင်ရှိနေသော သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းတွင် ဆေးအစိမ်းဖြင့် တစ္ဆေဟု ရေးထားသည်။ အခြားသင်္ဘောသုံးစီး၏ အမည်များမှာ စိတ်တေလေ၊ ကမာကေရီ၊ အာဖရိကမှင်စာ တို့ဖြစ်ကြသည်။

ဤသင်္ဘောများတွင် အလယ်ဘက်၌ အခန်းဖွဲ့ထားသည်။ အလယ်ခန်း ခေါင်မိုးများပေါ်တွင် မီးဖိုခေါင်းတိုင် တိုတိုကလေးများ ရှိသည်။ တစ္ဆေသင်္ဘော၏ မီးဖိုခေါင်းတိုင်မှ မီးခိုးများ ထွက်လျက်ရှိသည်။ အခန်းတံခါးများကို ဖွင့်ထားပြီး အမိုးကဲလားကို တင်ထားသဖြင့် ဂျိုးသည် သင်္ဘောခန်းအတွင်းဘက်သို့ တွေ့မြင်နေရသည်။ အသက် တစ်ဆယ့် ကိုးနှစ် နှစ်ဆယ်ရွယ် လူငယ်တစ်ယောက် ထမင်းချက်နေသည်။ သင်္ဘော သားစီး ဘွတ်ဖိနပ်ရှည်ကြီးကို စီးထားသည်။ ဘောင်းဘီအပြာ သိုးမွေး အင်္ကျီအနက်နှင့် ဖြစ်သည်။ အင်္ကျီ လက်နှစ်ဘက်ကို တံတောင်ဆစ်သို့ ရောက်အောင် လိပ်တင်ထားသည်။ တောင့်တင်းပြီး နေလောင်ထားသော

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

လက်နှစ်ဘက်ကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ ထိုလူရွယ် ခေါင်းကို မော့လိုက် သောအခါ သူ၏ မျက်နှာမှာလည်း လက်နှစ်ဘက်လိုပင် နေလောင်ထား သည်ကို တွေ့ရသည်။

ဂျိုး၏နှာဝတွင် ကော်ဖီနဲ့ မွှေးလာသည်။ ဒယ်အိုးတစ်ခုအတွင်း မှလည်း ပဲနံ့သင်းနေသည်။ စားဖို့များသည် မီးဖိုပေါ်တွင် ဒယ်အိုးတစ်လုံး ကို တင်လိုက်သည်။ ဒယ်အိုးပူလာသောအခါတွင် ဒယ်အိုးအတွင်းဘက် သို့ အဆီမျှင်ဖြင့် သုတ်လိုက်ပြီး အမဲသား အတုံးကြီးကြီး တစ်တုံးကို ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ သူသည် ချက်ပြုတ် ကြော်လှော်နေရင်းဖြင့် ကုန်းပတ်ပေါ်မှ အခြား လူရွယ်တစ်ဦးကို စကားလှမ်းပြောလျက် ရှိ သည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်မှ လူရွယ်သည် ပုံးတစ်ပုံးဖြင့် သင်္ဘောဘေး တစ်ဘက်မှနေ၍ ရေခပ်ယူကာ ကုန်းပတ်ပေါ်ရှိ ကမာပုံကြီးကို ဆားငန် ရည်များဖြင့် ပက်လောင်းလျက် ရှိသည်။ သူသည် ကမာကောင်များကို ရေလောင်းပြီးသောအခါ ရေစိုအိတ်များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သင်္ဘောခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားပြီး စားပွဲခုံလေးတစ်ခု တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ စာဖို့များက ညနေစာ ပြင်ဆင်ပေးပြီး သူကိုယ်တိုင် လည်း စားသောက်သည်။

ဤမြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့ရသောအခါ ဂျိုး၏ ပင်ကိုသဘာဝ ရုပ်လုံးကြွလာတော့သည်။ ဤသည်မှာ လူ့ဘဝ ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှု ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် လွတ်လပ်သော လောကကြီးတွင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေကြသည်။ သူတို့၏ ခေါင်းပေါ်တွင် နေမင်းကြီးနှင့် ကောင်းကင်ပြင်ကြီး ရှိပြီး သူတို့၏ အောက်ဘက်တွင် ပင်လယ်ကြီးက လူးလှုပ်နေသည်။ သူတို့ အပေါ်တွင်

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

လေတိုက်ချင် တိုက်နေမည်။ သူတို့အပေါ်တွင် မိုးရွာချင် ရွာနေမည်။ သူကတော့ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ဆိုသလို အခန်းတစ်ခုထဲမှာ ထိုင်နေရသည်။ သူလိုလူမျိုး အခြား လူငါးဆယ်နှင့် ပိတ်လှောင်နေရသည်။ ဦးနှောက်ကို ခြစ်ခြုတ်ပြီး ညှစ်ထုတ်နေရသည်။

ဤအချိန်တွင် သင်္ဘောပေါ်မှ လူရွယ် နှစ်ယောက်က ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် မပူမပင် ရှိနေကြသည်။ လှေကို လှော်ခတ်ကြသည်။ သင်္ဘော ကြီးကို ရွက်လွင့်ကြသည်။ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်စားကြသည်။ ပြွတ်သိပ် နေသော စာသင်ခန်းအတွင်းမှ လူရွယ်များ အိပ်မက်မက်ရုံမျှသာ မက် နိုင်သော စွန့်စားခန်းများကို သူတို့က ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ နေကြရသည်။

ဂျိုး သက်ပြင်းချ လိုက်သည်။ သူ၏ ဘဝသည်လည်း သည်လို ဘဝမျိုးသာ ဖြစ်သင့်သည်ဟု သူ ယူဆမိသည်။ သူ၏ ဘဝသည် ပညာရှိ တစ်ယောက်၏ ဘဝ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ပညာရှိ တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့်မူ သူသည် အရှုံးနှင့်သာ ရင်ဆိုင်နေရပေမည်။ သူက စာမေးပွဲကို ကျရှုံးပြီး ဗက်ဆီက ဂုဏ်ထူးတွေနှင့် အောင်မြင်မည် ဖြစ်သည်။ အို... သည် လိုမျိုး မဖြစ်သင့်ပါ။ သူ၏ ဖခင်က သူ့ကိုကျောင်းသို့ ပို့လွှတ်ခြင်းမှာ မှားပေသည်။ စာသင်ချင်သည့် လူငယ်တွေအတွက်တော့ မှန်ပေသည်။ သို့သော် သူက စာမသင်ချင်ပါ။

ဤလောကကြီးမှာ ကျောင်းနေသည့် လုပ်ငန်းအပြင် အခြား လုပ်ငန်းတွေလည်း အများကြီး ရှိပေသည်။ လူတွေသည် ပင်လယ်ကြီး အတွင်းသို့ အောက်ခြေဘဝမှ စတင်ဝင်ရောက်ပြီး အောင်မြင်ကြီးကျယ် မှုတို့ကို ရရှိကြပေသည်။ သင်္ဘောကြီးတွေကို ပိုင်ဆိုင်ကြသည်။ ကြီးကျယ်သော အမှုကိစ္စများကို အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်ကြသည်။

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

သမိုင်းတွင် သူတို့၏ နာမည်များ တင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူကော ဘာဖြစ်လို့ သမိုင်းမတွင် ရမည်နည်း။

သူသည် မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်ပြီး သူ့ဘဝအတွက် ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းနေမိတော့သည်။ သူ့မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ သူ အိပ်ပျော်သွားကြောင်း သိရှိရသည်။ နေဝင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

သူ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ မိုးချုပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ မည်သူ နှင့်မျှ မတွေ့ဘဲ သူ့အခန်းသို့ တန်းသွားကာ အိပ်ရာဝင်သည်။ အိပ်ရာ ပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း သမိုင်းဘာသာရပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာမျှ ပူပန်စရာ မလိုတော့ကြောင်း တွေးမိသောအခါ သူ စိတ်ချမ်းသာရာ ရရှိသည်။ သို့သော် ထိုစဉ်မှာပင် သူ တစ်ခုတွေးမိပြန်သည်။ နောက်ထပ် စာသင်ကာလ တစ်ခု လာပေဦးမည်။ နောက် ခြောက်လကြာသောအခါ နောက်ထပ် သမိုင်းစာမေးပွဲ တစ်ခုကို သူ ဖြေဆိုရပေဦးတော့မည်။

x x x

(၅)

အဖေ နှင့် သား

နောက်တစ်နေ့နံနက် နံနက်စာ စားပြီးသောအခါ သူ၏ ဖခင်က သူ့ကို စာကြည့်ခန်းသို့ ဆင့်ခေါ်သည်။ သူသည် ရင်တထိတ်ထိတ် စောင့်ဆိုင်းနေရသည့် အဖြစ်မှ လွန်မြောက်သွားသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပင် သွားရောက်သည်။ မစ္စတာ ဗရွန်ဆန်သည် ပြတင်းပေါက် အနီးတွင် ရပ်လျက်ရှိသည်။ အပြင်ဘက်တွင် စာကလေးတွေ တေးဆိုနေကြသည့် အသံများက သူ၏ စိတ်အာရုံကို ဆွဲဆောင် နေကြဟန်ရှိသည်။

ဂျိုးသည် ဖခင်အနီးတွင် ရပ်ပြီး အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ အပျံသင်စ စာကလေး တစ်ကောင်ကို မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် တွေ့မြင် ရသည်။ စာကလေးသည် သူ၏ ချဉ်းနဲ့သော ခြေထောက်ကလေးများ ပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ရယ်စရာကောင်းအောင် လဲကျ လျက်ရှိသည်။ စာကလေးသည် နှင်းဆီချုံအသိုက် အတွင်းမှနေ၍

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

အပျံသင် ထွက်ရင်း အောက်သို့ ကျလာခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အပျံသင်စ ငှက်ကလေးတွေဟာ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ကြရတာပဲ’ မစ္စတာ ဗရွန်ဆန်က ဂျိုးဘက်သို့ တည်ငြိမ်သော အပြုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ‘ပြတင်းပေါက်ကို သားတက်ပြီးကြည့်ရင် စာကလေးရဲ့ အဖေနဲ့ အမေဟာ အခုလိုပဲ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး ဖြစ်နေကြမယ်၊ အင်း အခြေအနေတွေဟာ အဆုံးအဖြတ်ပေးရမယ့် ကာလကို ရောက်နေပြီ ဂျိုး၊ အခြေအနေကို ဖေဖေ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ၊ သားရဲ့ ပညာရေး အခြေအနေ၊ သားရဲ့ ပေါ့ပေါ့ဆဆနိုင်မှုနဲ့ စိတ်မဝင်စားမှုတွေ၊ အိမ်မှာ မနေချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ အပြင်ထွက်ပြီး တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုလုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာတွေ’

သူ့စကားကို ခေတ္တရပ်ထားလိုက်သည်။ ဂျိုး ဘာပြန်ပြောမည်နည်းဟု စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ သို့သော် ဂျိုး နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

‘သားကို ဖေဖေ လွတ်လပ်ခွင့်တွေ အများကြီး ပေးခဲ့တယ်၊ လွတ်လပ်ခွင့်ကို ဖေဖေ ယုံကြည်တယ်၊ အတော်ဆုံး လူတွေဟာ အဲဒီလွတ်လပ်ခွင့် မြေပေါ်မှာ ကြီးထွားရှင်သန် ခဲ့ကြတာပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဖေဖေဟာ သားကို စည်းမျဉ်းကလနားတွေ မသတ်မှတ်ခဲ့ဘူး၊ ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်မှုတွေ မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ သားကို နည်းနည်းပါးပါးပဲ ပြောခဲ့တယ်၊ သားက လုပ်ချင်ရာတွေကို လျှောက်လုပ်ခဲ့တယ်၊ ဖေဖေက သားကို ယုံခဲ့တယ်၊ သားဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ သားဟာ အများတွေကို မလုပ်မိအောင် ထိန်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆခဲ့တယ်၊ အနည်းဆုံး သားဟာ ကိုယ့်စာ ကိုယ်တော့ ကျက်လိမ့်မယ်လို့ တွက်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သားဟာ ဖေဖေ ထင်သလို မဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ အဲဒီ

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

တော့ ဖေဖေ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ စည်းကမ်းတွေ ထုတ်ရမလား၊ အချိန်တွေ ကန့်သတ်ရမလား၊ သားကို အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်နေရမလား၊ သား စာကြည့်အောင် အတင်းအကျပ် လုပ်ရမလား’

မစ္စတာ ဗရွန်ဆန် ခေတ္တမျှ ရပ်နားလိုက်ပြန်ပြီးနောက် စားပွဲပေါ် မှ စာအိတ် တစ်အိတ်ကို ယူကာ အထဲမှ စာရွက်ဖြူဖြူ တစ်ရွက်ကို ဆွဲ ထုတ်ရင်း

‘ဟောဒီမှာ စာတစ်စောင် ရထားတယ်’

မစ္စဝီလဆင်၏ လက်ရေးကို ဂျိုး မှတ်မိလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ဓာတ် ကျသွားသည်။ သူ့ဖခင်က စာကိုဖတ်သည်။

သူဟာ စာမှာ စိတ်ဝင်စားမှုနဲ့ ဂရုစိုက်မှု မရှိတဲ့အတွက် စာမေးပွဲ ဖြေရမယ့်အချိန်ကျတော့ သူ့မှာ ဘာတစ်ခုမှ ပြင်ဆင်မှု မရှိ တော့ဘူး။ သမိုင်းမှာရော ဂဏန်းသင်္ချာမှာရော သူ မေးခွန်း တစ်ပုဒ်ကိုမှ မဖြေဘဲ စာရွက်အလွတ်တွေအတိုင်း ပြန်ပေးခဲ့ တယ်။ ဒါက မနက်ပိုင်းမှာ စစ်တဲ့ ဘာသာရပ်တွေပဲ။ ညနေပိုင်း ကျတော့ သူဟာ စာမေးပွဲခန်းထဲကို လာကို မလာတော့ဘူး။

မစ္စတာ ဗရွန်ဆန် စာဖတ်ရပ်လိုက်ပြီး မော့ကြည့်သည်။

‘ညနေပိုင်းမှာ ဘယ်သွားနေသလဲ’

‘ကျွန်တော် ကူးတို့သင်္ဘောစီးပြီး အုတ်ကလန်ကို သွားပါတယ်’

ဂျိုး ဖြေလိုက်သည်။ သူ၏ ခေါင်းကိုက်ခဲပြီး တစ်ကိုယ်လုံး နှမ်းနယ်နေသည့် အဖြစ်ကိုတော့ သူ မပြောတော့ပါ။

‘ကျောင်းလစ်တာပဲပေါ့၊ ဟုတ်လား’

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘စာမေးပွဲ မဖြေခင်ညက သားဟာ စာကျက်ရမယ့်အစား မကျက်ဘဲ အပြင်ထွက်ပြီး လမ်းသရဲတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ဖေဖေ ဘာမှ မပြောခဲ့ဘူး။ ကျောင်းကိစ္စမှာ အခြေအနေ ကောင်းနေတယ်ဆိုရင် အဲဒီ အဖြစ်ကို ဖေဖေ မေ့ပစ်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးထားခဲ့တယ်’

ဂျိုးမှာ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါ။ သူ့ဘက်က ပြောစရာ ရှိပါသည်။ သို့သော် သူ့ဖခင် သဘောပေါက်မည်ဟု မထင်ပါ။ ပြောလို့ အကြောင်းမထူးနိုင်ပါ။

‘သားမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာကတော့ ပေါ့ဆတာနဲ့ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိတာဘဲ။ သားအတွက် လိုအပ်နေတာကတော့ သားကို အလျင်က ဖေဖေမပေးခဲ့တဲ့ တင်းကျပ်တဲ့ စည်းကမ်းပဲ။ သားကို စစ်တက္ကသိုလ် တစ်ခုခုကို ပို့ရမလား ဆိုတာ ဖေဖေ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေတာ အတော်ကလေး ကြာသွားပြီ။ သား အခု လုပ်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ဆိုရင် အဲဒီနေရာမျိုးနဲ့ပဲ ကိုက်မယ်’

‘အို... ဖေဖေ၊ ဖေဖေ နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေ နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သား စာကျက်ဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ သား တကယ်ပဲ ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး။ သား စာကျက်လို့မရဘူး။ သား နှုံးတာပဲ။ သားဟာ ကျောင်းစာနဲ့ အဆင်မပြေဘူးနဲ့ တူတယ်။ လူ့ဘဝကြီးထဲကို သား သွားချင်တယ်။ ဘဝကို သား တွေ့ချင်တယ်။ ဘဝထဲမှာ သား နေချင်တယ်။ စစ်တက္ကသိုလ်ကို သား မသွားချင်ဘူး။ ပင်လယ်ထဲကို သား သွားချင်တယ်။ သား အနေနဲ့ တစ်ခုခု

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

လုပ်နိုင်ပြီး တစ်ခုခု ဖြစ်နိုင်တဲ့ နေရာကို သွားချင်တယ်’

မစ္စတာ ဗရွန်ဆန်က သူ့ကို သနားကြင်နာစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး

‘သားဟာ ဒီ လောကကြီးမှာ ပညာသင်ကြားပြီးမှသာ တစ်ခုခု

လုပ်နိုင်ပြီး တစ်ခုခု ဖြစ်နိုင်မယ်’

ဂျိုး စိတ်ပျက်သွားဟန်ဖြင့် လက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ မစ္စတာ ဗရွန်ဆန်က ဆက်ပြီး

‘သား စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် သားဟာ ငယ်သေးတယ်၊ ကလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိသေး တယ်၊ စောစောက ဖေဖေတို့ ကြည့်နေတဲ့ စာကလေးနဲ့ အတူတူပဲ၊ သားဟာ အိမ်မှာ စာကို ကောင်းကောင်း မကျက်မှတ်နိုင်သေးဘူးဆိုရင် သား ထင်နေတဲ့ လောကကြီးကို ရောက်သွားတဲ့အခါမှာလဲ အဲဒီလောက ထဲက အလုပ်ကို သား ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။’

‘ဒါပေမယ့် သား ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ် မသွားခင်မှာ လူ့လောကကြီးထဲကို ခဏလောက်လွတ်ပေးဖို့ ဖေဖေမှာ ဆန္ဒရှိပါတယ်’

‘သား အခုသွားပါရစေ’

ဂျိုး စိတ်ဇော ထက်သန်စွာဖြင့် ခွင့်ပန်လိုက်သည်။

‘မဖြစ်သေးဘူး၊ သိပ်စောနေသေးတယ်၊ သားမှာ အတောင် အလက်တွေ မစုံသေးဘူး၊ သားရဲ့ မျှော်မှန်းချက်နဲ့ သားရဲ့ အခြေအနေ ဟာ မပြည့်စုံသေးဘူး’

‘ဒါပေမယ့် သား စာသင်လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သား စာသင် လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သား သိတယ်’

ဂျိုး ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

မစ္စတာ ဗရွန်ဆန် နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး အပြင်သို့ သွားရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

‘ဖေဖေ စိတ်ကို မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး၊ ဖေဖေ ဘာလုပ်မယ်လို့ မပြောနိုင်သေးဘူး၊ သားကို အစိုးရကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာပဲ ထားကြည့်ရဦးမလား၊ ဒါမှမဟုတ် စစ်တက္ကသိုလ် တစ်ခုကို ပို့ရမလား ဆိုတာ’

သူ တံခါးပေါက်ဝတွင် ခေတ္တမျှ ရပ်လိုက်ပြီး နောက် ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ

‘တစ်ခုတော့ မှတ်ထားပါ ဂျိုး၊ သားကို ဖေဖေ စိတ်မဆိုးဘူး၊ သားအတွက် ပိုပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတာပဲ၊ စိတ်ထိခိုက်ရတာပဲ၊ သား သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး သား ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာကို ကနေ့ည ဖေဖေကို ပြောပါ’

သူ၏ ဖခင် ထွက်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့ တံခါးပိတ်သံကြားရသည်။ ဧရာမ ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် သူထိုင်လိုက်ပြီး မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ စစ်တက္ကသိုလ်။ တိရစ္ဆာန်တွေက ထောင်ချောက်တစ်ခုကို ကြောက်သလို သူသည်လည်း ထိုဌာနမျိုးကို ကြောက်ပါသည်။ သည်လို နေရာမျိုးကို သူ ဘယ်တော့မှ မသွားပါ။ အစိုးရကျောင်းကိုကော. . . ။ သူ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်သည်။ သူ့ကို စဉ်းစားရန် တစ်ညနေ အချိန်ပေးထားသည်။ သူ ဘာလုပ်မည် ဆိုသည်ကို သူ သိပါသည်။ ထို အဖြေကို ညနေအထိ သူ စောင့်နေစရာ မလိုပါ။

ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးသည့် အမှုအရာဖြင့် သူထလိုက်သည်။ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းပြီး အိမ်ရှေ့ တံခါးပေါက်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ ကမ္ဘာလောကကြီး၏ လုပ်ငန်းတာဝန် တစ်ခုကို သူ လုပ်နိုင်ကြောင်း သူ့ဖခင်

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

အား သူ ပြသရမည်။ ဖခင်ကို ပြသရမည်ဟု သူ လမ်းလျှောက်နေရင်း စဉ်းစားမိသည်။

ကျောင်းသို့ သူ ရောက်ရှိသောအခါ သူ လုပ်ရမည့်လုပ်ငန်းစဉ် ကြီး တစ်ခုလုံး အသေအချာ ရေးဆွဲပြီးပြီ ဖြစ်သည်။ လက်တွေ့ လုပ်ဆောင်ရန်သာ ကျန်ရှိတော့သည်။ နေ့လယ် ကျောင်းနားချိန် ဖြစ် သည်။ သူ၏ အတန်းသို့ သွားရောက်ပြီး သူ၏ စာအုပ်များကို မည်သူမှ မတွေ့မမြင်အောင် ယူသည်။ ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဖရက်နှင့် ချာလီတို့ကို သူ တွေ့ရှိရသည်။

‘ဘာ ကိစ္စလဲ’

ချာလီ မေးသည်။

‘ဘာမှ မဟုတ်ဘူး’

‘အတန်းထဲမှာ မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ’

‘ငါ့ စာအုပ်တွေ လာယူတာပဲ၊ မင်းက ငါ ဘာလုပ်မယ် ထင်လို့ လဲ’

‘ဒီမှာ ဒီမှာ’ ဖရက်က ကြားဖြတ်ပြီး ‘ဒါလောက်လဲ ဘာမှ လျှို့ဝှက်မနေပါနဲ့၊ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငါတို့ကို မင်း ဘာမှ မပြောနိုင် စရာ မရှိပါဘူး’

‘နောက်တော့ မင်းတို့ သိမှာပါ’

သူက ဟန်ပါပါ ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် သည့်ထက်ပိုပြီး ပြောမိ ဆိုမိနေမည်ကို စိုးသဖြင့် အံ့အားသင့်နေသော သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကို ကျောခိုင်း ကာ ထိုနေရာမှ သုတ်ခြေတင်ခဲ့သည်။ သူ့ အိမ်သို့ တန်းပြီးသွားသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

သူ့အခန်းသို့ တန်းပြီးသွားသည်။ လုပ်စရာရှိတာတွေကို ချက်ချင်း လက်ငင်းပင် လုပ်ဆောင်လေတော့သည်။ သူ့ ကိုယ်တွင် ဝတ်ထားသော အဝတ်များကို ပို၍ ဟောင်းနွမ်းသော အဝတ်များနှင့် လဲလှယ် ဝတ်ဆင် သည်။ ဗီရိုထဲမှ အောက်ခံ အဝတ်နှစ်ထည် ထုတ်ယူသည်။ ချည်အင်္ကျီ နှစ်ထည်နှင့် ခြေအိတ် ခြောက်စုံ ယူသည်။ ထို့နောက် လက်ကိုင်ပဝါ ခပ်များများနှင့် ဘီးတစ်ချောင်း၊ သွားပွတ်တံတစ်ချောင်း တို့ကို ယူသည်။

အဝတ်စတွေကို စက္ကူထူထူတစ်ခုဖြင့် ထုပ်ပတ်ပြီး ကျေနပ် အားရစွာ ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် စာရေး စားပွဲသို့သွားပြီး အတွင်း အံ့ဆွဲတစ်ခုမှ လပေါင်းများစွာ သူ စုဆောင်းထားခဲ့သော ပိုက်ဆံများကို ထုတ်ယူသည်။ ဒေါ်လာငွေ အတော်များများပင် ဖြစ်သည်။ သည်ငွေကို ဇူလိုင်လ လေးရက်နေ့၊ လွတ်လပ်ရေးနေ့အတွက် သူ စုဆောင်းထား ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် အနည်းငယ်မျှ ဝမ်းနည်းခြင်း မရှိဘဲ ထိုငွေများကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စာရေး စက္ကူအုပ် ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ စာတစ်စောင် ရေးသည်။

ကျွန်တော့်ကို လိုက်မရှာကြပါနဲ့။ ကျွန်တော်သည် အရှုံးသမား တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ပင်လယ်ပြင်သို့ သွားပါပြီ။ ကျွန်တော့် အတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ထိန်းကျောင်း နိုင်ပါသည်။ တစ်နေ့ကျလျှင် ကျွန်တော် ပြန်လာပါမည်။ ထို အခါကျလျှင် ကျွန်တော့်အတွက် ဖေဖေတို့ အားလုံး ဂုဏ်ယူ ကြရပါမည်။ သွားပြီ ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် ဗက်ဆီ။

ဂျိုး

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

၈၉

ဒက်ဇယ်လာ

ထိုစာကို ကောင်းစွာမြင်တွေ့နိုင်သော စားပွဲတစ်နေရာတွင် သူ
တင်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် အထုပ်ကို ချိုင်းကြားတွင်
ညှပ်လျက် အခန်းကို နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်သည့် အနေဖြင့် ကြည့်ရှုပြီး
နောက် တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

x x x

အပိုင်းနှစ်

(၉)

ဖရစ္စကိုကစ်နှင့် လူသစ်ကလေး

ဖရစ္စကိုကစ် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။ မကျေမနပ်နှင့် မကျေမချမ်း ဖြစ်နေသည်။ ကုန်းပေါ်ကနေ ငါးမျှားကြသော ကောင်ကလေးများက သူ့ကို မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်နေကြသည်ဆိုခြင်းမှာ မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့က အဝတ်သန့်သန့်ကလေးတွေ ဝတ်ထားသည်။ အဝတ်ကောင်းကောင်းကလေးတွေ ဝတ်ထားသည်။ သူတို့မှာ အဖေတွေ အမေတွေ ရှိကြသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဘဝက ပင်လယ်ထဲတွင် မျောချင်ရာကို မျောနေသော ဘဝ ဖြစ်သည်။ ရွှေ့လျားနေသော စွန့်စားမှုနယ်ပယ် ဖြစ်သည်။ လူကြီးတွေနှင့် ပေါင်းနေရသည်။ သူတို့ဘဝက စည်းကမ်းတင်းကျပ်ပြီး ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ မပြောင်းလဲသော အိမ်တွင်းဘဝ ဖြစ်သည်။

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

ဖရစ္စကိုကစ်သည် ဒက်ဇယ်လာ သင်္ဘောခန်းအတွင်းမှနေ၍ သူတို့ကို မော့ကြည့်ကာ သူတို့တစ်တွေ မနှစ်မမြို့ ဖြစ်နေသော အရာများကို အပြန်အလှန် သဘောဖြင့် မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်နေသည်ကိုတော့ သူတို့ ထည့်မတွေးကြပါ။ သူတို့ နားထဲတွင် စွန့်စားခန်းတေးတွေ နားဝင်ချိနေသလို ထူးဆန်းသော အရပ်ဒေသများက ထူးဆန်းသော အပြုအမူများကို တမ်းတနေကြသလို ဖရစ္စကိုကစ်လည်း သူတို့တစ်တွေ၏ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော အိမ်တွင်းဘဝကို တမ်းတမှန်းမျှော်လျက် ရှိပါသည်။ သူ၏ နေ့လယ်ခင်း အိပ်မက်များမှာ သူ မသိရှိဖူးသော ညီအစ်ကို မောင်နှမများနှင့် ဖခင်၏ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးမှုနှင့် မိခင်၏ နမ်းရှုပ်မှုတို့ သာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။

သူ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီးနောက် ဒက်ဇယ်လာ သင်္ဘောခန်းခေါင်မိုးပေါ်တွင် နေပူစာလှုံနေရာမှ သူ ထလိုက်သည်။ ကြီးမားလေးလံသော ရော်ဘာ ဖိနပ်ရှည်ကြီးကို ကန်ကျောက်ကာ ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျဉ်းမြောင်းသော ဘေးကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ဆင်းပြီး ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို အေးမြသော ဆားငန်ရည်ထဲတွင် တွဲလောင်းချထားလိုက်သည်။

‘လွတ်လပ်တယ်ဆိုတာ ဒါပဲ’ ဟု သူ့ကို ကြည့်နေသော ကောင်လေးတွေက ထင်ကြမည်။ ထို့ပြင် တင်ပါးအထိရောက်ပြီး ခါးမှနေ၍ သားရေကြိုးဖြင့် ဆိုင်းထားရသော သင်္ဘောသား ဖိနပ်ရှည်ကြီးကိုလည်း သူတို့ တအံ့တဩ တဆန်းတပြား သွားရည်ကျနေကြပါသည်။ သို့သော် ဖရစ္စကိုကစ်တွင် သူတို့လို ရူးဖိနပ်များ မရှိသည်ကိုတော့ သူတို့ မသိပါ။ ထို့အပြင် ထို ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးသည် ပီတာလီမဲယား၏

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

ဖိနပ်ဟောင်းကြီးသာဖြစ်ပြီး သူနှင့် သုံးဆလောက် ကြီးနေကြောင်းကို ကား
သူတို့ မသိပါ။ သည် ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးကို ပူအိုက်သော နွေရာသီမှာ ဘယ်လိုမှ
စီး၍ မကောင်းကြောင်းကိုလည်း သူတို့ မသိပါ။

ဖရစ္စကိုကစ် မကျေမနပ် ဖြစ်ရခြင်းမှာ ဆိပ်ခံတံတားပေါ်တွင်
ထိုင်ပြီး သူ့ကို အားကျနေကြသော ကောင်ကလေးများကြောင့် ဖြစ် သည်။
သို့ရာတွင် သူမကျေမချမ်း ဖြစ်နေရသည့် အကြောင်းမှာ အခြား သော
အကြောင်း တစ်ခုကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ဒက်ဇယ်လာ သင်္ဘောတွင်
သင်္ဘောသား တစ်ယောက်လိုနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့အနေနှင့်
လုပ်ရမည့် အလုပ်တွေထက် ပိုပြီး ပြုလုပ်နေရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ သည်။
ထမင်းဟင်း ချက်ရသည်ကို သူမမှုပါ။ ကြမ်းတိုက်ရသည်ကို လည်း
မမှုပါ။ ရေစုပ်ထုတ်ရသည်ကိုလည်း မမှုပါ။ သို့သော် ပန်းကန်
ခွက်ယောက်ဆေးရသည့်အလုပ်နှင့် ပွတ်တိုက်ရသည့် အလုပ်တို့ကို သူ
မုန်းပါသည်။ သည်လို အလုပ်မျိုးတွေကို သူ မလုပ်ချင်ပါ။ သည်အလုပ်
တွေက လက်သင်ကလေးတွေသာ လုပ်ရမည့် အလုပ်မျိုးတွေ ဖြစ်သည်။
သူ့အလုပ်က ရွက်တွေကို လွှင့်မည်။ ကျောက်ဆူးကို တင်မည်။ သင်္ဘော
ကို ပဲ့ကိုင်မည်။ ကမ်းကို ဆိုက်ကပ်မည်။

‘အောက်မှာ ရပ်နေ’ ဖရစ္စကိုကစ်၏ ဆရာသမားနှင့် အရှင်
သခင်ဖြစ်သော ဒက်ဇယ်လာ သင်္ဘောမာလိန်မှူး ပီတာလီမဲယား မဟုတ်
ပြင်သစ် ပီတီသည် သင်္ဘောခန်းအတွင်းသို့ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ပစ်သွင်း
လိုက်ပြီးနောက် လက်ယာဘက် ရွက်ကြိုးမှနေ၍ သင်္ဘောပေါ်သို့ ဆင်း
လာသည်။

‘လာလေ၊ မြန်မြန်’

ရတနာသံဃာ့အုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

ဆိပ်ခံပေါ်တွင် တုံ့ဆိုင်းလျက်ရှိနေသော အထုပ်ပိုင်ရှင် ကောင်
ကလေးကို သူ လှမ်းအော်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ဆိပ်ခံပေါ်မှနေ၍ သင်္ဘော
ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တစ်ဆယ့်ငါးပေမျှ ကွာဝေးသည်။ သံမဏိ ရွက်ကြိုးမှ
ဆင်းလာမှသာလျှင် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနိုင်ပေမည်။ သူသည်
ရွက်ကြိုးဆီသို့ မရောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

‘ကဲ တစ် နှစ် သုံး’

ပြင်သစ်ကြီးက သဘောကောင်းစွာဖြင့် တစ် နှစ် သုံး ရေတွက်
လိုက်သည်။ သင်္ဘောသား နည်းပါးနေသည့် ကာလတွင် ထားရှိတတ် သည့်
မာလိန်မျှားတို့၏ အမှုအရာမျိုး ဖြစ်သည်။

လူငယ်ကလေး လေထဲသို့ လှမ်းခုန်လိုက်ပြီး ရွက်ကြိုးကို ဆုပ်
ကိုင်လိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ သူ ရောက်လာ သည်။
သူ၏ လက်များ ကြိုးနှင့် ပွတ်တိုက်ထားသဖြင့် ထုံကျဉ်နေသည်။

‘ကစ်၊ ဒါ သင်္ဘောသားသစ်ပဲ၊ ငါ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ မစ္စတာ
ဂျိုးဗရွန်ဆန်’

ပြင်သစ်ပီတီ ခေါင်းကို ညွှတ်ကာ ပရိယာယ်ပြုံးဖြင့် မိတ်ဆက်
ပေးသည်။ ထို့နောက် ဘေးသို့ဖယ်ပြီး ရပ်နေလိုက်သည်။

လူငယ်လေးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အတန် ကြာ
တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့သည် အသက်အရွယ်
အတူတူလောက်ပင် ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် လူသစ်ကလေးက ပိုပြီး သန်မာ
ဖျတ်လတ်ဟန် ရှိသည်။ ဖရစ္စကိုကစ်က သူ့လက်ကို ဆန့်တန်း ပေးလိုက်ရာ
သူတို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

‘ရေပြင်မှာ အလုပ်ဝင်မလို့၊ ဟုတ်လား’

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

ကစ်က ပြောလိုက်သည်။

ဂျိုးဗရွန်ဆန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ဟုတ်တယ်၊ ပင်လယ်အော်ဘဝမှာ ငါ ခဏနေမယ်၊ ဒီမှာ အထာကျသွားလို့ရှိရင် ဦးပိုင်းကုန်းပတ်မြင့်ကနေ ပင်လယ်ကြီးထဲကို လိုက်သွားမယ်’

‘ဘာကနေ’

‘ဦးပိုင်းကုန်းပတ်မြင့်. . . သင်္ဘောသားတွေ နေတဲ့ နေရာလေ’

‘အို ဦးကုန်းပတ်ကို ပြောတာလား၊ ပင်လယ်သွားတဲ့ အကြောင်း ဘာသိသလဲ’

‘စာထဲမှာ ဖတ်ရတာပဲ သိတယ်’

ဖရစ္စကိုကစ် လေချွန် လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ကို ဟန်ပါပါ လှည့်လိုက်ပြီး သင်္ဘောအခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။

‘ဦးပိုင်းကုန်းပတ်မြင့်ကနေ ပင်လယ်ကိုသွားမယ်၊ သူ့အကြိုက် သူ့တွေးတာပဲ’ ညစာချက်ပြုတ်ရန် မီးမွှေးရင်း ဖရစ္စကိုကစ် တစ်ယောက် တည်း ပြောနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပြင်သစ်ပီတီက လူသစ်ကလေးကို ဧည့်သည် တော် တစ်ဦးပမာ သင်္ဘောကို လိုက်ပြနေသည်။ ဖရစ္စကိုကစ် ဘေးပေါက်မှ ခေါင်းပြုပြီး ညစာ စားရန်ခေါ်လိုက်စဉ်တွင် ယင်းကဲ့သို့ ပြင်သစ်ပီတီ ဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့် ခမ်းခမ်းနားနား ပြုလုပ်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ မပြုံးမိအောင် ချုပ်တည်းလိုက်ရသဖြင့် ပါးစပ်ထဲတွင် သီးဆို့သွားရသည်။

ဂျိုးဗရွန်ဆန် ညစာစား၍ ကောင်းလှသည်။ အစားအစာတွေက

ရတနာပုံစာစုပီတီ

နတ်နွယ်

ကြမ်းသော်လည်း ကောင်းမွန်သည်။ ပင်လယ်လေရနံ့ကို ရှူရှိုက်ပြီး ပင်လယ်ပြင် အခင်းအကျင်းတို့က သူ၏ အရသာကို ကောင်းမွန်စေပါသည်။ သင်္ဘောခန်းက သန့်ရှင်းပြီး သပ်ရပ်သည်။ မကြီးမား မကျယ်ဝန်း လှသော်လည်း ပရိဘောဂတွေထားပုံက အံ့ဩဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ နေရာ ရှိသမျှ အသုံးပြုထားသည်။ စားပွဲကို သင်္ဘောအလယ်ဘက်သို့ ပတ္တာတပ်ပြီး ချထားသည်။ သို့ဖြင့် အသုံးမပြုသည့်အခါတွင် နေရာမရှုပ်တော့ ပါ။ ဘေးနှစ်ဘက်တွင် အိပ်စင်နှစ်ခု ရှိသည်။ ကုန်းပတ်အောက်သို့ တစ်ပိုင်းစီလောက် ဝင်နေကြသည်။ စောင်တွေကို ခေါက်လိပ်ထားသည်။

လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ပြောင်နေအောင် တိုက်ထားသော အိပ်စင် ပျဉ်ချပ်များပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး ထမင်းစားကြရသည်။ ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ထားသော ကြေးမှန်အိမ်ကြီးက ဟိုဘက် သည်ဘက် ယိမ်းထိုးရင်း အလင်းရောင်ကို ပေးနေသည်။ နေ့ခင်းဘက်တွင်ဆိုလျှင် နံရံနှစ်ဘက်တွင် တပ်ဆင်ထားသော မှန်ဝိုင်းပေါက်လေးခုမှ အလင်း ရောင်ရရှိပါသည်။ တံခါး၏ တစ်ဘက်တွင် မီးဖိုနှင့် ထင်းရှူးသေတ္တာကြီး တစ်လုံးရှိပြီး အခြားတစ်ဘက်တွင် ကြောင်အိမ်ရှိပါသည်။ သင်္ဘောခန်းထိပ် နံရံတွင် ရိုင်ဖယ်နှစ်လက်နှင့် နှစ်လုံးပြူး သေနတ်တစ်လက်တို့ကို အလှဆင်ထားသည်။ စောင်များကို လိပ်ခေါက်ထားသော ပြင်သစ်ပီတီ၏ အိပ်စင်တွင် ကျည်ဆန်များ ထိုးထားသော ခါးပတ်တစ်ခုနှင့် ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်တို့ကို မြင်တွေ့ရသည်။

ဤအရာများအားလုံးသည် ဂျိုးအဖို့မူကား အိပ်မက်တစ်ခုပင် ဖြစ်တော့သည်။ အလျင်တုန်းက သည်လို မြင်ကွင်းမျိုးကို စိတ်ထဲတွင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မှန်းဆခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူသည် ဤမြင်ကွင်း၏

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

အလယ်တွင် ရောက်ရှိနေပေပြီ။ အခန်းထဲမှ အဖော်နှစ်ယောက်ကိုလည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ သိရှိခဲ့ရသည့် အလားပင် ဖြစ်နေတော့သည်။ ပြင်သစ် ပီတီသည် စားပွဲတစ်ဘက်မှနေ၍ ဖော်ရွေစွာ ပြုံးပြလျက်ရှိသည်။ သူ၏ မျက်နှာသည် ကြမ်းတမ်း မာကျောလှသည်။ သို့သော် ဂျိုးကမူ ရာသီ ဥတုဒဏ်ဟုပင် ထင်နေသည်။

ဖရစ္စကိုကစ်က အရှေ့တောင် လေဒဏ်ကို ဒက်ဇယ်လာ နောက် ဆုံး ခံခဲ့ရသည့်အကြောင်းကို ပါးစပ်မှ ပလုတ်ပလောင်းစားရင်း ပြောဆို လျက်ရှိသည်။ ဤ လူငယ်ကလေး ပင်လယ်ပြင်ပေါ်တွင် သည်မျှ ကြာ ကြာနေခဲ့ပြီး သည်မျှ အတွေ့အကြုံများ ရှိနေသည်ကို ဂျိုး ပို၍ ပို၍ အံ့ဩနေရတော့သည်။

မာလိန်မျိုးသည် ဝိုင်အရက်တစ်ခွက် သောက်သည်။ ဒုတိယ ခွက်နှင့် တတိယခွက်တို့ကို ဆင့်သောက်သည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာ ကြီး နီရဲလာပြီး အိပ်ရာပေါ်တွင် ကားရားကြီး ရှိနေတော့သည်။ များ မကြာမီတွင် သူ့ထံမှ ဟောက်သံကြီး ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ တော့သည်။

‘အိပ်ရာပေါ်မှာလှဲပြီး နှစ်နာရီလောက် အိပ်လိုက်၊ ဒီည တစ်ည လုံး ငါတို့ အိပ်ကြရမှာ မဟုတ်ဘူး’

ဖရစ္စကိုကစ်က ဂျိုး၏ အိပ်စင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ကြင်နာစွာ ပြောဆိုသည်။

ဂျိုး လိုက်နာသည်။ သို့သော် အခြား လူနှစ်ယောက်လို သူ အလွယ်တကူ အိပ်မပျော်ပါ။ သူသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကာ နံရံပေါ်မှ အချက်ပေး နာရီ၏ လက်တံများကို

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးခဲ့သည့် တစ်ဆယ့်နှစ်နာရီအတွင်းတွင် ပြောင်းလဲခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များကို စဉ်းစားနေမိသည်။

သည်မနက်မှာပင် သူသည် ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ သည်။ ယခုမူ သူသည် သင်္ဘောသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ဘယ် အရပ် ဘယ်ဌာနကို သွားမည်မှန်းမသိသော ဒက်ဇယ်လာ သင်္ဘောပေါ် တွင် သူ ရောက်ရှိနေသည်။

ဤသို့ တွေးမိသောအခါ သူသည် အသက် တစ်ဆယ့်ငါးနှစ် အရွယ်မှ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်သို့ ရောက်သွားသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူသည် လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောသား တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ချာလီနှင့် ဖရက်တို့ မြင်တွေ့ကြစေချင်သည်။ မကြာခင်မှာပင် သည်အကြောင်းကို သူတို့ ကြားကြရမည်ဖြစ်သည်။ သည် အကြောင်းကို သူတို့က ပြန်ပြောင်းပြောဆိုသောအခါ သူတို့ဘေးတွင် အခြားကောင်ကလေးတွေ ဝိုင်းလာပြီး ‘ဘယ်သူလဲ’ ဟု မေးကြမည်။ ‘အို. . . ဂျိုးဗရွန်ဆန်ပေါ့၊ သူ ပင်လယ်ကို ထွက်သွားပြီ၊ ငါတို့နဲ့ ကစားဖက်ပေါ့’

ဂျိုးသည် ထိုမြင်ကွင်းကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာဖြင့် မြင်ယောင်နေမိသည်။ ထို့နောက် သူ့မိခင် ပူနေမည်ကို တွေးမိသောအခါ သူ့စိတ်များ ပျော့သွားရသည်။ သို့သော် သူ့ဖခင်ကို တွေးမိသောအခါ သူ၏ စိတ်ဓာတ်များ ပြန်ပြီး တင်းမာလာကြပြန်တော့သည်။

သူ့ဖခင်က သူ့အပေါ် မကောင်း၍ မဟုတ်ပါ။ မသနား မကြင်နာ၍ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် သူသည် လူငယ်တွေကို နားမလည်တတ်၍ သာ ဖြစ်ပါသည်။ ပြဿနာက ဒါပဲ ဖြစ်သည်။ လူ့လောကကြီးသည်

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

ကလေးကစားကွင်း မဟုတ်ကြောင်း မနက်ကပင် သူ ပြောခဲ့သေးသည်။
 လောကကြီးကို ကစားကွင်းဟု ထင်နေသော ကောင်ကလေးများသည်
 မကြာမီတွင် အမှားကို သိမြင်ပြီး အိမ်ကိုပြန်လာကြမည်ဟု ဆိုသည်။
 လောကကြီးတွင် အလုပ်ကြမ်းတွေနှင့် ခါးသီးသော အတွေ့အကြုံများ
 ရှိကြောင်း သူသိပါသည်။ သို့သော် ကလေးတွေမှာ အခွင့်အရေးတွေ
 ရှိနေကြောင်းလည်း သူသိပါသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းကျောင်းနိုင်ကြောင်း
 ဖခင်ကို ပြသရမည်။ အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘဝသစ်တွင် အခြေထိုင်မိသော
 အခါ အိမ်ကို သူ စာရေးနိုင်ပါသည်။

x x x

(၉)

ဒက်ဇယ်လာ သင်္ဘောပေါ်မှာ

ဒက်ဇယ်လာ၏ ဘေးတစ်ဘက်ကို လှေတစ်စင်း ဖြည်းညင်းစွာ ပွတ်တိုက် လာသောအခါတွင်မှ ဂျိုး စိတ်ကူးကမ္ဘာမှ နိုးပြယ်သည်။ လှော်တက်နှင့် ခတ်ကွင်းထိခတ်သံကို အဘယ်ကြောင့် မကြားမိသနည်း ဟု သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩနေမိသည်။ လူနှစ်ယောက် သင်္ဘောခန်း လက်ရန်း မှ ခုန်တက်လာကြပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။

‘သင်းတို့ သိုးနေကြမှာ သေချာတယ်’

တက်လာသူ နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးက လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ဝိုင် ပုလင်းကို ဆွဲယူကာ တခြား လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ဖရစ္စကိုကစ်ကို လှိမ့်နှိုး ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ပြင်သစ်ပီတီ သူ၏ အိပ်စင်ပေါ်မှ ခေါင်းထောင် ထလိုက်သည်။ သူသည် အိပ်ချင်မှူးတူး ဖြစ်နေသော်လည်း သူတို့ကို နှုတ်ဆက် ကြိုဆို လိုက်သည်။

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

‘ဒါ ဘယ်သူလဲ၊ ခရီးသည်လား’

ကော့ကနေး ဟုဆိုသူက ဝိုင်အရက် သောက်ထားသော နှုတ်ခမ်း များကို လျှာနှင့်လျက်ရင်း ဂျိုးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လှိမ့်ချရင်း မေးလိုက် သည်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ သဘောသားသစ်ပဲ၊ လူကောင်းကလေး ပဲ’

ပြင်သစ်ပီတီက လျင်မြန်စွာ ဖြေလိုက်သည်။

‘ကောင်းတာ မကောင်းတာ မလိုဘူး၊ သူ့ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားဖို့ ပဲ လိုတယ်’

ဒုတိယလူက ဂျိုးကို စိန်းစိန်းဝါးဝါးကြည့်ရင်း ပြောသည်။

‘ကျုပ်တို့ ဝေစုကို ဘယ်လိုခွဲကြမလဲ၊ ကျုပ်နဲ့ ဘီလ်အတွက် မှန်မှန်ကန်ကန် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရဖို့အရေးကြီးတယ်’

ကော့ကနေးက ပြောသည်။

‘ဒက်ဇယ်လာအတွက် တစ်စုယူမယ်၊ သုံးပုတစ်ပုံ၊ ကျန်တာကို ငါးစုခွဲမယ်၊ လူ ငါးယောက် ငါးစု၊ သိပ်ကောင်းတယ်’

ပြင်သစ်ပီတီက ဒက်ဇယ်လာတွင် သဘောသား သုံးယောက် အတွက် ခံစားခွင့်ရှိကြောင်း အကြိတ်အနယ် ပြောဆိုသည်။ ဖရစ္စကိုကစ် ကိုလည်း ထောက်ခံပြောဆိုရန် ခိုင်းသည်။ သို့သော် ကစ်သည် သူတို့ ဘာသာ ငြင်းခုံကြရန် ပစ်ထားခဲ့ပြီး ကော်ဖီပူပူ သွားဖျော်နေသည်။

ဂျိုးအဖို့ အားလုံးပင် စိမ်းနေသည်။ သူ့အတွက် သူတို့ ရန်ဖြစ် နေကြကြောင်း တစ်ခုပဲ သူ သိရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပြင်သစ်ပီတီ အနိုင်ရရှိသွားသည်။ နောက် ရောက်လာသူများ မကျေမချမ်းဖြင့်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အလျှော့ပေးသွားကြရသည်။ ကော်ဖီသောက်ပြီးနောက် သူတို့ အားလုံး ပင် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်သွားကြသည်။

‘အခန်းထဲမှာပဲနေ၊ သူတို့အထဲမှာ ဝင်မပါနဲ့၊ နောက်ကျမှ မင်း ကို ငါ ရွက်လွှင့်နည်းနဲ့ တခြားဟာတွေကို သင်ပေးမယ်’

ဖရစ္စကိုကစ်က ဂျိုးကို လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

ဂျိုးသည် သူ့ကို ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ကျေးဇူးတင်လိုက်မိ သည်။ အရေးအကြောင်း ရှိခဲ့လျှင် ဤသဘောပေါ်တွင် ဖရစ္စကိုကစ် တစ်ယောက်ကိုသာလျှင် သူ့အားထားနိုင်ကြောင်း ဂျိုး နားလည်လိုက် သည်။ ပြင်သစ်ပီတီကိုမူ သူ သဘောမကျရှိနေသည်။ အဘယ်ကြောင့် မှန်းတော့မသိ။ သူ့ စိတ်ထဲတွင် ယင်းသို့ ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းသာ ဖြစ် သည်။

ရှေ့ဘက်တွင် ကုန်းပတ်ကြမ်းခင်း မြည်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး နောက် ညကောင်းကင်ထဲတွင် ရွက်မကြီး လွင့်တက်လာသည်။ ဘီလ် က ဦးတွင် ချည်ထားသော ကြိုးကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ ကော့ကနေက ပဲ့ကြိုးကို ဖြုတ်သည်။ ဖရစ္စကိုကစ်က ထိပ်စီး ကြက်လျှာရွက်ကို တင်ပြီး ပြင်သစ်ပီတီက တက်မကျင်ကို ကိုင်သောအခါ ဒက်ဇယ်လာသည် လေ ကြောင်းမိပြီး ရေလက်ကြား အလယ်သို့ မျောထွက်လေတော့သည်။ ဘေးမီးများကို မထွန်းရန် သူတို့ပြောကြသည့် အသံကို ဂျိုး ကြားရ သည်။ ရေကြောင်းသွားလာရေး စည်းကမ်းစည်းမျဉ်းဥပဒေ တစ်ခုကို သူတို့ ချိုးဖောက်ကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း သူ့နားလည်ကာ သတိထားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုပါသည်။

အုတ်ကလန်မြို့၏ ကမ်းခြေမီးများ ကျန်ရစ်စ ပြုသည်။ သဘော ကျင်းနှင့် သဘောများ ပျောက်ကွယ်ပြီး လတာပြင်ကို တွေ့မြင်လာရ

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

သည်။ သူတို့သည် ဆန်ဖရန်စစ္စကို ပင်လယ်အော်ဆီသို့ ဦးတည်လျက် ရှိကြောင်း ဂျိုး သိရှိရသည်။ လေသည် မြောက်ဘက်မှနေ၍ လေပြင်း ကလေးအဖြစ် တိုက်ခတ်နေသည်။ ဒက်ဇယ်လာသည် ကမ်းခြေများ ခြံရံသော ရေပြင်အတိုင်း တိတ်ဆိတ်စွာ လွင့်ပါးလျက် ရှိသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲ’

ဂျိုးသည် စိတ်ထဲတွင် သိချင်နေသည်က တစ်ကြောင်း၊ အဆွေ ခင်ပွန်းဖွဲ့လိုသည်က တစ်ကြောင်းဖြင့် ကော့ကနေးကို မေးလိုက်သည်။

‘အို. . . ကျုပ်ရဲ့ စီးပွားဘက်ကြီး ဘီလ်ရဲ့ စက်ရုံမှာ ကုန်တွေ သွားတင်ကြမလို့ပေါ့’

အဖြေက ပေါ့ပျက်ပျက် နိုင်လှသည်။

ဘီလ်လို လူမျိုးတစ်ယောက်တွင် စက်ရုံတစ်ရုံပိုင်ဆိုင်သည်မှာ ရယ်စရာကြီးဟု ဂျိုး တွေးမိသည်။ သို့သော် ဤလောကသစ်ကြီးထဲတွင် သည့်ထက် ထူးဆန်းတာတွေ တွေ့နိုင်သည်ဟူသော အသိဖြင့် သူ ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။ သူသည် ဦးပိုင်းကုန်းပတ်မြင့်နှင့် ပတ်သက် ပြီး အသုံးမှားခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်သည်။ သူ၏ မသိနားမလည်မှုများကို နောက် ထပ် ထုတ်ဖော်ကြေညာရန် မသင့်တော့ပါ။

ထို့နောက် အတန်ကြာသောအခါ သူ့အား အခန်းမီးကို အမှုတ် ခိုင်းသည်။ ဒက်ဇယ်လာ လမ်းကြောင်း ပြောင်းပြီး မြောက်ဘက်ကမ်းခြေ သို့ ဦးတည်သည်။ အားလုံးပင် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိကြသည်။ မာလိန်မျှား နှင့် ဘီလ်တို့သာလျှင် ရံဖန်ရံခါ တီးတိုးမေးကြ ဖြေကြသည်။ နောက်ဆုံး တွင် သင်္ဘောသည် လေဆန်ကို တိုးမိပြီး ရွက်မကြီးနှင့် ထိပ်စီးရွက်တို့ ကို သတိနှင့် ချကြသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

‘ရပ်တော့’

ပြင်သစ်ပီတီက ဖရစ္စကိုကစ်ကို တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။ ဖရစ္စကိုကစ် ဦးပိုင်းသို့ သွားပြီး ကျောက်ဆူးကို ချလိုက်သည် အနည်းငယ်မျှသာ ရွေ့လျားစေတော့သည်။

ဒက်ဇယ်လာ၏ လှေကို ဘေးဘက်သို့ ချလိုက်သည်။ စောစောက လူနှစ်ယောက် စီးလာသော လှေကိုလည်း အလားတူ ချလိုက်ကြသည်။

‘အဲဒီ ငတိကလေး မကိုးမကား မလုပ်စေနဲ့’

ဘီလ်က သူ၏ လှေပေါ်သို့ ဆင်းရင်း လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘မင်း လှော်တတ်သလား’

သူတို့ လှေပေါ်သို့ ရောက်ရှိကြသောအခါ ဖရစ္စကိုကစ်က ဂျိုးကို မေးလိုက်သည်။ ဂျိုးခေါင်းညိတ်သည်။

‘လှော်တတ်လို့ ရှိရင် ဒီတက်တွေကို ကိုင်၊ အသံထွက်စေနဲ့’

ဖရစ္စကိုကစ်က ဒုတိယ လှော်တက်များကို ကိုင်ပြီး ပြင်သစ်ပီတီက ပဲ့ကိုင်ကို ထိန်းကိုင်ပါသည်။ တက်တွေကို အသံမမြည်အောင် ကြိုးအုပ်ထားသည်။ ခတ်ကွင်းများကိုလည်း သားရေစများဖြင့် ခံထားသည်။ တက် အခတ်မှားမှပင် အသံထွက်ပေါ်မည် ဖြစ်သည်။

ဂျိုးသည် မဲရစ်ကန်ကြီးတွင် လှေလှော်ကျင့်ထားသဖြင့် တက်ချက် မမှားနိုင်ပါ။ သူတို့သည် ရှေ့လှေ၏ လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်ပါသွားကြသည်။ ဘေးတစ်ဘက်သို့ ဂျိုး ကြည့်လိုက်ရာ သူတို့သည် ဆိပ်ခံတံတားတစ်ခုကို အလျားလိုက် မြှောင်ပြီး သွားနေကြောင်း တွေ့ရှိရ သည်။ ဆိပ်ခံ တံတားတွင် သဘောနှစ်စင်း ဆိုက်ကပ် ထားသည်။

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

လင်းထိန်နေသော မီးအိမ်များကို တင်ထားကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် အလင်းရောင်နှင့် ဝေးကွာရာမှ သွားနေကြသည်။

ဖရစ္စကိုကစ်က လေသံဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ သူ့အလှော်ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လှေနှစ်စင်းသည် ဆိပ်ကမ်းငယ် ကလေးတစ်ခုတွင် တစ္ဆေများပမာ ဆိုက်ကပ်ကြသည်။ လှေပေါ်မှ သူတို့ဆင်းကြသည်။

လူကြီးများ၏ နောက်မှ ဂျိုးလိုက်ပါသည်။ သူတို့သည် ပေနှစ်ဆယ်လောက်ရှိသော ကမ်းခြေကို သတိထားပြီး တက်သွားနေကြသည်။ ကမ်းထိပ်သို့ရောက်ရှိသောအခါ ဧရာမ သံတိုမယ်နပုံကြီး အကြားတွင် သွယ်တန်းလျက်ရှိသော မီးရထား သံလမ်းကျဉ်းကလေး တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ လမ်းကြားကလေးများ ခြားထားသော အပုံကြီးများသည် အရပ်ရှစ်မျက်နှာသို့ ဖြာထွက်လျက်ရှိပြီး အဆုံးအစ မထင်ရှိပါ။

သို့သော် ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာတွင်ကား စက်ရုံနှင့် တူသော အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုကို သူ တွေ့မြင်ရသည်။ လူကြီးများသည် သံချောင်းများကို ကမ်းခြေသို့ သယ်ယူသွားကြသည်။ ပြင်သစ်ပီတီက ဂျိုး၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အသံမပေးရန် သတိပေးသည်။ သူတို့လိုပင် သံချောင်းများကို သယ်ရန်ပြောကြားသည်။

ကမ်းခြေရေစပ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ၎င်းတို့ သယ်ယူလာသော ပစ္စည်းများကို ဖရစ္စကိုကစ်ကို ပေးကြရသည်။ ကစ်က ထိုပစ္စည်းများကို လှေပေါ်သို့ တင်ရသည်။ ပထမတစ်စင်းတွင် တင်သည်။ ပြီးလျှင် နောက်တစ်စင်းတွင် တင်သည်။ လှေများသည် ပစ္စည်းအလေးချိန်ကြောင့် နိမ့်သွားသောအခါ သူသည် သောင်ပေါ်တွင် တင်မနေစေရန်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ရေထဲသို့ တွန်းချရသည်။ တွန်းချလိုက် တင်လိုက် ပြုနေရသည်။

ဂျိုးသည် ကြုံတွေ့နေရသောအဖြစ် တစ်ခုလုံးကို ထူးဆန်းလျက် ရှိသော်လည်း သူ လုပ်ရမည့် အလုပ်ကို မှန်မှန်ပင် ပြုလုပ်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ လျှို့ဝှက်စွာ လုပ်ဆောင်ကြပါသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ တိတ်ဆိတ်စွာ လုပ်ဆောင်ကြသနည်း။ သည်မေးခွန်းများကို သူ မေးမိသည်။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ သံသယများ ဝင်ရောက်လာသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကမ်းခြေဘက်မှ ဇီးကွက်အော်သံ တစ်ခုကြားရ သည်။ သံချောင်းများကို ကုန်းငုံ့ယူနေရင်း ကမ်းခြေဘက်တွင် ဘယ်လို လုပ်ပြီး ဇီးကွက်တစ်ကောင် ရှိနေရသနည်းဟု သူ စဉ်းစားနေမိသည်။

ဤအချိန်မှာပင် အမှောင်ထဲမှ လူ တစ်ယောက် ရုတ်တရက် ခုန်ထွက်လာသည်။ သူ့ လက်ထဲမှ မှန်အိမ် အလင်းရောင်က ဂျိုးပေါ်သို့ ကျရောက်သည်။ ဂျိုးသည် မျက်စိ ကျိန်းစပ်သွားပြီး နောက်သို့ ဒဿိဒဿိုင် ဆုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုသူ၏ လက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်သည် အမြောက်တစ်လက် ပစ်ခတ်လိုက်သကဲ့သို့ ပေါက်ကွဲ မြည်ဟိန်းသွားသည်။

သူ့ကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဂျိုး သိရှိသည်။ တချိန်တည်းမှာပင် သူသည် ဒုန်းစိုင်းပြီး ပြေးလိုက်ချင်တော့သည်။ သူ့အနေနှင့် အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြချင်ဦးတော့၊ သေနတ်နှင့် လူကို ရှင်းပြနေ၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သို့ဖြင့် ကမ်းခြေသို့ သူ ပြေးဆင်းသည်။ သံပုံကြီး၏ နောက်ဘက်မှ မှန်အိမ်တစ်လုံးနှင့် ပြေးထွက်လာသော အခြား လူတစ်ယောက်ကို ဝင်တိုက်မိသည်။ ဒုတိယလူသည် သူ့ကိုယ် သူ ချက်ချင်း

ထိန်းလိုက်နိုင်ပြီး ကမ်းခြေသို့ ပြေးဆင်းသွားသော ဂျိုး နောက်သို့ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ပါသည်။

ဂျိုးသည် ရေထဲတွင် ဖြတ်ပြီး လှေဆီသို့ ပြေးသည်။ ပြင်သစ် ပီတီက ရှေ့ဘက်တွင် ရှိနေပြီး ဖရစ္စကိုကစ်က နောက်ဘက်တွင် ရှိနေသည်။ လှေကို ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ ဦးတည်ထားပြီး သူ့ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ သူတို့သည် တက်များကို လှော်ခတ်ရန် အဆင်သင့် ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် လှော်ခတ်ခြင်း မပြုဘဲ ငြိမ်သက်စွာပင် ကိုင်ထားနေကြသည်။

ကမ်းပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်က သူတို့ကို ပစ်ခတ်လျက်ရှိကြ သည်။ ဒုတိယလှေက ကမ်းခြေနှင့် ပိုပြီး နီးနီးတွင် ရှိနေသည်။ သောင်တင် နေဟန် ရှိသည်။ ဘီလ်က လှေကို တွန်းချလျက် ရှိသည်။ ကော့ကနေ့ကို ဝိုင်းကျပြီး တွန်းချရန်လည်း အော်ဟစ်ပြီး ပြောနေသည်။

သို့သော် အဆိုပါ လူကြီးမင်းသည် ဦးနှောက် ချောင်သွားဟန် ရှိသည်။ ဂျိုး၏ နောက်သို့ တရကြမ်းပြေးကာ လိုက်ပါလျက် ရှိသည်။ လှေပဲ့ပိုင်းကို ဂျိုး တက်ရောက်လိုက်စဉ်မှာပင် သူလည်း လိုက်ပါ တက်ရောက်သည်။ ပဲ့ဘက်တွင် လူတစ်ယောက်၏ အလေးချိန် ပိုလာသဖြင့် ကုန်တွေ အလေးအပင်ကြီး တင်ထားသော လှေသည် နစ်မြုပ်တော့ မတတ်ပင် ဖြစ်သွားသည်။ လှေထဲသို့ ရေတွေ အများကြီး ဝင်ရောက်လာသည်။

ဤအချိန်တွင် ကုန်းပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်သည် သူတို့၏ သေနတ်များကို ကျည်ထပ်ဖြည့်ပြီး ပစ်ခတ်ကြပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ပိုပြီး ချိန်သားကိုက်လာကြသည်။ သတိပေး တပ်လှန့်မှုကလည်း

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

ပျံ့နှံ့သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဆိပ်ခံတံတားရှိ သင်္ဘောများပေါ်မှ စကားပြောသံများ၊ ဟစ်အော်သံများ ထွက်ပေါ်လာကြသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် လူတွေ ပြေးလာလျက် ရှိသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ပုလိပ်ခရာသံတစ်ခု ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဆင်း၊ ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ်တို့လှေ မှောက်တော့မယ်၊ ခင်ဗျားလူကို သွားကူချည်’

ဖရစ္စကိုကစ် အော်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ကော့ကနေးသည် ကြောက်လန့်လွန်းသဖြင့် မေးတခိုက်ခိုက် ရိုက်နေသည်။ သူသည် သွေးပျက်ပြီး စကားလည်း မပြောနိုင်၊ တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မပြုနိုင် ရှိနေသည်။

‘တို့ကို ကူစမ်းပါ ဂျိုး’

ဖရစ္စကိုကစ်က ပြောလိုက်သည်။

သူပြောသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ဂျိုး နားလည်သဖြင့် သွေးလေချောက်ချားနေသော သတ္တဝါကို သူတို့နှစ်ယောက် ချုပ်ကိုင်မယူပြီး လှေပေါ်မှ ပစ်ချလိုက်ကြသည်။ ရေပေါ်သို့ သူပေါ်လာသောအချိန်တွင် သူ့အနီး၌ ကျည်ဆန်နှစ်တောင့် သုံးတောင့်ရေပန်း ဖွာသွားကြသည်။ သည်အချိန်မှာပင် လှေကို သောင်ပေါ်မှ တွန်းချနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ဘီလ်က သူ့ကို အချိန်မီ လှေပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်သည်။

‘ကဲဟေ့’

ပြင်သစ်ပီတီက အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ သူတို့ လှော်ခတ်ကြသည်။ အတန်ငယ် လှော်ခတ်မိသောအခါ သေနတ်အလှမ်းမမီရာ အမှောင်တွင်းသို့ သူတို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

လှေထဲတွင် ရေတွေ ပြည့်နေသဖြင့် အချိန်မရွေး နစ်မြုပ်နိုင်သည့် အန္တရာယ် ရှိနေပါသည်။ ပြင်သစ်ကြီး၏ အမိန့်အရ သူတို့ နှစ်ယောက် လှော်ခတ်နေကြစဉ်တွင် ဂျိုးက သံချောင်းတွေကို ရေထဲသို့ ပစ်ချနေရတော့သည်။ ယင်းအတွက် သူတို့မှာ အခိုက်အတန့်တော့ဘေးကင်းရသည်။ သို့သော် ဒက်ဇယ်လာ သင်္ဘောဘေးသို့ သူတို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါတွင်ကား လှေကလေးသည် ဘေးတစ်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် တိမ်းစောင်းသွားပြီး မှောက်သွားတော့သည်။ ကျန်ရှိနေသော သံတိုမယ်နအားလုံး ရေထဲသို့ ရောက်သွားကြတော့သည်။

ဂျိုးနှင့် ဖရစ္စကိုကစ်တို့ ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး ပေါ်လာကာ လှေဦးကြိုးကိုဆွဲလျက် သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်ကြသည်။ ပြင်သစ်ပီတီသည် သင်္ဘောပေါ်တွင် ရောက်နှင့်နေပြီ ဖြစ်ပြီး သူတို့ကို ကူညီသည်။ ရေမြုပ်နေသော လှေအတွင်းမှ ရေများကို သူတို့ ထုတ်ပစ်ပြီး ချိန်တွင် ဘီလ်နှင့် သူ့အဖော်တို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ လူအားလုံးပင် လျင်မြန်စွာ လုပ်ကိုင်ကြသဖြင့် ဂျိုး သတိပြုမိသည့်အချိန်တွင် ရွက်မကြီးရော ထိပ်စီးရွက်ရော လွင့်တင်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ ကျောက်ဆူးကို နုတ်ပြီး ဖြစ်၍ ဒက်ဇယ်လာသည် ရေလက်ကြား အတွင်းသို့ စုန်ဆင်းလျက် ရှိတော့သည်။

ကျွန်းဆွယ်ကလေး တစ်ခုသို့ အရောက်တွင် ဘီလ်နှင့် ကော့ကနေးတို့ နှုတ်ဆက်ပြီး သူတို့လှေကလေးဖြင့် ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ပြင်သစ်ပီတီသည် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှသည့်အတွက် သင်္ဘောခန်းထဲတွင် အမျိုးမျိုး ညည်းတွား မြည်တမ်းပြီးနောက် စိတ်ကို ဖြေသိမ့်သည့် အနေဖြင့် ဝီစကီပုလင်းကို အဖော်ပြုနေတော့သည်။

x x x

(၁၁)

ပင်လယ်စားပြုများနှင့်အတူ

ကမ်းခြေနှင့် ဝေးလာသောအခါ လေထန်လာသည်။ မကြာခင် မှာပင် ဒက်ဇယ်လာသည် တစ်ဘက်သို့ စောင်းပြီး လေကွယ်ရာဘက် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရေများ တဖွားဖွား တက်လျက်ရှိတော့သည်။ ဘေးမီး များကို ထွန်းညှိထားသည်။ ဖရစ္စကိုကစ်က ပဲ့ကိုင်လျက်ရှိပြီး ဂျိုးက သူ့ နံဘေးတွင် ထိုင်ကာ ညက အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေ မိတော့သည်။

ဖြစ်ရပ်မှန်များကို သူ့အနေနှင့် မသိမမြင်ဘဲ နေ၍မရတော့ပါ။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတွေ ချာချာလည်လျက်ရှိသည်။ သူ့အနေနှင့် မှားခဲ့လျှင် မသိ၍ မှားခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု သူဆင်ခြင်သည်။ ပြီးခဲ့သည့် ကိစ္စတွေအတွက် သူ့ဘာမျှ ရှက်စရာမရှိပါ။ သို့သော် အနာဂတ်အတွက် မူ သူ့အများကြီး စိုးရိမ်ကြောက်လန့် နေမိသည်။ သူ၏ အပေါင်းအဖော်

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

တွေက သူ့ခိုးတွေ ဖြစ်ကြသည်။ ဓားပြတွေ ဖြစ်ကြသည်။ ပင်လယ် ဓားပြတွေ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့၏ ရိုင်းစိုင်း ကြမ်းတမ်းသော အပြုအမူ များကို တီးတိုးစကားများအဖြစ် သူ ကြားခဲ့ရဖူးသည်။

ယခုမူ သူသည် သူတို့၏ အလယ်တွင် ရောက်ရှိနေရပေပြီ။ သူတို့တစ်တွေကို ထောင်ထဲပို့နိုင်သော အကြောင်းတွေကိုပင် သူ သိရှိ နေရပေပြီ။ ဤအကြောင်းကြောင့်ပင် သူ့ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့် ကြည့်နေကြပေတော့မည်။ သူ့ကို ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်ခွင့် ပြုကြ တော့မည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် အခြေအနေပေးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်မှုကို သူ ပြုလုပ်ရမည်။

ဤအချိန်မှာပင် လေပြင်းတစ်ချက် တိုက်ခတ်လိုက်သဖြင့် သူ၏ အတွေးများ ပြတ်တောက်သွားရသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရေတွေ ဝေါခနဲ တက်လာသည်အထိ ဒက်ဇယ်လာက တစ်ဘက်သို့ တိမ်းစောင်း သွား ရသည်။

ဖရစ္စကိုကစ်သည် လျင်မြန်စွာပင် တက်မကျင်ကို လှည့်ပြီး လေ ကို ဆိုင်လိုက်သည်။ ရွက်မကြီးကို လျှော့လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြင်သစ် ပီတီကလည်း အောက်ခန်းထဲမှာ အိပ်နေပြီး ဂျိုးကလည်း ငေးကြောင်ပြီး ကြည့်နေသဖြင့် သူ တစ်ယောက်တည်းပင် ရွက်မကြီး အထက်ပိုင်းကို လိပ်ချသည်။

ဒက်ဇယ်လာကို တိမ်းမှောက်မတတ် ဖြစ်သွားစေသည့် လေပြင်း သည် ခဏကလေးမျှသာ တိုက်ခတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ယင်း၏ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ်နှင့် လေတိုက်နှုန်း မြင့်တက်လာသည်။ မြောက် ဘက်မှနေ၍ တစ်ချက်ပြီး တစ်ချက် ဆောင့်တိုက်လျက် ရှိသည်။ ရွက်မ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ကြီးသည် လေတိုးဝှေ့နေသဖြင့် တပြန်းပြန်း ရိုက်ခတ်ပြီး စုတ်ပြဲ ထွက် မတတ် ရှိနေသည်။ သင်္ဘောသည် လှိုင်းလုံးကြီးများပေါ်တွင် လူးလှိမ့် လျက်ရှိသည်။

အရာ အားလုံးပင် ဗရုန်းဗရင်း ဖြစ်ကုန်သည်။ သို့သော် သူ့ဟာ နှင့်သူ အစီအစဉ်ကျကျ ဖြစ်သွားကြောင်းကို ဂျိုး တွေ့ရှိရသည်။ ဖရစ္စ ကိုကစ်သည် သူ ဘာလုပ်ရမည်ဆိုသည်နှင့် မည်သို့ လုပ်ရမည်တို့ကို ကောင်းစွာသိရှိပါသည်။ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ဂျိုး သင်ခန်းစာ တစ်ခုရရှိ သည်။ ထိုအချက်ကို မသိရှိသဖြင့် လူအများပင် ပျက်စီးဆုံးရှုံးကြရ သည်။ **လူတစ်ယောက်အနေနှင့် မိမိ၏ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို သိရှိခြင်း ပင် ဖြစ်သည်။**

ဖရစ္စကိုကစ်သည် သူဘာလုပ်နိုင်သည်ကို သူသိသည်။ ယင်း အတွက်ပင် သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည် စိတ်ချသည်။ သူက စိတ် တည်ငြိမ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းနိုင်သည်။ သူက လုပ်စရာ ရှိသည်များကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်ဆောင်သော်လည်း နမော်နမဲ့ မဟုတ်ပါ။ မှားယွင်း ချွတ်ချော်ခြင်း မရှိပါ။ ရွက်လိပ်ကြိုးများ အားလုံးကို ဆွဲချသည်။ တခြား နေရာတွေကသာ တစ်ခုခု ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ နောက် ထပ် လေပြင်းဘယ်နှစ်ကြိမ်ပဲ တိုက်တိုက် ရွက်ကြိုးလုံးများကမူ ပြုတ် ထွက်သွားကြမည် မဟုတ်ပါ။

အပေါ်ရွက်လက် အဖျားပိုင်းနှင့် အရင်းပိုင်းတို့တွင် တွဲလောင်း ခိုပြီး ရွက်မကြီးကိုဖြန့်ရန် ဂျိုးကို သူ အကူအညီခေါ်သည်။ သင်္ဘောဦး ရွက်တံပေါ်တွင် အားလျား မှောက်ပြီး ထိပ်စီးရွက်တွင် ရွက်ကန့် တစ်ခု တည်းကို လိပ်ရခြင်းသည် ရွက်မကြီးပေါ်သို့ တက်ရသည့် အလုပ်နှင့်

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

စာလျှင် အသေးအဖွဲ့သာ ဖြစ်တော့သည်။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ၎င်းတို့သည် သင်္ဘောခန်း အတွင်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိကြသည်။ အခြားလူငယ်ကလေး၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ဂျိုးသည် ထိပ်စီးရွက်ကို လိပ်ချခဲ့ရသည်။ သင်္ဘောကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းပေးသော အလယ်ဧရာပျဉ်ကို အောက်သို့ တစ်ပေခန့် နှိမ့်ချပေးရသည်။ သူ့ခေါင်းထဲမှ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ အတွေးများကို စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာ လုပ်ဆောင်မှုများက မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ကြပြီ ဖြစ်သည်။ အခြားသော လူငယ်ကလေး၏ ပုံစံအတိုင်းပင် သူလည်း တည်ငြိမ်အေးဆေးမှု ရရှိရတော့သည်။ သူ့ကို စေခိုင်းသော အလုပ်များကို သူသည် အမှားအယွင်း အနှောင့်အနှေးမရှိဘဲ လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့သည် ကြမ်းတမ်းပြင်းထန်လှသော သဘာဝ အန္တရာယ်ကြီး တစ်ခုကို သူတို့၏ နည်းပါးလှသော ခွန်အားများဖြင့် အတူတကွ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်။ အတူတကွပင် အောင်ပွဲဆင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

သူ၏ အဖော်ပွဲကိုင်နေသည့် နေရာသို့ ဂျိုး ပြန်လာသည်။ သူ့အဖော်အတွက်ရော သူ့ကိုယ်တိုင်အတွက်ရော ဂျိုး ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်လျက်ရှိသည်။ ဖရစ္စကိုကစ်၏ မျက်လုံးများက သူ့ကို ချီးမွမ်းသည့် အနေဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ဂျိုးသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ရှက်သွေးဖြာရသည်။ သို့သော် နောက်တစ်ခဏအတွင်း မှာပင် ဤလူရွယ်သည် သူ့ခိုး တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဂျိုး တွေးမိရ သည်။ ထိုအခါ အလိုအလျောက် ဆိုသလိုပင် သူ တွန့်ဆုတ်သွားရသည်။

သူ၏ ဘဝတစ်ခုလုံးသည် ဤကမ္ဘာလောကကြီး၏ ရန်ရင်း ကြမ်းတမ်းသော အဖြစ်များမှ ကင်းဝေးခဲ့သည်။ သူ ဖတ်ခဲ့ရသော စာများတွင်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

ရိုးသားမှုနှင့် ဖြောင့်မတ်မှုတို့ကိုသာ အမှတ်ပေးခဲ့သည်။ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သူများကို စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာရန် သူ သင်ကြားခဲ့ရသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် ဖရစ္စကိုကစ် အပါးမှ အနည်းငယ်ခွာပြီး ခပ်မဆိတ်နေသည်။ သို့သော် ဖရစ္စကိုကစ်သည် သူ၏ ကိုယ်စိတ်နှလုံး အလုံးစုံကို သင်္ဘောကြီး သွားလာရေးတွင်သာ အာရုံစိုက်နေရသဖြင့် သူ့အဖော်၏ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားမှုကို တစ်စုံတစ်ရာ မပြောအားပါချေ။

သို့သော် ဂျိုးသည် သူ့ကိုယ်တွင် တွေ့ရှိနေရသော အချက် တစ်ခုကြောင့် အံ့ဩနေရသည်။ ဖရစ္စကိုကစ်သည် သူ့ခိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟူသော အတွေးကို သူ လက်မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဖရစ္စကို ကစ်သည် သူ့ခိုးတစ်ယောက်မဟုတ်ဟု ယူဆနေမိသည်။ သူသည် ရိုးသား သော စိတ်နှလုံးအရ သူ့ကိုရှောင်ကြဉ်လိုသော်လည်း တကယ်တွင် သူ့ကို တွယ်တာလျက် ရှိသည်။ ဂျိုးသည် သူ့ကို မနှစ်သက်ဘဲ မနေနိုင် ပါ။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိပါ။ သူသည် အသက်ကလေး နည်းနည်း ကြီးလျှင်တော့ လူရွယ်၏ ကောင်းသော အရည်အချင်းများကို သဘောကျ နေ၍ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ပေလိမ့်မည်။

သူ၏ တည်ငြိမ်အေးဆေးမှုနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချ မှု၊ သူ၏ ယောက်ျားပီသမှုနှင့် ရဲရင့်မှု၊ သူ၏ သနားကြင်နာတတ်မှုနှင့် စာနာထောက်ထားမှုတို့ကို ဂျိုးနှစ်သက်လျက် ရှိပါသည်။ သို့ဖြင့် ဖရစ္စကို ကစ်ကို မနှစ်သက်ဘဲ မဖြစ်နိုင်ခြင်းမှာ သူ၏ ညံဖျင်းမှုဟုသာ ဂျိုး ယူဆ မိတော့သည်။ သို့သော် သူသည် မိမိ၏ အားနည်းချက်အတွက် ရှက်နေ မိချိန်တွင်ပင် ပင်လယ်ဓားပြကလေးအပေါ် ခင်မင်လေးစားခြင်းသည် တိုးသည်ထက် တိုးပွားလျက် ရှိတော့သည်။

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

‘လှေကြီးကို နှစ်ပေ သုံးပေလောက် ဆွဲလိုက်ပါ’

အရာရာကို သိမြင်သော ဖရစ္စကိုကစ်က အမိန့်ပေးသည်။

လှေကလေးကို ဆွဲလာသော လှေကြီးသည် ရှည်လွန်းလှသဖြင့် လှေကလေးသည် နောက်ဘက်တွင် ကတိမ်းကပါး ရှိနေသည်။ ၎င်းသည် တချိန် တချိန်တွင် ကြိုးနှစ်စ တင်းသွားသည်အထိ နောက်တွင် ကျန်ရစ်သည်။ ထို့နောက် တစ်ဖန် ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာပြီး လှိုင်းလုံးကြီးများ အောက်သို့ ခေါင်းထိုးပြီး ဝင်သွားတော့မလို ရှိနေပြန်သည်။ ဂျိုးသည် သင်္ဘောခန်း လက်ရန်းကိုကျော်ပြီး ချော်ချွတ်နေသော နောက် ကုန်းပတ်သို့ ဆင်းသည်။ ထို့နောက် လှေကြီး ချည်ထားသော ချည်တိုင်သို့ သွားရောက်သည်။

‘သတိထား’ လေပြင်း တစ်ချက် တိုက်လိုက်သဖြင့် ဒက်ဇယ်လာ တစ်ဘက်သို့ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် တိမ်းစောင်းသွားစဉ် တွင် ဖရစ္စကိုကစ်က သတိပေးလိုက်သည်။ ‘ချည်တိုင်ကို တစ်ပတ်ရစ်၊ ကြိုးလျော့သွားတော့မှ ဆွဲတင်’

ဤအလုပ်သည် လူသစ်တစ်ယောက်အတွက် မလွယ်ကူသော အလုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ဂျိုးသည် အရစ်တွေ အားလုံးကို ဖြေပစ်လိုက် သည်။ သူသည် လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ချည်တိုင်ကို ကိုင်တွယ်ပြီး အခြား လက်တစ်ဘက်က လှေကြီးကိုဆွဲရန် ကြိုးစားလျက် ရှိသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်မှာပင် လှေကြီးသည် ရုတ်တရက် တောင့်တင်းသွားပြီး လှေကလေးသည် လှိုင်းလုံးကြီးများအတွင်းသို့ တိုးဝင်သွားသည်။ လှေကြီးသည် သူ့လက်ထဲမှ လွတ်သွားပြီး သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းမှ ခုန်ဆင်းသွားတော့မည် ရှိနေသည်။ သူက လှေကြီးကို ကမန်းကတန်း ကောက်ယူလိုက်ပြီး

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ချော်ချွတ်နေသော ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် တအားဆွဲနေသည်။

‘လွတ်လိုက်၊ လွတ်လိုက်’

ဖရစ္စကိုကစ် ဟစ်အော်သည်။

ဂျိုးသည် သင်္ဘောစွန်းသို့ ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် ကြိုးကို လွတ်ပစ်လိုက်သည်။ လှေကလေးက နောက်ဘက်တွင် လျင်မြန်စွာ ဝေးကျန်ရစ်သည်။ သူ၏ အဖော်ထံသို့ ရှက်သောမျက်နှာဖြင့် ဂျိုး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ မကိုးမကား လုပ်ဆောင်မှုကို အပြစ်တင် စကားပြောကြားတော့မည်ဟု မျှော်လင့်ထားလိုက်သည်။ သို့သော် ဖရစ္စကိုကစ်သည် သဘောကောင်းစွာဖြင့် ပြုံးနေသည်။

‘ဘာမှ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဘယ်သူမှ မကျိုးမပဲ့ဘူး၊ ဘယ်သူမှ သင်္ဘောပေါ်က မကျဘူး၊ ဘယ်တော့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် လူတစ်ယောက် အဆုံးမခံဘူး၊ လှေ တစ်စင်းပဲ အဆုံးခံမယ်၊ အဲဒါ ငါ့ခံယူချက်ပဲ၊ မင်းကို သင်္ဘောပေါ်က ဘယ်လိုမှ အကျမခံနိုင်ဘူး၊ မင်း လုပ်တာ ဘာမှ မဆုံးရှုံးဘူး၊ လှေကို ငါတို့ ပြန်ပြီး ယူလို့ရတယ်၊ အထဲကို သွားပြီး ဧရာပျဉ်ကို နှစ်ပေလောက် ချလိုက်၊ ပြီးတော့ အပြင်ကို ပြန်ထွက်ခဲ့ပြီး ငါ ပြောတာကို လုပ်၊ ဒါပေမယ့် ရှေ့လောမကြီးနဲ့၊ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ သေသေချာချာ လုပ်’

ဂျိုးသည် အလယ် ဧရာပျဉ်ကို နှိမ့်ချပြီးနောက် အပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ထိပ်စီးရွက် အနီးတွင် နေရာယူသည်။

‘လေကွယ်ဘက်ကို တင်းလိုက်’ ဖရစ္စကိုကစ် အော်လိုက်သည်။ တက်မကျင်ကို ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ ကိုယ်တိုင်လည်း ဆင်းလိုက်သည်။ ‘လွတ်လိုက်၊ ဟုတ်ပြီ၊ ရွက်မကြီးကို လုပ်ကြမယ်’

သူတို့နှစ်ယောက် အတူတကွပင် ဆွဲတက်သွားကြရာ အထက်

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

ပိုင်း လိပ်ထားသော ရွက်မကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ဂျိုးအလုပ်တွင် စိတ်ဝင်စားရသည်။ ဒက်ဇယ်လာသည်ပြိုင်မြင်းတစ်ကောင်လိုပင် ကွေ့သွားသည်။ ရွက်များကို လေတိုးဝင်သည်။

‘ထိပ်စီးရွက်ကို ဖြန့်ချလိုက်’

ဂျိုး လိုက်နာသည်။ ထိပ်စီး ရွက်ကို လေတိုးဝင်သည်။ လမ်းကြောင်းတစ်ခုသို့ ပြောင်းဝင်တော့သည်။ ဤသို့ ပြုလုပ်မှုကြောင့် ပြင်သစ်ပီတီ၏ အိပ်စင်သည် လေကွယ်ဘက်မှနေ၍ လေတင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ လေတိုက်ခတ်သဖြင့် အိပ်စင်ပေါ်မှ သူ လိမ့်ကျသွားသည်။ ထိုတွင် သူသည် အမူးတစ်ယောက်လို ကြောင်နေသည်။

ဖရစ္စကိုကစ်သည် တက်မကျင်ကို ကျောဖြင့် ဖိတွန်းထားပြီး သင်္ဘောကို လာခဲ့သော လမ်းကြောင်းကို ပြန်ရောက်စေပြီး ပြင်သစ်ပီတီကို စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာစွာ ကြည့်လျက် ‘ခွေးကြီး၊ သူပစ်ထားပုံနဲ့ဆိုရင် တို့ အားလုံး ရေအောက် ရောက်ကုန်ကြပြီ’

သူတို့သည် လှေ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မူလနေရာသို့ ပြန်ရောက်ရန် ရွက်ကို လွှဲပြီး လမ်းကြောင်း နှစ်ကြိမ် ပြောင်းရသည်။ ကြယ်ရောင်လဲ့လဲ့သာရှိသော ညအမှောင်တွင် လေဘက်ကို ဦးတိုက်ကာ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ရှိနေသော လှေကို ဂျိုး တွေ့မြင်ရသည်။

‘အချိန်တွေ အများကြီးရှိတယ်’ ဟု ဖရစ္စကိုကစ် သတိပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒက်ဇယ်လာကို လေညာဘက်သို့ ဦးတိုက်လိုက်ပြီး လှေဆီသို့ ချဉ်းကပ်ကာ

‘ကဲ’

ဂျိုး ကုန်းငုံ့ကာ လှေကြိုးကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ချည်တိုင်တွင် ချည်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် သင်္ဘောကို လမ်းကြောင်း ပြောင်းကာ ကွေ့ကြရပြန်သည်။ မူလလမ်းကို ဆက်ပြီးသွားကြသည်။ ဂျိုးသည် သူ့ကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်ရသည့်အတွက် ရှက်နေဆဲပင် ဖြစ်တော့သည်။ သို့သော် ဖရစ္စကိုကစ်က နှစ်သိမ့်စကား ပြောသည်။

‘အို ဒီဥစ္စာက ဘာမှ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ စလုပ်ကာစမှာတော့ ဘယ်သူမဆို ဒီလိုပဲ ဖြစ်ကြတာပဲ၊ တချို့ လူတွေက သူတို့ တတ်သွားကြတဲ့အခါမှာ တချိန်တုန်းက ဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ရတာတွေကို မေ့သွားတတ်ကြတယ်၊ လူသစ်တွေ အမှားအယွင်းလုပ်ရင် စိတ်ဆိုးတတ်ကြတယ်၊ ငါကတော့ ဘယ်တော့မှ ဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါမှတ်မိနေသေးတယ်’

ထို့နောက် ချာတိတ်ကလေး ဘဝက ပင်လယ်ထဲသို့ ရောက်ကာ စက အမှားအယွင်းတွေ သူ လုပ်ခဲ့မိပုံ၊ ထိုအတွက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်ပေးခံရပုံများကို ဂျိုးအား သူ ပြောပြသည်။ သူက တက်မကျင်ကို ကြိုးဖြင့် ထိန်းချည်ထားပြီး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပူးကပ်စွာ မှီထိုင်ရင်း စကားပြောနေကြသည်။

‘ဟိုဟာက ဘာလဲ’

ကျောက်ငူစွန်းထက်တွင် မှိတ်ချည်လင်းချည် ဖြစ်နေသော မီးပြတိုက် တစ်ခုအနီးမှ သူတို့ ဖြတ်သန်းသွားကြစဉ်တွင် ဂျိုးက မေးလိုက်သည်။

‘ဆိတ်ကျွန်း၊ တစ်ဘက်ကမ်းမှာ ရေတပ် လေ့ကျင့်ရေးစခန်း တစ်ခုနဲ့ တော်ပီဒိုသိုလှောင်ရုံ တစ်ခုရှိတယ်၊ ငါးမျှားလို့ အလွန်ကောင်းတဲ့ နေရာတစ်ခုလဲ ဖြစ်တယ်၊ ကျောက်ငါးကြီးတွေပဲ၊ ဒီကျွန်းအကွယ်

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

ကနေ ငါတို့ဖြတ်သွားကြပြီး နတ်သမီးကျွန်း လေအကွယ်မှာ ကျောက်ချ
ကြမယ်၊ အဲဒီမှာ ကူးစက်ဆေးရုံရှိတယ်၊ ပြင်သစ်ပီတီ အမှူးပြေတဲ့အခါ
ကျမှ သူဘယ်ကိုဆက်ပြီး သွားမယ်ဆိုတာ ငါတို့ သိရမယ်၊ အဲဒီတော့
မင်း တရားတမော အိပ်လိုက်ဦး၊ သင်္ဘောကို ငါ ကောင်းကောင်း နိုင်
တယ်’

ဂျိုး ခေါင်းခါသည်။ သူ့မှာ စိတ်ဝင်စားစရာတွေ အများကြီး
ရှိနေသဖြင့် အိပ်ချင်စိတ် အနည်းငယ်မျှ မရှိပါ။ ဒက်ဇယ်လာ သင်္ဘော
ကလေး လှိုင်းလုံးကြီးများကို ကျော်လွှားပြီး သင်္ဘောဦးမှာ ထွက်ပေါ်လာ
သော ရေစက် ရေမှုန်များကို ဖြတ်သန်းသွားနေစဉ်တွင် အိပ်စက်ဖို့ ကိစ္စ
ကို သူဘယ်သို့မျှ မစဉ်းစားနိုင်ပါ။ သူ၏ အဝတ်များမှာ အတော်ကလေး
ပင် ခြောက်သွေ့သွားကြပြီ ဖြစ်သဖြင့် သူသည် ကုန်းပတ်ပေါ်မှာပင်
ဆက်ပြီး နေသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အုတ်ကလန်မြို့မှ မီးရောင်များသည် တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်သွား
နေရာ နောက်ဆုံးတွင် ည ကောင်းကင်ဝယ် မှိုင်းပျံ့ ရီဝေဝေသာ ရှိနေ
တော့သည်။ သို့သော် တောင်ဘက်တွင်ကား ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့၏
မီးရောင်များသည် တောင်ကုန်းများနှင့် ချိုင့်ဝှမ်းဒေသများ အတွင်းဝယ်
မိုင်ပေါင်းများစွာပင် ဖြန့်ကျက်လျက် ရှိတော့သည်။ ကူးတို့ဆိပ်
အဆောက်အအုံကြီးမှ အစပြုပြီး ကြေးနန်းတောင်ကို ကျော်လွန်ကာ မြို့၏
အချက်အချာ နေရာအမြောက်အမြားကို ဂျိုး တွက်ဆ တွေ့ရှိနေ
ရပါသည်။ အလင်းရောင်နှင့် အမှောင်ရိပ်များ တစ်နေရာတွင် သူ့ မိဘ
များ၏ အိမ် ရှိနေသည်။ သူတို့သည် သူ့အတွက် ပူပန်စိုးရိမ်နေကြ
မည်။ သူ၏ ညီမလေး ဗက်ဆီသည် အေးချမ်းနှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

၁၂၀

ရှိပေပြီ။ မနက်မိုးလင်း၍ အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါတွင် အစ်ကို အဘယ်
ကြောင့် နံနက်စာ စားသောက်ရန် မလာရောက်သည်ကို အံ့ဩ နေပေ
လိမ့်မည်။

ဂျိုး သိမ့်ခနဲ တုန်သွားသည်။ နံနက်လင်းတော့မည်။ ထို့နောက်
သူ၏ ဦးခေါင်းသည် ဖရစ္စကိုကစ်၏ ပခုံးပေါ်သို့ ဖြည်းလေးစွာ
ကျရောက်သွားပြီး လျင်မြန်စွာပင် သူ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

x x x

(၁၁)

မာလိန်မျိုးနှင့် သင်္ဘောသားများ

‘ထ၊ ထ၊ ကျောက်ချတော့မယ်’

ဂျိုး အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ သူ မြင်တွေ့နေကျ မြင်ကွင်း မဟုတ်သဖြင့် ဇေဝဇဝါ ဖြစ်နေသည်။ သူသည် အိပ်ပျော်သွားသဖြင့် ဒုက္ခ သုက္ခများ အားလုံးကို ခေတ္တမျှ မေ့ပျောက်သွားပြီး သူ ဘယ်ရောက် နေသည်ကို မသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ခဏကြာမှ သူ အမှတ်ရလာသည်။ လေပြင်းသည် ညနှင့်အတူ ကုန်လွန်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ နောက်ဘက်တွင် ကား ပင်လယ်ကြီးသည် လှိုင်းတံပိုးကြီးများ ထနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဒက်ဇယ်လာသည် ကျောက်ကျွန်းတစ်ခု၏ အကွယ် တွင် ငြိမ်သက်အေးဆေးစွာ ရှိနေသည်။ ကောင်းကင်ကြီးသည် ကြည် လင်နေပြီး နံနက်ခင်း လေက သန့်ရှင်း လတ်ဆတ်လျက် ရှိသည်။ အရှေ့ ဘက် ကောင်းကင်တန်း၏ အထက်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

၁၂၂

နေရောင်ခြည်တွင် လှိုင်းကြွက်ခွပ်ကလေးများ ပျော်ရွှင်ရယ်မောနေကြသည်။

တောင်ဘက်တွင် အယ်လကာထရာကျွန်း ရှိနေသည်။ အမြောက်ကြီးများ ဆင်ထားသော တောင်ကုန်းထိပ်မှ စစ်ခရာသံ ပေါ်ထွက်လျက်ရှိသည်။ အနောက်ဘက်တွင် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာကြီးနှင့် ဆန်ဖရန်စစ္စကို ပင်လယ်အော်ကြားတွင် ဂိုးလ်ဒင်းဂိတ် ရှိသည်။ ရွက်စုံ ဖွင့်ထားသော သင်္ဘောကြီး တစ်စင်းသည် ရေတက်နှင့် လိုက်ပါလာကာ ဖြည်းလေးစွာ ဝင်ရောက်လာနေသည်။

လှပသော မြင်ကွင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ဂျိုးသည် အိပ်မှုနံ့စုံများ ဖြစ်နေသော မျက်လုံးများကို ပွတ်ပစ်လိုက်ပြီး အလှအပကို ခံစားလျက် ရှိသည်။ ဖရစ္စကိုကစ်က သူ့အား သင်္ဘောဦးသို့ သွားပြီး ကျောက်ချရန် အဆင်သင့် ပြုလုပ်ဖို့ ပြောကြားသည် အထိပင် ဖြစ်သည်။

‘ကျောက်ကြိုးကို အလံငါးဆယ်လောက် ဆွဲထား၊ အဆင်သင့် စောင့်နေ’

ဖရစ္စကိုကစ် အမိန့်ပေးသည်။ ထို့နောက် သင်္ဘောကို လေညှာဘက်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်လိုက်သည်။ တချိန်တည်းမှာပင် ကြက်လျှာရွက် ဆွဲကြိုးကို လွှတ်လိုက်သည်။

‘ကြက်လျှာရွက် ဆိုင်းကြိုးကို ဖြုတ်ပြီး ရွက်ကိုချလိုက်’

ထိပ်စီး ကြက်လျှာရွက် ချသည်ကို ယမန်နေ့ ညက ဂျိုးတွေ့မြင်ထားသဖြင့် ယခုအခါတွင် ကောင်းမွန်စွာပင် သူ လုပ်ဆောင်နိုင်ပါသည်။

‘ကျောက်ဆူးချ၊ ကြိုးပတ်တွေကို ကြည့်၊ မြန်မြန် အခုချက်ချင်း’
ကျောက်ဆူးကြိုး လျင်မြန်စွာ ကျသွားသည်။ ဒက်ဇယ်လာ

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

တန်ရပ်သွားသည်။ ဖရစ္စကိုကစ်သည် ရှေ့ပိုင်းသို့ လာရောက်ပြီး ဂျိုး ကို ကူညီသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ရွက်မကြီးကို ချကြသည်။ ရွက်ကို သေသေသပ်သပ် လိပ်ပြီး ရွက်လက်တွင် ကြိုးများဖြင့် လျင်မြန်စွာ ချည် နှောင်ကြသည်။ ထို့နောက် ရွက်တံကြီးတွင် ခွထောက်များဖြင့် ထောက် ထားလိုက်ကြသည်။

‘ဟောဒီမှာ ရေပုံး’ ဖရစ္စကိုကစ်က ဂျိုးအား ရေပုံးကို လှမ်းပေး ရင်း ပြောသည်။ ‘ကုန်းပတ်ကို ရေဆေးပေတော့၊ ရေစိုမှာလဲ မကြောက် နဲ့၊ ရွံ့ပေမှာလဲ မကြောက်နဲ့၊ ဟောဒီမှာ တံမြက်စည်း၊ အဲဒါပြီးရင် လှေ ထဲက ရေတွေကို ပက်ထုတ်ပါ။ မနေ့ညက စပ်ကြောင်းတွေ နည်းနည်းကွဲ သွားတယ်၊ ငါ အောက်မှာ မနက်စာ သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်’

များမကြာမီမှာပင် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ရေတွေတိုက်ပြီး သင်္ဘော ခန်းအတွင်းမှ ဟင်းရနံ့များ မွှေးကြိုင်လာတော့သည်။ ဂျိုးသည် အလုပ် လုပ်နေရင်းဖြင့် မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် ခေါင်းထောင်ပြီး ရှုခင်းကို ကြည့် သည်။ ကျန်းမာသန်စွမ်းသော ယောက်ျားကလေးတိုင်း နှစ်သက် မြတ်နိုး ဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ သူကလည်း ကျန်းမာသန်စွမ်းသော ယောက်ျားကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည် ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာပင် ကြည်နူး မိန်းမောလျက် ရှိရတော့သည်။ သူ၏ အပေါင်းအဖော်များသည် မည်သူ မည်ဝါဖြစ်ကြောင်းကို သူ မေ့လျော့ထားနိုင်လျှင် သူ၏ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု သည် ပြီးပြည့်စုံခြင်း ရှိပေလိမ့်မည်။

ယင်းသို့ တွေးမိသောအခါ အောက်တွင် အိပ်မောကျနေသော ပြင်သစ်ပီတီကို မြင်လာပြီး အလှအပများ ပျက်စီးရတော့သည်။ သူသည် ဤလိုအဖြစ်မျိုးတွေနှင့် အကျွမ်းမဝင်ခဲ့ပါ။ ဘဝ၏ ကြမ်းတမ်းခက်ထရော်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

သော အဖြစ်မှန်များအတွက် သူသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ရတော့သည်။

သို့သော် သူသည် ပျော့ညံ့သူတစ်ဦး မဟုတ်သည့်အတွက် ဤ အဖြစ်များကြောင့် ထိခိုက်ဆိုးရွားသွားခြင်း မရှိဘဲ ပိုမိုကောင်းမွန်လာခြင်း ပင် ရှိတော့သည်။ သူ၏ သန့်ရှင်းလိုသော စိတ်နှင့် အားမာန်တောင့်တင်း လိုသော ဆန္ဒများသည် ပိုမိုထက်သန်လာကြတော့သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ရှက်စရာ သတ္တဝါတစ်ဦးအဖြစ် မခံနိုင်ပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက် သည်။ လူတွေသည် အဘယ်ကြောင့် မရိုးသားနိုင်ကြသနည်း။ မမှန်ကန် နိုင်ကြသနည်း။ ဤအရာများကို သူ စွန့်ခွာပြီး ထွက်သွားရမည်မှာ ဆိုးရွားလှသည်။ သို့သော် ယမန်နေ့ညက အဖြစ်အပျက်များက သူ့ကို လွှမ်းမိုးလျက်ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ သစ္စာရှိသောအားဖြင့် သူသည် ဤ အရပ်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရပေမည်။

သည်အချိန်မှာပင် သူ့ကို နံနက်စာစားရန် ခေါ်သည်။ ဖရစ္စကို ကစ်သည် သင်္ဘောသားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သလို စားဖိုမှူးကောင်း တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပေသည်။ နို့ယာဂု၊ အမဲသားကြော်၊ အာလူး ကြော်၊ ပေါင်မုန့်၊ ထောပတ်၊ ကော်ဖီတို့ ပါဝင်သည်။ ဖရစ္စကိုကစ်က နှစ်ခါသွားနှိုးသော်လည်း ပြင်သစ်ပီတီသည် သူတို့နှင့်အတူ ပါဝင် ဆင်နွှဲ နိုင်ခြင်း မရှိပါ။ သူသည် တအင်းအင်း တအဲအဲ ညည်းတွားကာ အိပ်ချင် မှူးတူး မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်ပြီးနောက် တခေါခေါပြန်အိပ်ပျော်သွား တော့သည်။

‘သူ ဘယ်တော့ အမူးပြေမလဲဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး၊ တစ်ခါ တလေမှာ တစ်လလောက် သူ မသောက်ဘဲ နေတယ်၊ တစ်ခါတလေကျ

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

တော့လဲ တစ်ပတ်လောက် ဆက်တိုက်ကြီး သောက်တယ်၊ တစ်ခါတလေ
မှာ သူ သဘောကောင်းတယ်၊ တစ်ခါတလေမှာ သူ သိပ်ဆိုးတယ်၊ အဲဒီ
တော့ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းကတော့ သူ့ဟာသူ လွတ်ထားတာပဲ၊ သူ့ကို
သွားပြီး စိတ်ဆိုးအောင်မလုပ်နဲ့၊ လုပ်ရင်တော့ ပြဿနာတွေ့ပြီပဲ’

ဂျိုး ပန်းကန်တွေဆေးပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လာသောအခါ
ဖရစ္စကိုကစ်က ရှင်းပြသည်။

‘လာ ငါတို့ ရေကူးကြရအောင်’ သူက ချက်ချင်းပင် စကားလမ်း
ကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။ ‘မင်း ရေကူးတတ်သလား’

ဂျိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဒါက ဘာနေရာလဲ’

သူက ရေထဲသို့ ထိုးမချမီ အဆောက်အအုံတွေနှင့် မိုးကာတဲ
တွေရှိသော ကမ်းခြေတစ်နေရာဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြရင်း မေးလိုက်
သည်။

‘ကူးစက်ဆေးရုံ၊ တရုတ်သင်္ဘောတွေပေါ်မှာ ကျောက်တွေပေါက်
နေကြတယ်၊ ကျောက်ပေါက်တဲ့ လူတွေကို မပျောက်မချင်း အဲဒီမှာ ထား
တယ်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူတို့ သိပ်ကို တင်းကျပ်ကြတယ်၊ ဘာဖြစ်
လို့လဲဆိုတော့...’

စွပ်။ ဖရစ္စကိုကစ်သည် ရေထဲသို့ ဒိုက်ပင်ထိုးမချဘဲ သူ့စကား
ကို ဆုံးအောင်ပြောခဲ့လျှင် ဂျိုးအနေနှင့် ပြဿနာ တွေ့ကြုံစရာရှိမည်
မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဖရစ္စကိုကစ်သည် သူ့စကားကို ဆုံးအောင် မပြော
ပါ။ ဂျိုး သူ့နောက်သို့ ဒိုက်ပင်ထိုးပြီး လိုက်သွားသည်။

‘ဒီမယ်၊ ငါ ပြောမယ် ငါတို့ ညစာအတွက် ငါးများကြရအောင်၊

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

၁၂၆

ပြီးရင် မနေ့ညက မအိပ်ကြရတဲ့အတွက် အိပ်ကြမယ်၊ ဘယ့်နွယ်လဲ’
နောက်၊ နာရီဝက်ခန့်ကြာတွင် သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်ရန်
သင်္ဘောဦးကြိုးကို သူတို့ တွယ်နေကြစဉ်တွင် ဖရစ္စကိုကစ်က ပြောလိုက်
သည်။

သင်္ဘောပေါ်သို့ သူတို့အပြိုင်တက်ကြသည်။ ဂျိုးတစ်ကြိမ် ပြန်
ကျသည်။ သင်္ဘောပေါ်သို့ သူရောက်ရှိချိန်တွင် ဖရစ္စကိုကစ်က ခဲသီး
လေးလေးဆွဲပြီး ချိတ်ကြီးကြီး တပ်ထားသော ငါးမျှားကြိုးနှစ်ခုနှင့် ငါးဆား
နယ်ကလေးများ ထည့်ထားသော ငါးစာပုံး တစ်ပုံးတို့ကို အပြင်သို့ ယူလာပြီး
ဖြစ်သည်။

‘ငါးစာတပ်ရင် တစ်ကောင်လုံးသာ တပ်၊ ဘာမှ မခက်ဘူး၊ ငါးစာ
ကို ဟပ်လိုက်လို့ရှိရင် ငါးမျှားချိတ်မှာ တစ်ခါတည်း မိနေမယ်၊ ဒါဆိုရင်
ပြီးတာပဲ၊ သူတို့ရဲ့ ပျော်ပွဲကြီးပဲ၊ ပထမဆုံး ငါးမိတဲ့လူက ငါးတွေကို
ဆေးရမယ်’

ငါးမျှားကြိုး ခဲသီးနှစ်ခု ရေထဲသို့ ဆင်းသွားသည်။ ပေခုနစ်ဆယ်
လောက်ရောက်မှ ရပ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ရေအောက်ကြမ်းပြင်နှင့်
ခဲသီးထိမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် ငါးတစ်ကောင်မိပြီး ရုန်းကန်နေ
သည်ကို ဂျိုး တွေ့ရှိရသည်။ ဂျိုးသည် ငါးမျှားကြိုးကို ဆွဲတင်ရင်း ဖရစ္စကို
ကစ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဖရစ္စကိုကစ်လည်း ဆုလာဘ်ရရှိနေပြီ ဖြစ်
သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ကြိုးကို အပြိုင်ဆွဲတင်ကြသည်မှာ ရင်ခုန်
စရာပင် ဖြစ်သည်။ ရေစိုနေသော ကြိုးကို သင်္ဘောပေါ်သို့ လက်
တစ်ဘက်ပြီး တစ်ဘက်ဆွဲတင်ရသည်။ သို့ရာတွင် ဖရစ္စကိုကစ်က ပိုပြီး

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

ကျွမ်းကျင်ပါသည်။ သူ၏ ငါးက သင်္ဘောခန်းအတွင်းသို့ ပထမဆုံး ခုန်ပေါက်ပြီး ရောက်ရှိလာသည်။ ဂျိုးက သူ့နောက် အနည်းငယ်ကျမှ ငါးကို ရရှိသည်။ သုံးပေါင်လောက်ရှိသော ကျောက်ငါးကြီး ဖြစ်သည်။ သူ အရူးအမူး ဝမ်းသာနေသည်။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားခြင်း ရှိလှသည်။ သူ၏ တစ်သက်တွင် အကြီးဆုံး ငါးကြီးတစ်ကောင်ကို ဖမ်းမိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် ဖမ်းမိခြင်းကို မြင်ဖူးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ငါးမျှားကြိုးများ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဆင်းသွားကြပြန်သည်။ ပြန်တက်လာသောအခါ စောစောက ငါးမျှားအတွက် အဖော်တစ်ကောင် စီ ပါရှိလာသည်။ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အားကစား တစ်ခုပင် ဖြစ် တော့သည်။ ဖရစ္စကိုကစ်ကသာ သူ့ကိုတော်ရန် မပြောခဲ့လျှင် သူသည် ပင်လယ်အော်ကြီးထဲက ငါးတွေအကုန်လုံး ကုန်အောင်ပင် မျှားနေမိပေ မည် ဖြစ်သည်။

ဖရစ္စကိုကစ်က

‘ငါတို့ သုံးနပ်စာလောက် ရနေပြီ၊ အဲဒီတော့ သူတို့ကို နောက် ထပ် ဒုက္ခပေးလို့ ဘာမှ အကျိုးမထူးတော့ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ ငါးတွေ များများဖမ်းမိလေ မင်းအနေနဲ့ များများဆေးရလေ ဖြစ်မှာပဲ၊ ကဲ အဲဒီတော့ အခုပဲ ငါးတွေကို စပြီးဆေးပေတော့၊ ငါတော့ အိပ်တော့မယ်’

x x x

(၁၂) ဂျိုး ထွက်ပြေးခြင်း

ဂျိုး စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါ။ အမှန်ပြောရလျှင် သူသည် ပထမဆုံး ငါးမမိသည့်အတွက် ဝမ်းသာ၍ပင် နေသေးသည်။ အကြောင်းမှာ ဤအတွက် သူ့ရေကူးစဉ်က ရရှိခဲ့သော အကြံအစည်ကလေးကို အထောက်အကူ ပြုသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ဆေးကြောပြီးစီးသွားသော ငါးကို ရေပုံးထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ပြီးနောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူကြည့်လိုက်သည်။

ကူးစက်ရောဂါ ဖြစ်ပွားသူများကို သီးသန့်ခွဲခြားထားသော စခန်းသည် မိုင်ဝက်လောက်သာ ဝေးပေသည်။ ကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ကင်းစောင့်နေသော စစ်သားကိုပင် သူ တွေ့မြင်ရသည်။

အခန်းတွင်း သူ ဝင်ရောက်ပြီး အိပ်မောကျနေသူတို့၏ အသက်

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

ပြင်းပြင်း ရှူသံများကို နားထောင်သည်။ သူ၏ အဝတ်ထုပ်ကိုယူလျှင် ဖရစ္စကိုကစ်ကို ထိလုမတတ် ကပ်ပြီး ယူရမည် ဖြစ်သဖြင့် မယူတော့ဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အပြင်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ လှေကလေးကို သင်္ဘောဘေးသို့ ဆွဲယူသည်။ တက်တစ်စုံကို ယူကာ လှေပေါ်သို့ ဆင်းပီး ထွက်ခွာသည်။

ပထမပိုင်းတွင် သူသည် ကူးစက် စခန်းဆီသို့ ဦးတည်ပြီး လှေကို ဖွဖွကလေး လှော်ခတ်သည်။ သူ့အနေနှင့် အလျင်စလို လုပ်မိလျှင် အသံဗလံများ ထွက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်နေမိသည်။ သို့သော် သူသည် တက်ချက်ကို တဖြည်းဖြည်း တိုးခတ်ပြီး နောက်ဆုံးတွင် တက်ချက်မှန် မှန် လှော်ခတ်သည်အထိ ဖြစ်သည်။

ခရီးတစ်ဝက်လောက် ရောက်သောအခါ သူ ကြည့်လိုက်သည်။ လွတ်မြောက်ရန်မှာ သေချာနေပြီ။ သူ ထွက်ပြေးသည်ကို သူတို့ သိရှိ သွားလျှင်ပင် ဒက်ဇယ်လာ သင်္ဘောသည် သူ့ကို မီအောင် လိုက်နိုင် တော့မည် မဟုတ်ပါ။ သူတို့ လိုက်မမီခင်မှာပင် သူသည် ထိုကျွန်းပေါ် သို့ ရောက်ရှိသွားပြီး အမေရိကန် တပ်မတော်သား ဝတ်စုံနှင့်လူ၏ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုကို ရရှိနေပေလိမ့်မည်။

ကမ်းခြေမှ သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူက သေနတ်သံ ထွက်ပေါ်လာရာဘက်သို့ ကျောပေးထားသည်။ သူက အလုပ်ရှုပ်ခံပီး လှည့်မကြည့်ပါ။ လှော်တက်နှင့် နှစ်ပေလောက် အကွာ ရေပြင်ကို ကျည်ဆန် ဖောက်ဝင်သွားသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် သူ လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။ ကမ်းပေါ်မှ စစ်သားက တတိယအကြိမ် ပစ်ခတ်ရန် သူ့ကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဂျိုး ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်သွားသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိရှိသွားသည်။ နောက်ထပ် လေးငါးမိနစ်လောက် ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး လှော်လိုက်လျှင် ကမ်းသို့ သူ ရောက်ပြီး ဘေးဘယာ ကင်းဝေးပြီ။ သို့သော် ကမ်းပေါ်မှ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု စစ်သားတစ်ယောက်က ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့ကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်နေသည်။

တတိယအကြိမ်အဖြစ် ပစ်ခတ်ရန် သူ့ကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်လိုက်သည်ကို မြင်ရသောအခါ ဂျိုးသည် တက်ကို နောက်ပြန် ခတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ လှေကလေးသည် ရေပြင်ပေါ်မှာ ရပ်သွားသည်။ စစ်သားသည် သေနတ်ကို နှိမ့်ချလိုက်ပြီး သူ့ကို စူးစိုက်ကာ ကြည့်နေသည်။

‘ကမ်းပေါ်ကို ကျွန်တော်လာချင်တယ်၊ အရေးကြီးတယ်’

ဂျိုး အော်ပြောလိုက်သည်။

စစ်ဝတ်စုံနှင့်လူ ခေါင်းခါသည်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ သိပ် အရေးကြီးတယ်၊ ကျွန်တော် လာပါရစေ’

ဒက်ဇယ်လာ သင်္ဘောဆီသို့ သူ လျင်မြန်စွာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ သေနတ်သံများကြောင့် ပြင်သစ်ပီတီ နိုးသွားပြီမှာ သေချာသည်။ အကြောင်းမှာ ရွက်မကြီးကို လွှင့်တင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ကျောက်ကြိုး၊ နှုတ်သည်ကို သူ တွေ့မြင်ရသည်။ လေပြည်တွင် ထိပ်စီး ကြက်လျှာရွက် လွင့်လာသည်။

‘ဒီမှာ တက်လို့မရဘူး၊ ကျောက် ပေါက်နေတယ်’

စစ်သားက ပြန်အော်သည်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် တက်ရမှ ဖြစ်မယ်’

ဂျိုး အော်ဟစ်ရင်း လှော်ခတ်ရန် ပြင်ဆင်သည်။

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

‘မင်းကို ငါ ပစ်ရလိမ့်မယ်’

တစ်ဘက်မှ နှုတ်တုံ့ပြန်သည်။ ရိုင်ဖယ်သေနတ် ပခုံးဆီသို့ ရောက်ရှိလာပြန်သည်။

ဂျိုး လျင်မြန်စွာ တွေးလိုက်သည်။ ကျွန်းက အကြီးကြီး ဖြစ် သည်။ အခြား နေရာများတွင် စစ်သားများ မရှိနိုင်ပါ။ ကမ်းပေါ်သို့ သူ ရောက်ရှိသွားသည့် နောက်ပိုင်းတွင် သူ့ကို ဖမ်းဆီးကြမည်ကို သူ မမှုပါ။ သူ့အနေနှင့် ကျောက်ပေါက်ချင်လည်း ပေါက်ပါစေ။ ပင်လယ် ဓားပြတွေထံ ပြန်သွားရသည်နှင့် စာလျှင်တော့ ကျောက်ပေါက်ရသည် ကမု ကောင်းပေသေးသည်။

လှေကလေးကို လက်ယာဘက်သို့ လှည့်ကွေ့လိုက်ပြီးနောက် သူ တအားကုန် လှော်ခတ်တော့သည်။ ကမ်းကွေ့က အကျယ်ကြီး ဖြစ် သည်။ အဝေးကြီးပင် ကွေ့ပတ်ရမည် ဖြစ်သည်။ သူသည် သင်္ဘောသား ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လျှင်မူ ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်သို့ လှော်ခတ် မည် ဖြစ်သည်။ သို့မှသာလျှင် လေက သူ့နောက်ကို လိုက်သူများအား တားထားပေမည်။

ယခုတော့ ဒက်ဇယ်လာသည် လေကြောင်းမိပြီး သူ့ကို လိုက်မိ လာပေတော့မည်။

ပထမတွင် အကြိတ်အနယ် ဖြစ်နေသည်။ လေပြည်က အား နည်းပြီး သိပ်မမှန်ပါချေ။ တချိန်တွင် သူက အသာစီးရပြီး တချိန်တွင် သူတို့က အသာစီးရသည်။ လေနည်းနည်း ပြင်းလာလျှင် သင်္ဘောသည် သူနှင့် ကိုက်တစ်ရာလောက် အတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ သို့သော် ရုတ်တရက် ဆိုသလို လေအတိုက်ရပ်သွားပြီး ဒက်ဇယ်လာ၏ ရွက်မကြီး

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သည် ပြားချပ်သွားလေတော့သည်။

‘ဟေး ငါ့လှေကို မင်း ခိုးသွားတယ်’ ပြင်သစ်ပီတီ ဟစ်အော် လိုက်ပြီးနောက် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုယူရန် အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွား သည်။ ‘မင်းကို ငါ သူခိုးလို့ ပြောတယ်၊ မင်း အခုချက်ချင်းပြန်လာခဲ့၊ မလာလို့ရှိရင် မင်းကို ငါ ပစ်သတ်မယ်’

သို့ရာတွင် စစ်သားသည် ကမ်းပေါ်မှနေ၍ သူတို့ကို ကြည့်နေ သဖြင့် သူ မပစ်ရဲပါ။ လူရွယ်၏ ခေါင်းပေါ်ကိုပင် ကျော်၍ မပစ်ရဲပါ။

ဤအချက်ကို ဂျိုး မတွေးမိပါ။ သူ့တစ်သက်တွင် တစ်ခါမျှ သေနတ်ဖြင့် အပစ်ခံရဖူးပါ။ သူသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ အတွင်းတွင် နှစ်ကြိမ်မျှ အပစ်ခံခဲ့ရသည်။ နောက် တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး အပစ်ခံရသည်ဖြစ်စေ မပစ်ခံရသည်ဖြစ်စေ အကြောင်းမဟုတ်တော့။ သို့ဖြင့် သူသည် မှန်မှန်ပင် လှော်ခတ်သွားနေသည်။ သည်အခါတွင် ပြင်သစ်ပီတီသည် လူရိုင်းတစ်ယောက်လို ဒေါသပုန်ထပြီး သူ့ကို ဖမ်းမိ ခဲ့လျှင် ဘယ်လိုလုပ်မည် ညာလိုလုပ်မည်ဟု အမျိုးမျိုး ခြိမ်းခြောက်လျက် ရှိတော့သည်။ ဤတွင် အခြေအနေများကို ပို၍ ရှုပ်ထွေးလာစေသည် ကတော့ ဖရစ္စကိုကစ်၏ ပုန်ကန်မှုပင် ဖြစ်သည်။

‘ခင်ဗျား သူ့ကို ပစ်ရင် ခင်ဗျားကို ကြိုးစင်ပို့မယ် စိတ်ချ’ သူ ခြိမ်းခြောက်သည်။ ‘ခင်ဗျား သူ့ကို လွှတ်လိုက်ပါ။ သူက လူကောင်း ကလေး တစ်ယောက်ပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့လို မကောင်းတဲ့ ဘဝ ထဲကိုဝင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး’

‘ဪ မင်းကကောလား၊ မင်းကို ငါပြောမယ်၊ မင်းဟာ အလကား ကြွက်စုတ်ပဲ’

ပြင်သစ်ကြီး သူ့ကိုယ်သူ့ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အသံကုန် ဟစ် အော်လိုက်သည်။

ဖရစ္စကိုကစ်ထံသို့ သူ တရကြမ်း ပြေးသွားသည်။ သို့သော် ကောင်ကလေးက သင်္ဘောပေါ်တွင် ဦးနှင့်ပဲ့ လှည့်ပတ်ပြီး ပြေးနေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် လေအား ကောင်းလာသဖြင့် ပြင်သစ်ပီတီသည် လိုက် ဖမ်းသည့် အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး တက်မစင်သို့ ပြေးသည်။ ရွက်မကြီး ကို ဖွင့်ပီး ဂျိုး နောက်သို့ လိုက်သည်။

ဂျိုးသည် အင်တိုက်အားတိုက် တစ်ကြိမ်လျော်ခတ်လိုက်ပြီး နောက် စိတ်ပျက် အားလျော့စွာဖြင့် အရှုံးပေးလိုက်သည် တက်များကို မြှောက်တင်လိုက်သည်။ ပြင်သစ်ပီတီသည် ရွက်မကြီးကို လွှတ်လိုက် ပြီး မရွေ့မရှားရှိနေသော လှေကလေးကို ဝိုက်ကပ်ကာ ဂျိုးကို ဆွဲယူ လိုက်သည်။

‘ပါးစပ်ကို ပိတ်ထား၊ သူ့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောနဲ့၊ သူ ပြောချင်ရာ တွေ ပြောပေစေ၊ တိတ်တိတ်ကလေးသာနေ၊ အဲဒါ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံး’

ပြင်သစ်ပီတီ လှေကြီးကို ချည်နေစဉ်တွင် ဖရစ္စကိုကစ်က တီးတိုး မှာကြားသည်။

သို့သော် ဂျိုး၏ အင်္ဂလိပ် ဂျာမန် သွေးက ကြွနေသဖြင့် ဖရစ္စကို ကစ်၏ သတိပေးမှုကို အလေးဂရု မပြုပါချေ။

‘ဒီမှာ မစ္စတာ ပြင်သစ်ပီတီ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်ဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ကျွန်တော် ဒီက ထွက်သွားချင်တယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား သိစေချင်တယ်၊ ကျွန်တော် သွားမယ်၊ အဲဒီအတွက် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

ကို အခုချက်ချင်း ကမ်းပေါ်ကို ပို့ပေးပါ။ ကမ်းကို ပို့မပေးဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ထောင်ထဲပို့မယ်။ ကျွန်တော် ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ဂျိုးဗရွန်ဆန် မဟုတ်လို့ပဲ’

ဖရစ္စကိုကစ်သည် ထွက်ပေါ်လာမည့် အခြေအနေကို ထိတ်လန့်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေမိသည်။ ပြင်သစ်ပီတီ အံ့အားသင့်နေသည်။ သူက သူ၏ သင်္ဘောပေါ်မှာပင် ကလန်ကဆန်လုပ်ခြင်း ခံနေရသည်။ ကောင် ကလေး တစ်ယောက်က ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်အဖြစ်မျိုး တစ်ခါ မျှ မကြားဖူးပါ။ သည်ကောင်ကလေးကို မလွှတ်ဘဲထားခြင်းသည် ဥပဒေ နှင့် မညီညွတ်ကြောင်း သူ သိပါသည်။

သို့သော် သင်္ဘောနှင့် ၎င်း၏ လုပ်ငန်းများအကြောင်းကို သိရှိထားသူ တစ်ယောက်ကို သူ ပြန်မလွှတ်ရဲပါ။ ကောင်ကလေးက သူ့ကို ထောင်ထဲသို့ ပို့နိုင်သည် ဆိုခြင်းသည် မကောင်းသော အမှန်တရားပင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ အနေနှင့် လုပ်စရာ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ကောင်ကလေးကို အနိုင်အထက် ပြုလုပ်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။

‘မင်းက ငါ့ကို ထောင်ထဲပို့မယ် ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် မင်းလဲ ထောင်ထဲ ဝင်ရမှာပဲ၊ မနေ့ညက လှေကို မင်း လှော်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား . . . ပြောစမ်းပါ။ သံချောင်းတွေကို မင်း ခိုးခဲ့တယ် မဟုတ်လား . . . ပြောစမ်းပါ။ မင်းထွက်ပြေးတယ်. . . ပြောစမ်းပါ။ ဒါနဲ့တောင် မင်းက ငါ့ကို ထောင်ထဲပို့မယ်တဲ့ ဟား ဟား’

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မှ မသိဘဲ’

ဂျိုး ကန့်ကွက်လိုက်သည်။

‘ဟား ဟား ရီစရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ တရားသူကြီးကို အဲဒီလို

ရတနာသုံးစာအုပ်တိုက်

သွားပြောရင် သူက ရယ်မှာပေါ့’

‘သူခိုးတွေနဲ့အတူ သွားရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး’

သည်စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဖရစ္စကိုကစ် တွန့်သွားသည်။ အကယ်၍သာ သူ့ကို ကြည့်နေခဲ့လျှင် သူ့မျက်နှာ နီရဲသွားသည်ကို တွေ့ရှိရပေမည်။

ဂျိုး ဆက်ပြီး ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အခုသိပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို ကုန်းပေါ်ပို့ပေးပါ။ ဥပဒေအကြောင်း ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အမှားနဲ့ အမှန်တော့ ကျွန်တော် နားလည်တယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုအမှားတွေ ပဲလုပ်ထား လုပ်ထား ဘယ်တရားသူကြီးနဲ့မဆို ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်မယ်၊ အမေရိက တစ်နိုင်ငံလုံးမှာရှိတဲ့ တရားသူကြီး အားလုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်မယ်’

‘ဪ မင်းက ဒီလိုပြောတယ် ဟုတ်လား၊ အေး ကောင်းပြီ၊ မင်းလဲ သူခိုး တစ်ယောက်ပဲ’

‘ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ပြောရဲရင် ထပ်ပြောကြည့်’

ဂျိုး၏ မျက်နှာ ဖြူနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။

ကြောက်၍ မဟုတ်ပါ။

‘သူခိုး’

ပြင်သစ်ကြီးက တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား လိမ်တယ်’

ဂျိုးသည် ဘာမျှနားမလည်သည့် လူငယ်လေးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ သူ ပြောလိုက်သည့် စကားအတွက် အပြစ်ဒဏ်ခံရမည်ကို သူ သိပါသည်။ သူ မျှော်လင့်လျက် ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူသည်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တစ်ခဏအကြာတွင် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ပြန်ပြီး ထရပ်ရသည့် အဖြစ်ကို အထူး အံ့ဩခြင်း မရှိပါ။ နှာရောင်ကို အထိုးခံလိုက်ရသည့်အတွက် သူ၏ ခေါင်းသည် မူးဝေနေဆဲပင် ရှိသည်။

‘နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြောဦးလေ’

ပြင်သစ်ပီတီက သူ၏ လက်သီးများကို နောက် တစ်ကြိမ်ထပ် ထိုးရန် ရွယ်ရင်း လူမိုက်စကား ပြောလိုက်သည်။

ဂျိုး၏ မျက်လုံးများတွင် ဒေါသကြောင့် မျက်ရည်များ ပြည့်လျှမ်း နေသည်။ သို့သော် သူသည် တည်ငြိမ်သည်။ အားမာန် ပြည့်ဝသည်။

‘ခင်ဗျားကြီးက ကျုပ်ကို သူ့ခိုး တစ်ယောက်လို့ ပြောရင် အဲဒါ လိမ်ပြောတာပဲ ပီတီ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သတ်ပစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ပြောတယ်၊ ခင်ဗျားကြီး လိမ်တာပဲ’

‘ဟိုး မလုပ်နဲ့’

ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ လျင်မြန်ပေါ့ပါးစွာ ဖရစ္စကိုကစ် ပြေး ဝင်လာပြီး ဒုတိယ လက်သီးချက်ကို တားဆီး ကာကွယ်လိုက်သည်။ ပြင်သစ်ပီတီကို နောက်ဘက်သို့ တွန်းပစ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား သူ့ကို ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့’

သူ ဆက်ပြောသည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် လေးလံသော တက်မ ကျင် သံချောင်းကြီးကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး လက်နက်အဖြစ် ကိုင်တွယ်လိုက် သည်။ ဂျိုးနှင့် ပြင်သစ်ကြီး အကြားတွင် သူရပ်လျက်

‘ဒီကိစ္စက ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပဲ၊ ခင်ဗျား လူမိုက်ကြီးပဲ၊ သူဟာ ဘယ်လို လူစားဆိုတာ ခင်ဗျားကြီး မသိဘူးလား၊ အမှန်တွေကို သူ ပြော တာပဲ၊ သူမှန်တယ်ဆိုတာကို သူသိတယ်၊ ခင်ဗျား သူ့ကို သတ်ပစ်လဲ သူ

လျှော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းဘက်က ငါရှိတယ် ဂျိုး’

ဂျိုးဘက်သို့ သူလှည့်ပြီး လက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။ ဂျိုးက သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘မင်းမှာ သတ္တိရှိတယ်၊ အဲဒီ သတ္တိကို ပြဖို့ မင်း မကြောက်ဘူး’

ပြင်သစ်ပီတီ၏ နှုတ်ခမ်းကြီးများ တွန့်လိမ်သွားပြီး နုံးချည့်သော အပြုံးပေါ်ထွက်လာသည်။ သို့သော် သူ၏ မျက်လုံးများမှ ပေါ်ထွက်နေသော မကောင်းဆိုးဝါး အရောင်များက သူ၏ အပြုံးသည် မုသားတစ်ခုသာ ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။ သူ ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး

‘အိုး ဒီလိုလား၊ ကျုပ်က သူ့ကို နောက်ခေါ်တာကို သူ သဘောမကျဘူး၊ ဟုတ်လား၊ ဟား ဟား၊ ဒီဥစ္စာက သဘောသားတွေရဲ့ ပျော်စေပြန်စေ ပွဲကလေးပဲ၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့ မေ့လိုက် ပျောက်လိုက်ကြရအောင် ဟုတ်လား၊ ကောင်းတယ်၊ မေ့လိုက် ပျောက်လိုက်ကြမယ်’

သူ့လက်ကို ဆန့်တန်းပေးသည်။ သို့သော် ဂျိုးက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုပါ။ ပြင်သစ်ပီတီ ပခုံးကို တွန့်ကာ စောစောက အတိုင်းပင် ပြုံးလျက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားစဉ်မှာပင် ဖရစ္စကိုကစ် ထောက်ခံသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ရွက်မကြီးကြီးကို လျှော့လိုက်၊ ဟန်းတားပွိုင့်ကိုသွား၊ ညစာကို ငါချက်မယ်၊ အကောင်းဆုံး ညစာလို့ မင်းတို့ပြောရမယ်၊ ပြင်သစ်ပီတီ ဆိုတာ တကယ်တော်တဲ့ စားဖို့များကြီးပဲ’

‘ဒါ သူ့ထုံးစံပဲ၊ သူ့အနေနဲ့ ပြေအေးချင်တဲ့ အခါမျိုးမှာ သူချက်မယ်၊ အကောင်းဆုံးချက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မယုံနဲ့’

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

ဖရစ္စကိုကစ်သည် တက်မကျင်ကို တက်မတိုင်တွင် ပြန်တပ်ပြီး
မာလိန်မှူး၏ အမိန့်ကို လိုက်နာလုပ်ဆောင်သည်။

ဂျိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ပါးစပ်မှ ဘာမှ ပြန်မပြော
ပါ။ သူ့အနေနှင့် စကားပြောချင်စိတ် မရှိပါ။ သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည်
စောစောက အဖြစ်အပျက်များကြောင့် ယခုတိုင်ပင် တုန်ယင်လျက် ရှိ
သည်။ သူ လုပ်ခဲ့သည့် အလုပ်ကို သူပြန်စဉ်းစားသောအခါ သူ့အနေ
နှင့် ဘာမျှရှက်စရာမရှိပါ။

x x x

(၁၃)

အ ဆွေ ခင် ပွန်းဖွဲ့ ကြ ခြင်း

မွန်းလွဲပိုင်း ပင်လယ်လေညင်းတိုက်ခတ်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ပစိဖိတ် သမုဒ္ဒရာထဲမှ လှိုင်းလုံးများ ရိုက်ခတ်လာတော့သည်။ အိန်ဂျယ်ကျွန်း သည် နောက်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ဆန်ဖရန်စစ္စကို ဆိပ်ကမ်းကို တွေ့မြင်လာရပြီ ဖြစ်သည်။ များမကြာမီမှာပင် ၎င်းတို့သည် သွားလာ နေသော သင်္ဘောများအကြားသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ သူတို့သည် ကမ္ဘာအစွန်းမှ လာရောက်သော သင်္ဘောများကို ကျော်လျက် ဖြတ်လျက် ရှိနေကြရသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုနှင့် အုတ် ကလန် ကူးတို့သင်္ဘောများ သွားသော ရေကြောင်းကို ဖြတ်သန်းကြရ သည်။ ကူးတို့သင်္ဘောများတွင် ခရီးသည်များ ပြည့်ကျပ်လျက် ရှိသည်။

ကူးတို့သင်္ဘော တစ်စီးသည် သူတို့နှင့် နီးနီးကလေးမှ ဖြတ်သွား ပြီး သင်္ဘောပေါ်မှ ခရီးသည်များသည် ဘေးတစ်ဘက်သို့ လာရောက်

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

ပြီး လူငယ်ကလေးနှစ်ယောက် ရွက်လွင့်သွားနေသော သင်္ဘောကလေးကို ကြည့်ရှုကြသည်။ ဂျိုးသည် သင်္ဘောပေါ်မှ မျက်နှာများကို မနာလိုဝန်တို့စွာ ကြည့်မိသည်။ သူတို့တစ်တွေက ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်နေကြခြင်း ဖြစ်ပြီး သူကတော့ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဌာနီသို့ သွားနေမှန်း မသိပါ။ ပြင်သစ်ပီတီ၏ ခေါ်ဆောင်ရာသို့သာ လိုက်ပါနေရသည်။ သူက ဟစ်အော်ပြီး အကူအညီ တောင်းခံလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ယင်းသို့ ပြုလုပ်ခြင်းသည် မိုက်မဲရာကျကြောင်း သတိပြုမိသဖြင့် သူ့ပါးစပ်ကို ချုပ်တည်းထားလိုက်ရသည်။

သူ့ခေါင်းကို တစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး သူ၏ မျက်လုံးများက မီးခိုးတွေ မှိုင်းဝေနေသော မြို့တော်၏ အပေါ်ဘက်တစ်ခုကိုကြည့်ရင်း ပင်လယ်ပြင်ပေါ်က လူတွေနှင့် သင်္ဘောတွေ၏ ထူးဆန်းသော အဖြစ်ကို စဉ်းစားနေမိတော့သည်။

ဖရစ္စကိုကစ်သည် သူ၏ မျက်လုံးထောင့်စွန်းမှနေ၍ ဂျိုးကို ကြည့်ရှုရင်း ဂျိုး၏ စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည်များကို ဂျိုး၏ ပါးစပ် မှ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုနေသည့် အလားပင် အပ်ကျမပ်ကျပင် တွေးယူသိရှိနေတော့သည်။

‘အဲဒီ တစ်နေရာရာမှာ မင်းတို့ အိမ်ရှိသလား’

မြို့ဘက်ဆီသို့ လက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး ကောက်ကာငင်ကာ သူ မေးလိုက်သည်။

သူ၏ အတွင်းစိတ်ကို တစ်ဘက်လူက မှန်ကန်စွာ တွေးဆနိုင်သည့်အတွက် ဂျိုး လန့်သွားသည်။ သူ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပင် ဖြေလိုက်သည်။

‘အင်း’

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

‘မင်းတို့ အိမ်အကြောင်း တို့ကို ပြောပြစမ်းပါ’

ဂျိုးသည် သူ့အိမ်အကြောင်းကို လျင်မြန်စွာ ပြောဆိုသည်။ သို့သော် သူ၏အဖော်က ထူးဆန်းသော မေးခွန်းများ ထုတ်နေသဖြင့် သူ့မှာ အသေးစိတ်ထပ်ပြီး ပြောနေရတော့သည်။ ဖရစ္စကိုကစ်သည် သူ့အိမ်အကြောင်း အကုန်လုံးလောက်ကိုပင် စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် သူ၏မိခင်နှင့် ဗက်ဆီတို့အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ဗက်ဆီနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူက မမောနိုင် မပန်းနိုင် ရှိနေသည်။ မေးခွန်းတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု မေးနေသည်။ အချို့သော မေးခွန်းများသည် ပရိယာယ်ကင်းပြီး ထူးခြားလွန်းသဖြင့် ဂျိုးမှာ မပြုံးဘဲ မနေနိုင်ပါချေ။

‘ကဲ မင်းအကြောင်း ပြောပေတော့’

ဂျိုးက သူ့အိမ်အကြောင်း ပြောပြီးသောအခါ တောင်းဆိုလိုက်သည်။

ဖရစ္စကိုကစ် ရုတ်ခြည်းပင် တင်းမာသွားဟန်ရှိသည်။ သူ၏ မျက်နှာတွင် နာကျည်းသော အသွင်ပေါ်လာသည်။ ဤ အမူအရာမျိုး ကို ဂျိုး ယခင်က တစ်ခါမျှ မတွေ့မြင်ခဲ့ရပါ။ ဖရစ္စကိုကစ်သည် သူ့ ခြေထောက်နှစ်ဘက်ကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ ရှေ့နောက် လွှဲယမ်းနေပြီး သူ့ မျက်လုံးများက ကုန်းမြင့်ပိုင်း ရပ်ကွက်ကို အကြောင်းမဲ့ ရီဝေစွာ ငေးမောလျက် ရှိပါသည်။

‘ပြောလေ’

ဂျိုးက စေ့ဆော်လိုက်သည်။

‘ငါ့မှာ အိမ်မရှိဘူး’

နတ်နွယ်

၁၄၂

စကားခြောက်လုံးသည် သူ့ပါးစပ်မှ အတင်းဖျစ်ညှစ်ပြီး ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် သူ၏ နှုတ်ခမ်းစုံသည် ဆတ်ခနဲပင် ပြန်ပိတ်သွားသည်။

အနာကို ထိကိုင်မိမှန်း သိသဖြင့် ဂျိုးသည် ဖြေလျော့သောအားဖြင့်

‘မင်း နေခဲ့ဖူးတဲ့ အိမ်အကြောင်းပေါ့’

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အိမ်မရှိသော လူငယ်ကလေးများရှိကြောင်း ဂျိုး အိပ်မက်မျှပင် မမက်ခဲ့ဘူးပါ။ သို့မဟုတ် အနာကို ပိုပြီး နက်ရှိုင်းစွာ နှိုက်မိကြောင်း သူ မသိရှိပါ။

‘ဘယ်တုန်းကမှ ဘာအိမ်မှ မရှိခဲ့ဘူး’

‘အို’ သူ၏ စိတ်ဝင်စားမှု ပိုကဲလာပြီး ‘အစ်မတွေ နှမတွေကော မရှိဘူးလား’

‘မရှိဘူး’

‘အမေကော’

‘အမေဆုံးတော့ ငါ ငယ်ငယ်ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်၊ သူ့ကို လုံးဝ မမှတ်မိလိုက်ဘူး’

‘အဖေကော’

‘သူ့ကိုလဲ မတွေ့ဘူးသလောက်ဘဲ၊ သူ သင်္ဘောလိုက်သွားတယ်၊ အဲဒီကတည်းက ပြန်မလာတော့ဘူး’

‘အို’

ဂျိုး ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ပါ။ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိရတော့သည်။ သင်္ဘော ဧရာဦးပိုင်းကို ရေတိုးသည့်အသံများသာ ထွက်ပေါ်

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

လျက်ရှိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ပြင်သစ်ပီတီ ရောက်ရှိလာပြီး ပဲ့ကို လွှဲကိုင်သဖြင့် သူတို့ သင်္ဘောခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ပြီး စားသောက်ကြရသည်။ သူ ရောက်ရှိလာသည့်အတွက် လူငယ်နှစ်ဦး စိတ်သက်သာရာရရှိကြရသည်။ ညစာ စားသောက်ရင်း သူတို့၏ ကသိကအောက် ဖြစ်ရမှုများ ပြောပျောက် ကြရသည်။ ညစာမှာ သူတို့၏ မာလိန်မျှူးကြီး ကြွေးကြော်သည့် အတိုင်း ပင် ကောင်းမွန်လှသည်။

ထို့နောက် ဖရစ္စကိုကစ်က ပြင်သစ်ပီတီကို အနားပေးသည်။ ပြင်သစ်ပီတီ စားသောက်နေစဉ်တွင် ဂျိုးက ပန်းကန်တွေကို ဆေးကြော ပြီး သင်္ဘောခန်းကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်သည်။ ထို့နောက် သူတို့အားလုံး ပဲ့ပိုင်းတွင် စုဝေးကြသည်။ ဤတွင် မာလိန်မျှူးက တောင် ပယ်လယ်အတွင်း ပုလဲငုပ်သူများအကြောင်း ပြောဆိုရင်း စကားဝိုင်းကို စိုပြည်စေတော့သည်။

ဤနည်းဖြင့် မွန်းလွဲပိုင်းအချိန် ကုန်ဆုံးရတော့သည်။ သူတို့ သည် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီး ဟန်းတားပွင့်အငူစွန်းကို ကွေ့ပတ်ကာ ဆန်မာဘီယိုကမ်းခြေကို ဖြတ်သန်းနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ဂျိုးသည် ဆန်ဗရူနိုလမ်းမကြီးအတိုင်း တောင် စောင်း တစ်ခုကို ကွေ့ပတ်ကာ စီးနင်းသွားကြသော စက်ဘီးသမား တစ်သိုက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုအခါ ထိုနေရာတွင် သူကိုယ်တိုင် စက်ဘီးစီးပြီး သွားခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို အမှတ်ရမိသည်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်လ နှစ်လလောက်ကပဲ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ တစ်ကမ္ဘာ လောက် ကြာသွားပြီဟုပင် သူ ထင်မှတ်နေတော့သည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ညစာ စားသောက်ကာ ဆေးကြော သိမ်းဆည်းပြီးသည့် အချိန်တွင် သူတို့သည် ပင်လယ်အော်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။ ရက်ဝုဒ်မြို့ကမ်းခြေနှင့် လတာပြင်သည် နောက်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ နေဝင်သည်နှင့်အတူ လေကလည်း ငြိမ်သွား ပြီဖြစ်သဖြင့် ဒက်ဇယ်လာသည် ရွှေ့ရွှေ့ကလေးသာ သွားနေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့ဘက်သို့လာနေသော ရွက်သင်္ဘောတစ်စင်းကို တွေ့မြင်ကြရသည်။ ဖရစ္စကိုကစ်က တစ်မုဟုတ်ချင်းမှာပင် **ရိန်းဒီးယား** ဖြစ်သည်ဟု ပြောသည်။ ပြင်သစ်ပီတီက အသေအချာ ကြည့်ရှုပြီးနောက် ဟုတ်မှန်ကြောင်း ထောက်ခံသည်။ ရိန်းဒီးယားကို တွေ့ရသည့်အတွက် ပြင်သစ်ပီတီ အထူးပင် ကျေနပ်ပီတီ ဖြစ်နေဟန်ရှိသည်။

‘ရိန်းဒီးယားကို ရက်ဒ်နယ်လဆင် ပိုင်တယ်၊ အဲဒီ လူကြီးက အင်မတန် ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်၊ ငါတို့အနားကို သူရောက်လာတိုင်း ငါ့စိတ်ထဲမှာ ကြောက်နေရတယ်၊ သူတို့ ဒီကိုလာကြတာ တစ်ခုခု ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်မလို့ဘဲ၊ သူတို့ တစ်ခုခု လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် ပြင်သစ်ပီတီကို အမြဲတမ်း ကပ်ကြတယ်၊ အဲဒီအလုပ်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြင်သစ်ပီတီက သူတို့ထက် ပိုပြီး နားလည်ကျွမ်းကျင်တယ်’

ဖရစ္စကိုကစ်က သတင်းပေးသည်။

ဂျိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ချဉ်းကပ်လာနေသော တစ်ပင်တိုင် ရွက်သင်္ဘောကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုသည်။ ဒက်ဇယ်လာထက် ပိုပြီး ကြီးသော်လည်း ဒက်ဇယ်လာ၏ ပုံစံအတိုင်းပင် တည်ဆောက်ထားသည်။ အဓိပ္ပာယ်က အခြားသောအရာများထက် အမြန်နှုန်းကို အဓိက

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

ထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရွက်မကြီးသည် ကြီးမားလွန်းသဖြင့် ပြိုင်ပွဲဝင် ရွက်လှေတစ်စင်းနှင့် ပိုပြီး တူနေသည်။ ရာသီဥတု ဆိုးရွားလာလျှင် လိပ်ချနိုင်ရန် ရွက်ကန့် သုံးကန့် ပါရှိသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် အရာရာ သည် နေသားတကျရှိသည်။ တစ်ခုမျှ မသေမသပ် မရှိပါ။ တစ်ခုမျှ အပို ဖြစ်မနေပါ။ ရွက်ကြီးများအားလုံး စနစ်တကျ ရှိနေသည်။

ရိန်းဒီးယားရွက်သဘောသည် ညနေဆည်းရီတွင် တဖြည်းဖြည်း ချင်း ချင်းကပ်ပြီး ဒက်ဇယ်လာနှင့် ခဲတစ်ပစ် မရှိတရှိလောက်တွင် ကျောက်ချသည်။ ပြင်သစ်ပီတီလည်း ဒက်ဇယ်လာကို အလားတူပင် ကျောက်ချလိုက်ပြီးနောက် လှေကလေးဖြင့် ၎င်းတို့ထံသို့ အလည် သွားရောက်သည်။ လူရွယ် နှစ်ဦးသည် သဘောခန်းအမိုးပေါ်တွင် ခြေ ညောင်းလက်ဆန့် နေထိုင်ကာ ပြင်သစ်ပီတီ ပြန်လာမည်ကို စောင့်ဆိုင်း နေကြသည်။

‘ဒီလောကကို သဘောကျသလား’

တိတ်ဆိတ်မှုကို ဂျိုး ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

ဖရစ္စကိုကစ် တံတောင်ထောက်ကာ လဲလျောင်းနေရာမှ ဂျိုး ဘက်သို့ လှည့်ပြီး-

‘အင်း ကြိုက်တယ်လို့လဲ ပြောရမယ်၊ နောက်ပြီးတော့ မကြိုက် ဘူးလို့လဲ ပြောရမယ်၊ လေကောင်းလေသန့်၊ ဆားငန်ရည်နဲ့ လွတ်လွတ် လပ်လပ်နေရတာကို သဘောကျတယ် ဒါပေမယ့် မကြိုက်တာ ကတော့ . . . ’ သူ ပါးစပ်မှ ပြောမထွက်ဟန်ဖြင့် စကားကို ခေတ္တမျှရပ်ထားပြီး နောက် သူ ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်သည်။ ‘ခိုးတဲ့ အလုပ်ပဲ’

‘ဒါဆိုရင် မင်း ဘာဖြစ်လို့ တခြားကို မသွားသလဲ’

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

၁၄၆

ဂျိုးသည် ဖရစ္စကိုကစ်ကို အလွန်အမင်း သဘောကျနေပြီ ဖြစ်သည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ပြုပြင်ရေး စိတ်ဓာတ်များ ဝင်ရောက်လာသည်။

‘တခြား အလုပ် တစ်ခုခုကို လုပ်နိုင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငါ ဒီက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားမှာပဲ’

‘အခု ဘာဖြစ်လို့ မသွားသလဲ’

ယခုပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ဂျိုးတွက်ဆသည်။ သူ ထွက်ခွာချင်သည် ဆိုလျှင် ချက်ချင်းပင် ထွက်ခွာရမည်။ ယင်းသို့ မဟုတ်လျှင်ကား သနားစရာပင် ဖြစ်သည်။

‘ငါ ဘယ်ကိုသွားရမလဲ၊ ငါဘာလုပ်ရမလဲ၊ လောကကြီးမှာ ငါ့ကို ကူညီမယ့်လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဘူး၊ ငါ တစ်ကြိမ် ပြေးခဲ့ပြီးပြီ၊ သင်ခန်းစာတွေ အများကြီး ရခဲ့ပြီ၊ နောက် တစ်ကြိမ် ပြေးဖို့ အများကြီး စဉ်းစားရမယ်’

‘နေဦး၊ ငါ ဒီကနေ လွတ်လို့ရှိရင် အိမ်ကို ပြန်မယ် ငါ့အဖေ ပြောတာ မှန်တယ်၊ အဲဒီတော့ အဲဒီကျရင် မင်း ငါနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပါလား’

သူက နောက်ဆုံး စကားကို သိပ်ပြီး မစဉ်းစားဘဲ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲတွင်ရှိ၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဖရစ္စကိုကစ် သိသည်။

‘မင်း ဘာတွေ ပြောနေတယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူး၊ စဉ်းစား ကြည့်စမ်းပါ၊ မင်းနဲ့အတူ ငါ လိုက်ရမယ်တဲ့၊ မင်း အဖေက ဘာပြောမလဲ၊ နောက်ပြီးတော့ ကျန်တဲ့ အိမ်သားတွေကကော ဘာပြောမလဲ၊ ငါ့ကို သူ ဘယ်လိုထင်မလဲ၊ သူ ဘာလုပ်မလဲ’

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

ဂျိုး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ဟုတ်သည်။ သူသည် စိတ် လိုက်မာန်ပါ အချိန်မို့သာ ဖိတ်ခေါ်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ သေသေ ချာချာ ပြန်စဉ်းစားမိသောအခါ ဤကိစ္စ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သူ သိရှိပါ သည်။

ဖရစ္စကိုကစ်လို လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို သူ့ဖခင်က သူ့အိမ်မှာ ဘယ်လို လက်ခံမည်နည်းဟု သူ စဉ်းစားကြည့်သည်။ စဉ်းစားကြည့်၍ ပင် မရနိုင်ပါ။ ထို့နောက် သူ ကိုယ်တိုင်ထွက်ပြေးရမည့် ကိစ္စကို မေ့ လျော့နေပြီး ဖရစ္စကိုကစ် ဤပတ်ဝန်းကျင်မှ လွတ်ကင်းအောင် မည်သို့ ရုန်းထွက်ရမည်ကို သူ ခေါင်းခြောက်အောင် စဉ်းစားနေမိသည်။

‘သူက ငါ့ကို ပုလိပ်တွေ လက်ထဲ အပ်လိုက်မှာပဲ’ ဖရစ္စကိုကစ် ဆက်ပြီး ပြောသည်။ ‘ဒါမှမဟုတ် မိဘမဲ့ ဂေဟာကို ပို့လိုက်မှာပဲ၊ အဲဒါမျိုး ဖြစ်မယ့် အစားတော့ ငါအသေပဲ ခံမယ်၊ ဒီမယ် နောက်ပြီးတော့ ဂျိုး၊ ငါဟာ မင်းတို့ အမျိုးအစားထဲက မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကို မင်း သိပါတယ်၊ ငါဟာ ကုန်းပေါ်ရောက်တဲ့ ငါး တစ်ကောင်လိုပဲ ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ငါ ဘာမှ မသိနားမလည်တဲ့ အထဲမှာ ရောက်နေမှာပေါ့၊ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ငါ့အနေနဲ့ အခြေအနေကို စောင့်ရဦးမယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းအနေနဲ့တော့ တစ်ခုပဲ လုပ်စရာရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ အိမ်ကို တန်းပြီး ပြန်ဖို့ပဲ၊ အခွင့်အလမ်းရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မင်းကို ငါ ကုန်းပေါ်ပို့ပေးမယ်၊ ပြီးမှ ပြင်သစ်ပီတီနဲ့ ငါ စာရင်းရှင်းမယ်’

‘အို မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုမျိုး မင်း မလုပ်ရဘူး’ ဂျိုး ကမန်းကတန်း ကြားဖြတ်ပြီး ပြောသည်။ ငါ သွားတဲ့အချိန်မှာ ငါ့အတွက် မင်း ဒုက္ခ ဖြစ်ပြီး မကျန်ခဲ့စေရဘူး၊ အဲဒီတော့ ဒါမျိုးတော့ မင်း ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့၊

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

ငါ သွားမှာပဲ၊ ငါ ဘယ်တော့မှ မကြောက်ဘူး၊ ငါ သွားနိုင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မင်းလဲ ငါနဲ့အတူ လိုက်လာစေချင်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်ခဲ့ပါ၊ နောက် ပြဿနာကို နောက်မှာပဲ ကြည့်ရှင်းမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ’

ဖရစ္စကိုကစ် ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြီးနောက် ကြယ်ရောင်လင်းလဲ့နေသော မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေသည်။ သူ ဖြစ်ချင်သော ဘဝကို စိတ်ကူးယဉ် ကြည့်နေသည်။ သို့သော် ထိုဘဝသည် မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ လူ့ ဘဝကြီး၏ အရေးကြီးသော လေးနက်မှုကို သိမြင်လာရသောအခါ ဂျိုးသည် ခပ်မဆိတ် စဉ်းစားနေတော့သည်။

ရိန်းဒီးယား သင်္ဘောဆီမှ စကားပြောသံ လေးလေးကြီးများ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ ကမ်းခြေတစ်နေရာဆီမှလည်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ခေါင်းလောင်းထိုးသံ တစ်ခု ရေပြင်ကို ဖြတ်ပြီးလွင့်ပါလျက် ရှိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ငွေညသည် သူတို့ကို နွေးထွေးသော အမှောင်ထုဖြင့် တဖြည်းဖြည်းချင်း လွှမ်းခြုံလျက် ရှိတော့သည်။

x x x

(၁၄)

ကနုကမာကွင်းများ အကြားဝယ်

အချိန်အခါနှင့် ကမ္ဘာလောကကြီး ရွေ့မော့လျက် ရှိသည်။
ပြင်သစ်ပီတီ၏ ကြမ်းတမ်း ခက်တရော်သော အသံကြီးကြောင့် လူရွယ်
နှစ်ဦး အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာကြသည်။

‘လုပ်ကြဟေ့၊ ဟေ့ ဂျိုး၊ မင်းက ရွက်လိပ်ကို ကြိုးတွေဖြေ၊ မြန်မြန်
သွက်သွက်၊ ကစ်က ထိပ်စီးရွက်ကို သွား’

ဂျိုး အမှောင်ထဲဝယ် စမ်းတဝါးဝါး ရှိနေသည်။ အခေါ်အဝေါ်
များနှင့် နေရာဌာန မသိဘဲရှိနေသည်။ သို့သော် သူ့အလုပ်ကို မှန်တမ်း
ပင် လုပ်ကိုင်နိုင်သည်။ ရွက်လိပ်ကြိုးများကို ပဲ့စင်သို့ ပစ်လိုက်ပြီးသော
အခါတွင် ရှေ့ဘက်သို့သွားကာ ရွက်မကြီးကို မြင့်တင်ရန် အမိန့်ရရှိ
သည်။ သည့်နောက်တွင်ကား ကျောက်ဆူးကို နုတ်ပြီး ထိပ်စီးရွက်ကို
လွှင့်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ရွက်ထိန်းကြိုးများကို ရစ်ခွေပြီး အားလုံး

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

အနေအထား ကျသောအခါ ပဲ့ပိုင်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

‘ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်’ ဂျိုး လက်ရန်းကို ကျော်ပြီး ဝင်လာသောအခါ ပြင်သစ်ကြီးက ချီးကျူး လိုက်သည်။ ‘တော်ပါပေတယ်၊ မင်းဟာ သဘောသားကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်မှာပဲ၊ ငါ သိတယ်’

ဖရစ္စကိုကစ်သည် ပဲ့စင်အံဖုံး တစ်ခုကို ဖွင့်ပြီး ပြင်သစ်ပီတီကို မေးမြန်းသည့်အနေဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ ဘေးမီးတွေကို တင်ရမယ်’

မာလိန်မျိုးက တုံ့ပြန်သည်။

ဖရစ္စကိုကစ်သည် မှန်အိမ်အနီနှင့် အစိမ်းတို့ကို ထွန်းညှိရန် အခန်းထဲသို့ ယူသွားသည်။ ထို့နောက် ဂျိုးနှင့်အတူ ရှေ့ပိုင်းသို့ သွားကာ ရွက်ကြိုးများတွင် ချိတ်ဆွဲလိုက်ကြသည်။

‘အခုသွားတာ သူတို့ နေရာရွှေ့တာ မဟုတ်ဘူး’

ဖရစ္စကိုကစ်က လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ဘာပြောတယ်’

ဂျိုး မေးသည်။

‘မင်းကို ငါပြောတဲ့ အလုပ်ကြီး တစ်ခုဆိုတာ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ပဲ ရှိရမယ်၊ အလုပ်က တော်တော်ကြီးတော့ ပြင်သစ်ပီတီ သွားရမှာတောင် ကြောက်နေတယ်၊ ရက်ဒ်နယ်လဆင်က မျက်စိတစ်မှိတ်လျှပ်တစ်ပြက် ထက် မြန်မြန်ကြီး သွားနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအလုပ်အကြောင်းကို သူ သိပ်မကျွမ်းဘူး၊ ပီတီက သွားမယ်လို့ မပြောဘဲနဲ့ သူ မသွားနိုင်ဘူး’

‘ငါတို့ ဘယ်ကို သွားကြမှာလဲ’

ဂျိုး မေးမြန်းသည်။

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

‘မသိဘူး၊ အခု ငါတို့ ဦးတည်နေပုံကို ကြည့်ရတာတော့ ကနု ကမာကွင်းတွေကို ဖြစ်ဖို့ များတယ်’

မချောမွေ့သော ခရီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ လေပြည်တစ်ခုသည် သူတို့ နောက်ဘက်မှ ပေါ်ထွက်လာပြီး တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက်တော့ တိုက်နေသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက်ဆိုသလို ပျောက်သွားပြီး ဟို နေရာ သည်နေရာမှ အရူးထသလို တစ်ချက်ချင်း ဝေ့ကာဝိုက်ကာ တိုက်နေတော့သည်။ ပြင်သစ်ပီတီသည် ပဲ့စင်မှာပင်ရှိနေပြီး ဂျိုးနှင့် ဖရစ္စကိုကစ်တို့က မကြာခဏ ဆိုသလို ရွက်ထိန်းကြိုးကို ဆွဲကြရ လျှော့ ကြရသည်။

ပြင်သစ်ကြီးက သူ သွားနေသည့် အရပ်ကို ဘယ်လိုလုပ် သိ သနည်းဟု ဂျိုး အံ့ဩနေမိသည်။ ဂျိုး အဖို့မူ သူတို့သည် မဖောက်ထွင်း နိုင်သော အမှောင်တိုက်ကြီးထဲတွင် လမ်းပျောက်လျက် ရှိပါသည်။ ပစိဖိတ် သမုဒ္ဒရာဘက်မှ မြူနှင်းထုကြီး အထက်ဘက် ကောင်းကင်ပြင် တွင် ဝင်ရောက်လျက် ရှိသည်။ သူတို့သည် မြူနှင်းထုကြီး၏ အောက် ဘက်တွင်ရှိနေသော်လည်း မြူထုကြီးက သူတို့နှင့် ကြယ်ပွင့်များ အကြား တွင် ရောက်ရှိနေသဖြင့် ကြယ်ရောင် လဲ့လဲ့ကလေးများကို သူတို့ မရရှိ နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြတော့သည်။

သို့သော် ပြင်သစ်ပီတီကမူ သူ သွားရမည့်အရပ်ကို အလို အလျောက် သိမြင်နေဟန်ရှိသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ဂျိုးက စူးစမ်းမေးမြန်း သဖြင့် သူသည် အရာဝတ္ထုများကို စိတ်ထဲမှာ သိရှိနိုင်သည့် အရည် အချင်း ရှိကြောင်း ဝါကြွားပြောဆိုပါသည်။

‘ငါ့ စိတ်ထဲမှာ ဒီရေကို သိတယ်၊ လေကိုလဲ သိတယ်၊ အမြန်နှုန်း

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

ကိုလဲ သိတယ်၊ နောက်ဆုံး ပြောရရင် ကမ်းကိုလဲ ငါ စိတ်အာရုံမှာ သိနေတယ်၊ ငါ ပြောတာ အမှန်ပဲ၊ ဘယ်လို သိသလဲ၊ ဒါတော့ ငါ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကမ်းကို ငါသိနေတာဟာ ငါ့ လက်ကြီးတွေ မိုင်ပေါင်းများစွာ ရှည်ထွက်ပြီး ကမ်းကို လက်နဲ့ စမ်းမိနေသလိုပဲ ငါ သိတယ်’

ဂျိုးသည် မယုံမကြည်နိုင်သည့် သဘောဖြင့် ဖရစ္စကိုကစ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

‘သူ ပြောတာ မှန်တယ်’ ဖရစ္စကိုကစ် ထောက်ခံသည်။ ‘ရေပြင်ပေါ်မှာ မင်းအနေကြာသွားရင် ကမ်းကို မင်း စိတ်ထဲမှာ အလိုလို ခံစားပြီး သိလာမယ်၊ မင်းရဲ့ နှာခေါင်းကလဲ ကမ်းရဲ့ အနံ့ကို ရလာလိမ့်မယ်’

နောက် တစ်နာရီခန့် အကြာတွင် သူတို့ သွားရောက်မည့် နေရာအနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြင်သစ်ကြီး၏ လုပ်ဆောင်မှုများကို ထောက်ချင့်ပြီး ဂျိုး မှန်းဆမိပါသည်။ ပြင်သစ်ကြီးသည် သတိနှင့် ရှိနေပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို အချိန်မရွေး တွေ့ရှိနိုင်သည့် အလား ရှေ့ဘက် အမှောင်ထုအတွင်းသို့ မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေပါသည်။ ဂျိုးလည်း အထူးပင် အားစိုက်ပြီး ကြည့်ပါသည်။ သို့သော် အမှောင်ထုကိုသာ တွေ့ရှိရပါသည်။

‘ကစ်ရေ တုတ်ထောက်တော့၊ အချိန်ရောက်နေပြီလို့ ငါ ထင်တယ်’

ပြင်သစ်ကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဖရစ္စကိုကစ်သည် သင်္ဘောခန်း ခေါင်မိုးပေါ်တွင် တင်ထားသော သေးသေးရှည်ရှည် ဝါးလုံးတစ်ခုကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး သင်္ဘောအလယ်ပိုင်း ကုန်းပတ်လမ်းကျဉ်းကျဉ်း ကလေးပေါ်တွင် ရပ်ကာ ဝါးလုံးကို ရေထဲသို့

ရတနာသုံးစာအုပ်တိုက်

စိုက်ချလိုက်သည်။

‘ဆယ့်ငါးပေ’

သူ အော်လိုက်သည်။

‘အောက်ခြေ’

‘ခွံ’

ပြင်သစ်ကြီး၏ အမေးကို သူ ပြန်ဖြေသည်။

‘ခဏနေပြီး ထပ်စမ်းကြမယ်’

ငါးမိနစ်ခန့် အကြာတွင် ဝါးလုံးကလေး ရေထဲသို့ မြုပ် ဝင်သွား ပြန်သည်။

‘နှစ်လံ. . . ခရုခွံ’

ပြင်သစ်ပီတီသည် ကျေနပ်အားရသည့်အနေဖြင့် သူ့လက်နှစ် ဘက်ကို ပွတ်လိုက်ပြီး

‘သိပ် ကောင်း၊ သိပ်ဟုတ်၊ ဘယ်တော့မဆို ကြမ်းပြင်ကို ငါ တွေ့တာပဲ၊ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ကို အရှူးလုပ်လို့ မရဘူး၊ ငါပြောတာ အပိုင်ပဲ’

ဖရစ္စကိုကစ်သည် ရေစမ်းသည့် အလုပ်ကို ဆက်ပြီး လုပ်နေ သည်။ တွေ့ရှိရသည့်အဖြေကို ကြေညာသည်။ ပင်လယ်ပြင် အောက်ခြေ ကို သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသနည်း ဆိုသည်ကို ဂျိုး ပဟေဠိ ဖြစ်နေ ရပါသည်။

‘ဆယ်ပေ. . . ခရုခွံ၊ ဆယ့်တစ်ပေ. . . ခရုခွံ၊ ဆယ့်လေးပေ. .

မြေပျော့၊ ဆယ့်ခြောက်ပေ. . . ခွံ၊ အောက်ခြေမရှိ’

ထိုအခါ ပြင်သစ်ပီတီက

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

‘အဲဒါ ရေလက်ကြားပဲ’

အတန်ကြာသည်အထိ ‘အောက်ခြေမရှိ’ ဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဖရစ္စကိုကစ်၏ အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ရှစ်ပေ... မြေမာ’

‘ဟုတ်ပြီ... ဂျိုး ရှေ့ကို ပြေး၊ ထိပ်စီးရွက်ကို ဖြုတ်၊ ကစ်က ကျောက်ချဖို့ပြင်’

ပြင်သစ်ပီတီက အမိန့်ပေးသည်။

ဂျိုးသည် ရွက်ထိန်းကြိုးကို တွေ့ရှိပြီး တံစို့ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ ရွက်ကျလာသည်။ သူက လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် အောက်သို့ ဆွဲယူသည်။

‘ချတော့’

အမိန့်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရေထဲသို့ ကျောက်ဆူး ကျသွားသည်။ ကျောက်ကြိုး အနည်းငယ်ပဲ လိုက်ပါသည်။

ဖရစ္စကိုကစ်သည် ရွက်ထိန်းကြိုးများကို လျင်မြန်စွာ လိုက်ဖြေနေသည်။ ထို့နောက် ရွက်မကြိုးကို သူတို့ လိပ်ကြသည်။ အားလုံး သေသေသပ်သပ် ရှိသောအခါ အောက်ထပ်သို့ သွားပြီး အိပ်ရာဝင်ကြသည်။

ဂျိုး အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ ခြောက်နာရီထိုးနေပြီ။ ပဲ့စင်သို့ သူ ထွက်သွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုသည်။ လေထန်လှိုင်းထနေသဖြင့် ဒက်ဇယ်လာသည် လူးကာ လိမ့်ကာ မြောက်ကြွကာ ရှိနေသည်။ မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် ကျောက်ကြိုး တင်းသွားပြီး ရုန်းဆောင့်သည်။ ဂျိုးသည် ယိုင်လဲမသွားစေရန် ရှေ့ဘက်ရှိ ရွက်လက်ကို ကိုင်ထားရသည်။

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

မှုန်ရီမိုင်းပျသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည်။ နေထွက်လာသည်ကို မတွေ့ရပါ။ မိုးကောင်းကင် တစ်ခုလုံးသည် လွင့်မျောနေသော တိမ်တိုက်များ ဖြင့် မိုင်းမှုန်နေတော့သည်။

ကမ်းခြေကို ဂျိုး ရှာဖွေကြည့်ရှုသည်။ တစ်မိုင်ခွဲလောက်တွင် ဒီလှိုင်းများ ရိုက်ပုတ်နေသော သဲသောင်ပြင် ရှည်ရှည် နိမ့်နိမ့်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ သည့်နောက်တွင် ရွံ့နွံ့တော ရှိသည်။ သည့်နောက်တွင်ကား ကွန်ထရာကော့စတာ တောင်တန်းကြီး အုပ်မိုးလျက် ရှိပါသည်။

သူ၏ အကြည့်ကို အခြားတစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းလိုက်သော အခါ ဂျိုး ထိတ်လန့်သွားရသည်။ ကိုက် တစ်ရာလောက်ပင် မဝေးကွာသော နေရာတွင် ရွက်သဘောကလေး တစ်စင်းသည် ကျောက်ကြီးပေါ်လူးကာလိမ့်ကာ ယိမ်းထိုးကာ ရှိနေသည်။ သဘောကလေးသည် လေဘက်သို့ ဦးတည်လျက်ရှိပြီး ဘေးသို့အနည်းငယ် စောင်းသွားချိန်တွင် ပဲ့ပိုင်းမှ နာမည်ကို သူတွေ့ရှိရသည်။ ‘အာဖရိက မှင်စာ’ အုတ်ကလန် ဆိပ်ကမ်းတွင် သူ တွေ့မြင်ခဲ့ရသော သဘောတစ်စင်းပင် ဖြစ်သည်။ ၎င်း၏ လက်ဝဲဘက် မလှမ်းမကမ်းတွင် ‘တစ္ဆေ’ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ၎င်း၏ တစ်ဘက်တွင်ကား ကျောက်ချထားသော ရွက်သဘော လေးငါးခြောက်စင်း ရှိနေသည်။

‘မင်းကို ငါ ပြောတယ် မဟုတ်လား’

ဂျိုး လျင်မြန်စွာ ခေါင်းလှည့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ပြင်သစ်ပီတီ အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာပြီး မြင်ကွင်းကို အောင်နိုင်သည့် အနေဖြင့် ကြည့်နေသည်။

‘မင်းကို ငါ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အရူး လုပ်လို့မရဘူးလို့၊ နေ့လယ်ခင်းမှာ တွေ့သလိုပဲ ညအမှောင်ထဲမှာ
လဲ ငါ တွေ့နိုင်တယ်၊ ငါ သိတယ်၊ ငါ သိတယ်’

‘ပင်လယ်ကြီး အော်လိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား’

ဖရစ္စကိုကစ် အခန်းထဲတွင် မီးမွှေးနေရာမှ မေးလိုက်သည်။
ပြင်သစ်ကြီး ပင်လယ်ပြင်နှင့် မိုးကောင်းကင်တို့ကို နှစ်မိနစ်ခန့် သေသေ
ချာချာ ကြည့်ရှုပြီးနောက်

‘ပြီးချင်လဲ ပြီးသွားလိမ့်မယ်၊ လာချင်လဲ လာလိမ့်မယ်’ သူ၏
ဒွိဟစကား ဖြစ်သည်။ ‘မနက်စာ မြန်မြန်လုပ်၊ ငါတို့ ကမာတိုက်ကြမယ်’

ရွက်သင်္ဘောများ အားလုံးလောက်မှပင် မီးခိုးများ ထွက်ပေါ်
လျက်ရှိသည်။ သူတို့ အားလုံးပင် နံနက်စာကို ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြောင်း
ဖော်ပြနေသည်။ ဒက်ဇယ်လာသင်္ဘော အနေဖြင့်ကား လုပ်ငန်းသည်
လွယ်လွယ်ကလေးပင် ဖြစ်သည်။ ရွက်မကြီးကို ရွက်တစ်ကန့် လိပ်ပြီး
တင်လိုက်သည်။ ကျောက်ဆူးတင်ရန် အဆင်သင့်ရှိနေသည်။

ဂျိုး စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိသည်။ ဤနေရာ တစ်ဝိုက်တွင် ကနု
ကမာကွင်းရှိသော ရေအောက်ကွင်း ကြမ်းခင်းပြင်များပင် ဖြစ်ပေမည်။
သို့သော် ယခုလို လေလှိုင်းထန်နေသော ပင်လယ်ကြီးထဲတွင် ကမာ
ကောင်တွေကို ရရှိအောင် သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမည်နည်း။ သို့သော် သူတို့
မည်သို့ပြုလုပ်ကြသည်ကို လျင်မြန်စွာပင် သူ သိရှိရပါသည်။

ပြင်သစ်ပီတီသည် ပဲ့စင်ကြမ်းခင်း တစ်ခုကို ခွာပြီး သံမဏိ တြိဂံ
ပေါင်နှစ်ခုကို ထုတ်ယူသည်။ ပေါင်တစ်ခုစီ၏ ထိပ်ဘက်တွင် သံကွင်း များ
ရှိကြသည်။ ထိုကွင်းများတွင် ကြိုးတုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် တစ်ချောင်းစီ
ချည်လိုက်သည်။ ပေါင်၏ ဘေးနှစ်ဘက်သည် တစ်လက်မ သံလုံးများ

ဖြစ်ပြီး ထိပ်ကွင်းများမှ နေ၍ အောက်ဘက်သို့ လေးပေလောက် ရှည်အောင် ဆင်းသွားကြသည်။ အောက်ပေါင်သည် သံမဏိပြားတစ်ခု ဖြစ်ပြီး အလျားတစ်ကိုက် ကျောက်ကျော်ရှိသည်။ သံမဏိ ခွေးသွားစိတ် များ စီတန်းတပ်ဆင်ထားသည်။ ခွေးသွားစိတ် သံပြားနှင့် ဘေးပေါင်နှစ် ဘက်တို့တွင် ငါးဖမ်းပိုက်ကြမ်းကြမ်းတစ်ခု တပ်ဆင်ထားသည်။ ပင်လယ်ကြမ်းခင်း အောက်ခြေရှိ ကမာကောင်များကို ဤထွန်ခြစ်ဖြင့် တိုက်ယူမည် ဖြစ်ကြောင်း ဂျိုး ခန့်မှန်းသိသည်။

ကြိုးချည်ထားသော ကမာပိုက်များကို ဒက်ဇယ်လာ၏ ဘေးတစ်ဘက်စီမှနေ၍ ရေအောက်သို့ ချလိုက်ကြသည်။ ကမာပိုက်များ အောက်ခံကြမ်းပြင်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ထိုက်သင့်သော ကြိုးအရှည်ဖြင့် တိုက်ဆွဲရသည်။ သူတို့၏ ဆွဲတိုက်မှုက သင်္ဘော၏ အရှိုန်ကို သိသိသာသာပင် လျော့ဆင်းစေသည်။ ဂျိုးသည် ပိုက်ကြိုးတစ်ခုကို လက်ဖြင့် ကိုင်ထားရာ အောက်ဘက်တွင် ခြစ်တိုက်နေခြင်းကို ထိတွေ့ သိရှိနေရပါသည်။

‘ဆွဲတင်’

ပြင်သစ်ပီတီ အော်လိုက်သည်။

လူရွယ်နှစ်ဦးသည် ကြိုးကို ဆွဲယူပြီး ထွန်ခြစ်ပိုက်ကို ဆွဲတင်ကြရသည်။ ပိုက်ထဲတွင် ရွှံ့ပျော့ရွှံ့နှစ်များ၊ ကမာကောင်ကလေးများ ပြည့်နေသည်။ ဟိုနားသည်နားတွင် ကမာအကောင်ကြီးတွေကိုလည်း တွေ့ရှိရသည်။ ဤအရောအနှောများကို ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် သူတို့ ပုံလိုက်ပြီး ကမာပိုက်က အောက်ဘက်တွင် တိုက်ခြစ်နေစဉ်တွင် သူတို့က အပုံထဲမှ လိုအပ်သည်များကို ရွေးထုတ်ကောက်ယူရသည်။ ကမာ အကောင်ကြီး

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

များကို ပဲ့စင်တွင်းသို့ ပစ်သွင်းပြီး ရွံ့နွံ့များကို အောက်ဘက်သို့ သွန်ပစ်ရသည်။

သူတို့တွင် နားစရာ အချိန်မရှိပါ။ ပထမအပုံကို ရှင်းပြီးသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒုတိယပိုက်ကို ဆွဲတင်ကြရပြန်သည်။ ဒုတိယပိုက်မှ ကမာကောင်များကို ရွေးထုတ်ပြီးသောအခါ ပိုက်နှစ်ခုစလုံးကို သင်္ဘောပေါ်သို့ ဆွဲတင်ထားကြရသည်။ သို့မှသာလျှင် ပြင်သစ်ပီတီက သင်္ဘောကို လမ်းကြောင်းအသစ် ပြောင်းနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

အခြား သင်္ဘောများလည်း ဤအတိုင်းပင် ကမာပိုက် တိုက်ဆွဲလျက် ရှိကြသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် သူတို့ အနီးသို့ သင်္ဘောတစ်စီးစီး နီးကပ်စွာ ရောက်ရှိလာတတ်သည်။ သူတို့ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အော်ဟစ် ပြောဆိုကြသည်။ ညစ်ညမ်းသော ပြက်လုံးများ ပြောဆိုရယ်မောကြသည်။ သို့သော် အဓိကအားဖြင့်မူ ဤလုပ်ငန်းသည် ပင်ပန်းသော လုပ်ငန်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

တစ်နာရီလောက် ကြာသောအခါ ဂျိုးသည် ကျင့်သားမရှိသဖြင့် ကျောတစ်ခုလုံး အောင့်နေပြီး မကိုင်တတ် ကိုင်တတ်ကြောင့် ကမာ သွားများ ရှပြီး သူ၏ လက်ချောင်းများတွင် သွေးတွေ ရဲနေတော့သည်။

‘ဟန်ကျတယ်၊ မင်း အတတ်မြန်တယ်၊ မကြာခင်မှာ မင်း ကောင်းကောင်း နားလည်သွားမှာပဲ’

ပြင်သစ်ပီတီ သဘောကျသည့် အနေဖြင့် ပြောဆိုသည်။

ဂျိုး ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံးလိုက်ပြီး ထမင်းစားချိန်ရောက်ပါစေတော့ ဟု ဆုတောင်းနေမိတော့သည်။ ရံဖန်ရံခါ ဆိုသလို ပိုက်ပေါ့ပေါ့ကို ဆွဲကြရသောအခါ လူငယ်နှစ်ဦးသည် အသက်ရှူချိန်ရပြီး စကားအနည်း

ငယ် ပြောဆိုနိုင်ကြသည်။

‘အဲဒါ ကညွတ်ကျွန်းဆိုတာပဲ’ ဖရစ္စကိုကစ်က ကမ်းခြေတစ်ခု ဆီသို့ ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။ ‘တံငါသည်တွေနဲ့ သင်္ဘောသားတွေ က ခေါ်တဲ့ နာမည်ပဲ၊ အဲဒီ ကျွန်းပေါ်မှာနေတဲ့ လူတွေကတော့ ဗေးဖန်း ကျွန်းလို့ ခေါ်ကြတယ်’ ထို့နောက် လက်ယာဘက်ဆီသို့ သူ လက်ညှိုး ထိုးပြပြန်ပြီး ‘အဲဒီဘက်မှာ ဆန်လန်ဒရီမြို့ ရှိတယ်၊ ဒီကနေ မမြင်ရဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေရာမှာ ရှိတယ်’

‘အဲဒီကို ရောက်ဖူးသလား’

ဂျိုး မေးလိုက်သည်။

ဖရစ္စကိုကစ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး လက်ယာဘက် ကမာပိုက် ကို ဆွဲတင်ရန် အချက်ပြလိုက်သည်။

‘ဒီကွင်းတွေကို စွန့်ပစ်ကွင်းတွေလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ပိုင်ရှင် မရှိဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ကမာဓားပြတွေဟာ ဟန်ပြသဘော လာလုပ်ကြတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့ ဟန်ပြသဘောလဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ဟာ ဓားပြတွေ ဖြစ်လို့ပဲ၊ ပုဂ္ဂလိ က ကွင်းတွေကို တိုက်လို့ရှိရင် ပိုက်ဆံပိုရလို့ပဲ’

သူက အရှေ့ဘက်နှင့် အရှေ့တောင်ဘက်ဆီသို့ လျင်မြန်စွာ လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး

‘ပုဂ္ဂလိက ကွင်းတွေက အဲဒီဘက်မှာ ရှိတယ်၊ တကယ်လို့ မှန်တိုင်း မရှိဘူးဆိုရင် ဒီသင်္ဘောတွေအားလုံး အဲဒီ ကွင်းတွေမှာ သွားဆွဲ ကြလိမ့်မယ်’

‘မှန်တိုင်းရှိရင်ကော’

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

‘မုန်တိုင်းရှိလို့ရှိရင် ငါတို့ အဲဒီကို မသွားနိုင်ဘူး၊ အဲဒါဆိုရင် ပြင်သစ်ပီတီ အရမ်းဒေါပွ လိမ့်မယ်၊ ရာသီဥတုကြောင့် အစီအစဉ် ပျက် ရတာမျိုးကို သူ သိပ်မုန်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခြေအနေကို ကြည့်ရတာ အလျော့ပေးမယ့်ပုံ မရှိဘူး၊ အနောက်တောင်လေ မွေလို့ရှိရင် ဒီကမ်းခြေ ဟာ အဆိုးဆုံးနေရာပဲ၊ ပီတီ ရစ်ပြီးစောင့်နေဖို့ များတယ်၊ ဒါပေမယ့် အကောင်းဆုံးကတော့ ပင်လယ်ကြီး မအော်ခင် ဒီနေရာကနေ ထွက်သွား တာ အကောင်းဆုံးပဲ’

ပထမတွင် ရာသီဥတု အခြေအနေသည် ကောင်းမွန်လာသည့် ပုံပင် ဖြစ်သည်။ ပြင်းထန်သော အနောက်တောင်လေသည် သိသိ သာသာကြီး အရှိန်လျော့ကျသွားသည်။ နေ့လယ်ဘက်တွင် သူတို့ ထမင်း စားရန် ကျောက်ချသောအခါ တိမ်တိုက်တွေ အကြားမှ နေရောင် တောက်ပစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘အခုနေတော့ ရာသီဥတု ကောင်းသွားတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီ ပင်လယ်အော်ကြီးထဲမှာ ကျုပ်နေခဲ့တာ အလကား သက်သက်မဟုတ် ဘူး၊ ပင်လယ်ကြီးဟာ ကျုပ်တို့ကို လှလှကြီး ပြဿနာပေးမလို့ အရှိန် ယူနေတာပဲ’

ဖရစ္စကိုကစ် ဟောကိန်းထုတ်လိုက်သည်။

‘မင်း ပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒက်ဇယ်လာဟာ စောင့် နေရမှာပဲ၊ အလျင် တစ်ခေါက်တုန်းက တို့လဲ ထွက်ပြေးရော ညဘက် မှာ ရာသီဥတုလဲ ကောင်းသွားရောပဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ထွက်မပြေးနိုင် တော့ဘူး၊ ဟုတ်လား’

x x x

(၁၅)

မုန်တိုင်းထဲတွင် ကျောက်ချာခြင်း

မွန်းလွဲပိုင်း တစ်ချိန်လုံးပင် ဒက်ဇယ်လာသည် ကျောက်ကြိုးပေါ်တွင် လူးလိုက် လှိမ့်လိုက်၊ နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက် ရှိနေပြီး ညနေဘက်သို့ ရောက်လာသောအခါ လေသည် လှည့်စားသော အနေဖြင့် ငြိမ်ကျသွားသည်။ ထိုအခါ ကျန်ရှိသော ကမာသင်္ဘောအားလုံးပင် ပြင်သစ်ပီတီ၏ နမူနာအတိုင်း ညဘက်တွင် ဆက်လက် နေထိုင်သွားကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့သည် ကျောက်ကြိုးများကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြပြီး အပိုကျောက်ဆူးများကိုလည်း ခိုင်မြဲစွာ စိုက်ချထားကြသည်။

ပြင်သစ်ပီတီသည် လူငယ်လေး နှစ်ယောက်ကို လှေပေါ်သို့ အဆင်းခိုင်းကာ နွံနစ်မတတ်ဖြစ်စေပြီး ဒုတိယ ကျောက်ဆူးကို သယ်ယူစေသည်။ ပထမကျောက်ဆူးနှင့် ထောင့်ကျကျ နေရာလောက်တွင် ၎င်း

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

ကို စွဲချစေသည်။ ထို့နောက် ပြင်သစ်ပီတီသည် သံကြိုးတွေနှင့် သင်္ဘောကြိုး အတော်များများကို သယ်ထုတ်ပြီး ဒက်ဇယ်လာ သင်္ဘောကို နောက်ဘက်သို့ ပေတစ်ရာကျော်ကျော်လောက် ရွှေ့မျောစေသည်။ သင်္ဘောကို ကြိုးရှည်ရှည်တွင် ချည်ထားခြင်းဖြင့် သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်စေသည်။

အတော်ပင် ကြမ်းတမ်းသော ပင်လယ်ပြင်တစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း ပဲ့စင်အမိုးအောက်မှနေ၍ ဂျိုး တွေ့မြင်ရသည်။ ကမာရေ အောက်ကွင်းများသည် ပင်လယ်အော်ရေပြင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် ဖြစ်သည်။ အကာအကွယ် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါ။ လေသည် တစ်ဆယ့်နှစ်မိုင်သော ရေပြင်ကြီးကို အတန်အရပ်မရှိ တစ်ချိန်ထိုး တိုက်ခတ်လျက်ရှိသဖြင့် လှိုင်းလုံးကြီးတွေ အလွန်အလွန် ကြီးမားပြင်းထန်လှပြီး လူးလှိမ့်နေသော သင်္ဘောများ ရွက်တိုင်စောက်ထိုး မှောက်မတတ်ပင် ရှိတော့သည်။

ညနေဆည်းဆာ မတိုင်မီ အချိန်တွင် ရွက်တစ်ခု လေတိုက်ရာ ဘက်သို့ မျက်နှာပြုပြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရွက်သည် ကြီးသည်ထက် ကြီးပြီးလာနေရာ နောက်ဆုံးတွင် ရိန်းဒီးယား သင်္ဘော၏ ရွက်မကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။

‘လူမိုက်ကြီးပဲ’ ပြင်သစ်ပီတီ သင်္ဘောခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာကာ လှမ်းကြည့်ရင်း အော်လိုက်သည်။

‘တချိန်ကျရင် . . . အေး၊ တစ်ချိန်ကျရင် ငါ ပြောမယ်၊ သူ ဒီလိုပဲ လုပ်ပြီ၊ ဖူး . . . ဒီလိုနဲ့ပဲ ဖူး . . . နယ်လဆင်လဲ မရှိတော့ဘူး၊ ရိန်းဒီးယားလဲ မရှိတော့ဘူး၊ ဘာဆို ဘာမှ မရှိတော့ဘူး’

ထိုအခါ ဂျိုးသည် စူးစမ်းသည့် အနေဖြင့် ဖရစ္စကိုကစ်ကို ကြည့်

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

လိုက်သည်။

ဖရစ္စကိုကစ်က

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ ပြောတာ မှန်တယ်၊ နယ်လဆင်ဟာ အနည်းဆုံး ရွက် တစ်ကန့်လောက်တော့ လိပ်ထားသင့်တယ်၊ နှစ်ကန့်ချထားရင် ပို ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ လုပ်ထားပုံက ရွက်ကုန်ဖွင့်ထားတယ်၊ သူ့ နောက်က မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ကောင် လိုက်လာတဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူက ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘဲလဲ ရွက်ကုန်ဖွင့်တတ်တယ်၊ သူ ကြမ်းလွန်းရမ်း လွန်းတယ်၊ သူနဲ့အတူ ငါ လိုက်ဖူးတယ်၊ သူ့အကြောင်းကို ငါ သိတယ်’

ရိန်းဒီးယားသည် ဧရာမ ငှက်ကြီးတစ်ကောင်ပမာ လေထဲတွင် ပျံတက်သွားပြီး လှိုင်းလုံးကြီး တစ်ခုပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ပြန်ကျသည်။

‘ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့၊ ငါတို့ သင်္ဘောကို မတိုက်မိဘဲနဲ့ ဘယ်လောက် နီးနီး ကပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ သူ ပြမလို့ပဲ’

ဖရစ္စကိုကစ်က သတိပေးစကား ပြောကြားသည်။

ဂျိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးနောက် သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ်ရာ မြင် ကွင်းကို မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ရိန်းဒီးယားသည် ရှေ့ပိုင်းဧရာပြင်ကို သူတို့ တွေ့မြင်ရသည့်အထိ မြောက်တက်သွားပြီး လှိုင်းလုံးကြီး အတွင်းသို့ ဦးပိုင်းတစ်ခုလုံး မြုပ်ဝင်သွားသည်အထိ စိုက်ဆင်းသွားပြန်သည်။ ထို့နောက် ရိန်းဒီးယားသည် ၎င်း၏ ရွက်လက် တံကြီးကို ဒက်ဇယ်လာ၏ ရွက်ကြိုးများနှင့် တစ်ပေလောက် အကွာမှ ပွတ်သပ်ကာ ကျော်ဖြတ်သွားသည်။

ယင်းသို့ ဖြတ်ကျော်သွားစဉ်တွင် ပဲ့ကိုထိန်းကိုင်လျက်ရှိသော နယ်လဆင်က လက်ပြသွားသည်။ အန္တရာယ် မကင်းသော လုပ်ရပ်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

၁၆၄

အတွက် ဒေါသဖြစ်နေသော ပြင်သစ်ပီတီကို ကြည့်ကာ အားရပါးရ ရယ်မောသွားသည်။

လေကွယ်ရာဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ လှပသော သင်္ဘောကလေးသည် အလယ်ဧရာပြင် ပေါ်လာသည်အထိ တိမ်းစောင်း ကာ ကွေ့လိုက်သည်။ သူတို့ စိတ်ထဲတွင် ၎င်းတိမ်းမှောက်သွားပြီဟု ပင် ထင်လိုက်ကြရသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား ရိန်းဒီးယားသည် သရဲဘီလူး စီးနေသည့် ပမာ ရှေ့ဘက်သို့ ထိုးထွက်သွားပြန်သည်။ ဒက်ဇယ်လာ၏ လက်ယာ ဘက်တွင် ဘေးချင်းယှဉ်မိသောအခါ ၎င်း၏ ထိပ်စီးရွက် ကျသွားပြီး လေကိုတိုးကာ ကျောက်ဆူးချလိုက်သည်ကို တွေ့မြင်ကြရသည်။ ထို့ နောက် ၎င်းသည် ရွက်မကြီးတွင် လေပြည့်ကာ ရှေ့တိုး နောက်ဆုတ် ဖြစ်နေရသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဒုတိယ ကျောက်ဆူးကို ပထမ ကျောက်ဆူးနှင့် ခပ်ကွာကွာတွင် ပစ်ချလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက်တွင် ရွက်မကြီး လျင်မြန်စွာပင် လျော့ကျလာသည်။ ရွက်ကိုလိပ်ပြီး ချည်နှောင်ပြီးချိန်တွင် သင်္ဘော သည် ကျောက်ကြိုးနှစ်ခုပေါ်တွင် တန့်ရပ်လျက် ရှိတော့သည်။

‘အိမ်း... အိမ်း၊ ဒီလို လူမျိုး တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး’

ပြင်သစ်ကြီး၏ မျက်လုံးများသည် အံ့မခန်း ကျွမ်းကျင်မှုကို ချီးကျူးသည့် အနေဖြင့် တောက်ပြောင်လျက် ရှိကြသည်။ ဖရစ္စကိုကစ် လည်း ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

‘ပြိုင်ရွက်လှေကလေး ကျနေတာပဲ၊ ပြိုင်ရွက်လှေကလေး ကျနေ တာပဲ၊ ပိုပြီးတော့တောင် သာသေးတယ်’

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

ဖရစ္စကိုကစ် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရင်း ရေရွတ်သွားသည်။

ညအချိန်ရောက်သောအခါ လေ ပြန်ပြီး ထန်လာသည်။ ညဆယ့်တစ်နာရီအချိန်လောက်တွင်ကား ဖရစ္စကိုကစ်ပြောသော ‘အော်ဟစ်ခြင်း’ အဆင့်သို့ ရောက်ရှိလာပေပြီ။ ဒက်ဇယ်လာပေါ်မှ လူများကောင်းကောင်း မအိပ်ကြရပါ။ ဖရစ္စကိုကစ် တစ်ယောက်သာလျှင် မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားသည်။ ပြင်သစ်ပီတီသည် မကြာခဏဆိုသလို တက်ချည် ဆင်းချည်ရှိနေသည်။ သူသည် ကြိုးများ သံကြိုးများကို ထပ်မံချည်နှောင်သည်။

ဂျိုးသည် စောင်ခြုံအောက်တွင် လဲလျောင်းကာ နားထောင်နေသည်။ ဘယ်လိုမှ သူ အိပ်၍မရပါ။ သူ့ကြောက်၍ မဟုတ်ပါ။ သည်လိုမျိုး ဝုန်းဒုန်းကြပြီး ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေသော ညမျိုးတွင် အိပ်တတ်သည့် အလေ့အကျင့် မရှိ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ဒက်ဇယ်လာလို ကတိမ်းကပါး ဖြစ်နေသော သင်္ဘောတစ်စင်း ယခုအချိန်အထိ ဘာမျှ မဖြစ်ဘဲ ရှိနေသည်ကို သူ စဉ်းစား၍ မရပါ။

တစ်ခါတစ်ခါတွင် သင်္ဘောတစ်စီးလုံး တိမ်းစောင်းသွားသည်မှာ မှောက်သွားပြီလားဟု ထင်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင်လည်း သူသည် လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားပြီး လှိုင်းလုံးကြီးများပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြန်ကျသည်မှာ သင်္ဘော ဝမ်းတစ်ခုလုံး အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားပြီလားဟု ထင်ရသည်။ တစ်ဖန် သင်္ဘောသည် ကျောက်ကြိုးများ တင်းသွားပြီး တအားကုန် ဆောင့်ရုန်းလိုက်သည့်အခါတွင် သင်္ဘောပျဉ်ချပ်များအားလုံး ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အော်ဟစ် ညည်းတွားကြပါသည်။

ဖရစ္စကိုကစ် တစ်ကြိမ်နိုးလာပြီး သူ့ကို ပြုံးကြည့်ကာ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

‘သူတို့ပြောတဲ့ စောင့်နေမယ် ဆိုတာ ဒါပဲပေါ့။ ဒါပေမယ့် မနက် ကျရင် မောင်ရင်ကြည့်၊ သင်္ဘောတချို့ ကုန်းပေါ်ရောက်မနေဘူးဆိုရင် ငါ့ကို ပြောချင်ရာပြော’

ထို့နောက် တစ်ဘက်သို့ သူ လှိမ့်သွားပြီး ပြန်အိပ်သွားပါသည်။ မနက် သုံးနာရီလောက်တွင် ပြင်သစ်ပီတီ သင်္ဘောဦးဘက်သို့ တွားသွား ပြီး ဦးချိုင့်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေနေကြောင်း ဂျိုး တွေ့ရှိရသည်။ ဂျိုး စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကြည့်ရှုသောအခါ ကြိုးခွေနှစ်ခွေကို ဆွဲထုတ် လာသော ပြင်သစ်ပီတီကို လှုပ်ယမ်းနေသော မှန်အိမ်မီးရောင် ခပ်မှိန် မှိန်တွင် တွေ့မြင်ရပါသည်။ ထို့နောက် သူသည် ကြိုးနှစ်ခွေကို ကုန်း ပတ်ပေါ်သို့ ယူလာပြီး ကျောက်ကြိုးများကို ပို၍ ရှည်အောင် ဆက်ချည် လျက်ရှိတော့သည်။

လေးနာရီခွဲတွင် ပြင်သစ်ပီတီ မီးမွှေးသည်။ ငါးနာရီတွင် လူငယ် နှစ်ယောက်ကို ကော်ဖီသောက်ရန် ခေါ်သည်။ ကော်ဖီသောက်ပြီးသော အခါ သူတို့သည် ပဲ့စင်ပေါ်သို့ တက်သွားကြပြီး ချောက်ချားဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းကို ကြည့်ရှုကြသည်။ ရိုင်းယု ကြမ်းတမ်းနေသော ရေပြင်ပေါ် တွင် အရုဏ်ပျို့နေပြီ ဖြစ်သည်။ ကညွတ်ကျွန်း၏ ကမ်းခြေကို သူတို့ မှန်မှန်ရေးရေး တွေ့မြင်ကြရသည်။ သို့သော် ကမ်းကို လှိုင်းပုတ်နေသည့် မိုးချုန်းသံကိုကား ကောင်းစွာ ကြားနေကြရပါသည်။ နေ့အလင်းရောင် ပိုပြီး ပွင့်လာသော အချိန်တွင်ကား သူတို့သည် ညက မိုင်ဝက်လောက် ရွေ့ပါသွားကြောင်းကို တွေ့ရှိကြရပါသည်။

တခြား သင်္ဘောများလည်း အလားတူပင် ရွေ့ပါသွားကြရသည်။ ရိန်းဒီးယားသည် ၎င်းတို့နှင့် ရင်ပေါင်တန်းလောက်တွင် ရှိနေသည်။

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

သူတို့နှင့် ကိုက်တစ်ရာ နှစ်ရာခန့် အကွာတွင် စိတ်တေလေ ရှိနေသည်။
လေကွယ်ရာဘက်ဖြစ်သော သူတို့နှင့် ကမ်းခြေအကြားတွင်ကား သင်္ဘော
ငါးစင်း ရုန်းကန်လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။

‘နှစ်စင်း ပျောက်နေတယ်’

ဖရစ္စကိုကစ် ကြေညာလိုက်သည်။ မျက်နှာတွင် မှန်ပြောင်းကပ်
ပြီး ကမ်းခြေတစ်လျှောက်ကို ရှာဖွေကြည့်ရှုနေသည်။

‘ဟိုမှာ တစ်စင်း တွေ့ပြီ’

သူ ဟစ်အော်လိုက်သည်။ ထိုသင်္ဘောကို အတန်ကြာ သေသေ
ချာချာ ကြည့်ရှုပြီးနောက်

‘မိန်းကလေးကိုမေးပဲ၊ မကြာခင်မှာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာကွဲ
သွားတော့မယ်၊ သူတို့ အားလုံး ကမ်းပေါ်ကို ရောက်ကုန်ကြပြီလို့ ကျွန်တော်
ထင်တယ်’

ပြင်သစ်ပီတီ မှန်ပြောင်းကို ယူပြီး ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဂျိုး
လှည့်ကြည့်သည်။ ကုန်းပေါ်တွင် တင်နေပြီး လှိုင်းလုံးကြီးများ အရိုက်ခံ
နေရသော ကံဆိုးမသားသင်္ဘောကို သူ အတော်ကြည့် ယူရသည်။ ၎င်း
သင်္ဘောမှ သင်္ဘောသားများကိုလည်း မြင်တွေ့ရသည်။

‘တစ္ဆေကော’

ပြင်သစ်ပီတီ စူးစမ်းလိုက်သည်။

ဖရစ္စကိုကစ်သည် ၎င်းကို ကမ်းခြေ တစ်လျှောက်တွင် ရှာဖွေ
သည်။ မတွေ့ပါ။ သို့ရာတွင် ပင်လယ်ပြင်ဘက်ကို သူ ကြည့်လိုက်သော
အခါတွင်ကား တစ္ဆေကို အကောင်းပကတိ မြင်တွေ့ရသည်။ လေတင်
ဘက် မိုင်ဝက်ကျော်ကျော် လောက်တွင်ရှိသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

‘သူ ညက ပေတစ်ရာလောက်တောင် ရွှေ့ပါမသွားဘူး၊ ကြမ်း ပြင်
ကောင်းကောင်းမှာ မိနေလို့လဲ ဖြစ်ရမယ်’

ဖရစ္စကိုကစ် ပြောလိုက်သည်။

‘ရွှေ့ကြမ်းပြင်ပဲ’ ပြင်သစ်ပီတီ အဆုံးအဖြတ် ပြုလိုက်သည်။ ‘အဲဒီ
နေရာမှာ ရွှေ့ကွက်ကလေး တစ်ကွက်ရှိတယ်၊ အဲဒီ ရွှေ့ကွက်ကနေ လွတ်
သွားလို့ရှိရင် သူဟာ တစ်ခါတည်း သွားပြီပဲ၊ ငါပြောတာကို မှတ်ထား၊
သူတို့ရဲ့ ကျောက်ဆူးက ပေါ့ပေါ့ကလေးရယ်၊ ရွှေ့ပြင်မှာပဲ စွဲနိုင်တယ်၊
သူတို့ကို ကျောက်ဆူးလေးလေးထားဖို့ ငါ ပြောတယ်၊ သူတို့က ငါ့
စကားကို ရယ်ကြတယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် သူတို့ ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့လိမ့်
မယ်’

လေကွယ်ဘက်ရှိ သင်္ဘောတစ်စင်းတွင် ရွက်ဖွင့်လာပြီး သေမင်း
၏ အာခံတွင်းမှ အကျောက်အကန် ရုန်းထွက်နေတော့သည်။ ထို
သင်္ဘောကို ၎င်းတို့ ခေတ္တမျှ ငေးကြည့်နေကြသည်။ သင်္ဘောသည်
လူးကာ လိမ့်ကာ မြှောက်ကာ နိမ့်ကာဖြင့် ရှေ့ကို မတိုးသလောက်ပင်
ဖြစ်သည်။

ပြင်သစ်ပီတီက သူတို့၏ ငေးမောနေခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်
သည်။

‘လုပ်ကြဟေ့၊ ရွက်မကြီးကို နှစ်ကန့် လိပ်ပြီးတင်၊ တို့ မြန်မြန်
ထွက်ကြမယ်’

ရွက်မကြီးကို တင်နေစဉ်မှာပင် အော်ဟစ်သံ တစ်ခုကြောင့် သူတို့
လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။ သူတို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ
တစ္ဆေသင်္ဘောသည် သူတို့ကို တည့်တည့်ကြီး တိုက်တော့မည့်ပမာ အရှိန်

ပြင်းစွာ လွင့်လာလျက် ရှိသည်။

ပြင်သစ်ပီတီသည် ကြောင်တစ်ကောင်လို ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ထွက် လိုက်ပြီး သူ့ ဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ ဒုတိယ ကျောက်ဆူးကြိုးကို ခုတ်ဖြတ် လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဒက်ဇယ်လာသည် ပင်မ ကျောက်ကြိုးပေါ်တွင်သာ ရပ်တည်လျက်ရှိတော့သည်။ ယင်းအတွက်ပင် သင်္ဘောသည် ဘယ်ဘက် သို့ အချိန်မီ လည်ထွက်သွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် နောက်ပြန်ပြီး တိုးဝင် လာသော တစ္ဆေသည် ဒက်ဇယ်လာ ရပ်နေသော နေရာကို ဖြတ်သန်း သွားသည်။

‘ကျောက်ဆူး လေးခုစလုံး ပြုတ်ထွက်သွားတာပါလား’

ဂျိုး အာမေဒိုတ် ပြုလိုက်သည်။ တစ္ဆေ သင်္ဘောဦးဘက်မှ ကြိုး လေးကြိုး ရေထဲသို့ ကျရောက်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဖရစ္စကိုကစ် ပြုံးလိုက်ပြီး

‘နှစ်ခုက ကမာပိုက်၊ ဟော မီးဖိုကြီးပါ ရေထဲရောက်သွားပြီ’

သူ ပြောနေစဉ်မှာပင် တစ္ဆေသင်္ဘောမှ လူရွယ်နှစ်ဦးသည် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး မီးဖိုကြီးကို ကြိုးတပ်ပြီး ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ကြသည်။

‘ဟေး နယ်လဆင်ကို ကြည့်’ ဖရစ္စကိုကစ် အော်လိုက်သည်။

‘ရွက်တစ်ကန့် ချထားတယ်၊ မုန်တိုင်းလာနေပြီဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ’

ရိန်းဒီးယားသည် ဧရာမ ပင်လယ်သတ္တဝါကြီး တစ်ကောင်ပမာ မုန်တိုင်းကြီးကို ရင်ဆိုင်ကာ သူတို့ဆီသို့ ဦးတည်နေသည်။ သူတို့၏ ပဲ့ဘက်မှနေ၍ ရိန်းဒီးယား ဖြတ်ကျော်သွားစဉ်တွင် ရက်ဒ်နယ်လဆင်က

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

သူတို့ကို လက်ပြသွားသည်။ နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်အကြာ သူတို့ ကျောက်ဆူးကြိုး တင်ပြီးချိန်လောက်တွင် ရိန်းဒီးယားသည် လေညာဘက် သို့ ဦးတည်လျက် ရှိတော့သည်။

ပြင်သစ်ပီတီသည် ရိန်းဒီးယား၏ လှုပ်ရှားမှုကို ချီးကျူးသည့် အမှုအရာဖြင့် လိုက်ကြည့်နေသည်။ သို့သော် သူ့ ပါးစပ်မှ

တစ်နေ့ကျရင် သူ ဒုက္ခတွေ့မယ်၊ ငါ ပြောတယ်’

တစ်ခဏ အကြာတွင် ဒက်ဇယ်လာ၏ တစ်ပိုင်း လိပ်ထားသော ထိပ်စီးရွက် လွင့်တက်လာပြီး မုန်တိုင်းကြီးကို ခုခံတွန်းလှန်လေတော့ သည်။ သို့သော် လုပ်ငန်း နှေးကွေးလှသည်။ ပင်ပန်းလှသည်၊ အန္တရာယ် ကြီးမားလှသည်။ ကမ်းခြေမှ တရွေ့ရွေ့ချင်း ထွက်ခွာနေရသည်။ သည်လို မုန်တိုင်းကြီး တစ်ခုတွင် သည်လို သင်္ဘောကလေး တစ်စင်း ကြုံကြုံခံနိုင် သည်ကို ဂျိုး အံ့ဩနေရသည်။

သို့ရာတွင် တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆိုသလိုပင် ကမ်းခြေနှင့်ဝေးပြီး ပင်လယ်အော် ရေနက်ပိုင်းသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ ထိုသို့ ရောက်ရှိ သောအခါ ရွက်မကြီး အနည်းငယ် လျော့သွားသည်။ သူတို့သည် သုံး လေးမိုင်အကွာရှိ အယ်လ်မေဒါ ကျောက်တန်း နောက်ဘက်ဆီသို့ ပြေး ဝင်ကြရသည်။

ကျောက်တန်း၏ နောက်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ငြိမ်သက် စွာ ကျောက်ချထားသော ရိန်းဒီးယားကို တွေ့ရှိကြရသည်။ နောက်များ မကြာမီတွင် တစ္ဆေမှတစ်ပါး ကျန်ရှိသော သင်္ဘောများလည်း တစ်စင်းပြီး တစ်စင်း ရောက်ရှိလာကြသည်။ တစ္ဆေကား မိန်းကလေးကို မေး သင်္ဘော ကို အဖော်ပြုလုပ်ရန် ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီမှာ သေချာသည်။

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ရာသီဥတုသည် အံ့ဩလောက်အောင်ပင် လျင်မြန်စွာ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ နွေရာသီကာလ တစ်ခုပမာပင် ဖြစ်တော့သည်။

‘ကြည့်ရတာတော့ မဟုတ်ဘူး’

ညနေဘက်တွင် ပြင်သစ်ပီတီ လှေကလေးဖြင့် နယ်လဆင်တို့ထံ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ဖရစ္စကိုကစ်က ပြောလိုက်သည်။

‘ဘာမဟုတ်တာလဲ’

ဂျိုး မေးလိုက်သည်။

‘ရာသီဥတု၊ ငြိမ်သွားတာ မြန်လွန်းတယ်၊ ကုန်အောင်တောင် မတိုက်ရသေးဘူး၊ ကုန်အောင် မတိုက်ရသေးဘဲနဲ့ ဘယ်တော့မှ ပြီးမသွား နိုင်ဘူး၊ အချိန်မရွေး မုန်တိုင်းကြီး ပြန်ကျလာနိုင်တယ်’

‘တို့ ဒီကနေ ဘယ်ကို သွားမလဲ၊ ကမာကွင်းတွေကို ပြန်သွား ကြမလား’

ဖရစ္စကိုကစ် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘ပြင်သစ်ပီတီ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ ငါ မပြောနိုင်ဘူး၊ သံချောင်း တွေတုန်းက သူ တစ်ခါ ခံခဲ့ရတယ်၊ အခုလဲ ကမာတွေမှာ တစ်ခါ ခံပြန်ပြီ၊ သူ ဒေါပွဲပြီး ဒါထက် မိုက်မိုက်ကန်းကန်း တစ်ခုကို လုပ်မှာ သေချာတယ်၊ သူနဲ့ နယ်လဆင် ရက်ဒ်ဝုဒ်မြို့ကို သွားကြဖို့ သေချာတယ်၊ အဲဒီမှာ ငါပြောတဲ့ အလုပ်ကြီးတစ်ခုဆိုတာ ရှိတယ်၊ ရက်ဒ်ဝုဒ် တစ်နေ ရာရာမှာပဲ’

‘အဲဒီကိစ္စမှာ ငါ ဘာမှ ဝင်မပါဘူး’

ဂျိုး ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။

နတ်နွယ်

၁၇၂

‘မပါရပါဘူး၊ နယ်လဆင်ရယ်၊ သူ့လူ နှစ်ယောက်ရယ်၊ ပြင်သစ်
ပီတီရယ် ဆိုရင် မင်းကို ဘယ်လိုမှ မလိုတော့ပါဘူး’

x x x

(၁၆)

ဖရစ္စကိုကစ်၏ စုံစီနာ သေတ္တာကလေး

စကားစ ပြတ်သွားသောအခါ လူရွယ်နှစ်ယောက်သည် သင်္ဘော
ခေါင်မိုးပေါ်တွင် နောက်ထပ် တစ်နာရီခန့် ဆက်ပြီး လဲလျောင်းနေကြ
သည်။ ထို့နောက် ဖရစ္စကိုကစ်သည် ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် အောက်
ထပ်သို့ ဆင်းသွားပြီး မီးခြစ်ကို ခြစ်လိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေ
နေကြောင်း ဂျိုး ကြားနေရသည်။ အတန်ကြာသောအခါ သူ့နာမည်ကို
ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်သံကို ကြားရသည်။ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိသော
အခါ အိပ်စင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ဖရစ္စကိုကစ်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့
ပေါင်ပေါ်တွင် သင်္ဘောသားများသုံးသော စုံစီနာ သေတ္တာကလေး ရှိနေ
သည်။ သူ့ လက်ထဲတွင်ကား သေသေချာချာ ခေါက်ထားသော မဂ္ဂဇင်း
စာရွက် တစ်ရွက်ရှိသည်။

‘သူနဲ့ တူသလား’

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

ဂျိုးက နားမလည်သည့် အမှုအရာဖြင့် ဓာတ်ပုံကို ကြည့်နေရာမှ ဖရစ္စကိုကစ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း စူးစမ်းလိုက်သည်။

‘မင်း. . . မင်း ညီမဗက်ဆီ’

စကားလုံးများ သူ့ပါးစပ်ထဲမှ မထွက်ချင် ထွက်ချင် ထွက်လာကြသည်။ မပြောအပ်သော စကားတစ်ခုကို ပြောလိုက်မိသည့်အလား သူ့မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးများ လွှမ်းနေသည်။

ဂျိုးသည် အတန်ကြာမျှ ဘာပြောရမှန်းမသိ ရှိနေသည်။ ပထမအချက်ကတော့ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်တူညီခြင်း မရှိကြပါ။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ မိန်းကလေးတွေသည် လူတစ်ယောက်အတွက် အလကား အချိန်ကုန်စေသော သတ္တဝါများ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားသည်။ ဖရစ္စကိုကစ်၏ ပါးပြင်ပေါ်မှ သွေးရောင်ကိုကြည့်ပြီး သူ တကယ် ရှက်နေတာပဲဟုလည်း တွေးမိသည်။ ထိုအခါ သူသည် အင်မတန် ရယ်ချင်လာသည်။ မရယ်မိအောင် မနည်းပင် ချုပ်တည်းထားရသည်။

‘အို အို မရယ်လိုက်ပါနဲ့’

ဖရစ္စကိုကစ် ဟစ်အော်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဓာတ်ပုံကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး တုန်ယင်သော လက်ချောင်းများဖြင့် ဓာတ်ပုံကို သေတ္တာလေးထဲသို့ ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ တစ်လုံးချင်း ဆက်ပြောသည်။

‘မင်း. . . မင်း နားလည်ကောင်းတယ်လို့ ငါ. . . ငါ ထင်တယ်၊ ဟို. . . ဟို’

သူ့နှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်လဲလာပြီး တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နောက် တစ်ခဏမှာပင် သူ့ဘေးသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး သူ့ကို သိုင်းဖက်ထားလိုက်ပါသည်။ ယင်း အပြုအမူကို သူ့ဘာသူ မသိလိုက်ဘဲ နှင့် ပြုမူလိုက်မိခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ သည်လိုမျိုး လူရွယ်ကလေး တစ်ယောက်ကို ဖက်ထားမိလိမ့်မည်ဟု လွန်ခဲ့သည့် သုံးလေးရက်လောက် အထိ သူ မစဉ်းစားမိခဲ့ပါ။ ယခုတော့ သူသည် ဘာမျှ မထူးဆန်းသော အပြုအမူတစ်ခုပမာ လုပ်ကိုင်နေမိတော့သည်။ သူ သဘောမပေါက်ပါ။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဤကိစ္စသည် သူ၏ အဖော်အတွက် အင်မတန် အရေးကြီးလိမ့်မည်ဟုကား သူ နားလည်ပါသည်။

‘ဆက်ပြောပါ။ ငါ နားလည်ပါတယ်’

သူ တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

‘ဟင့်အင်း၊ မင်း နားမလည်ဘူး၊ မင်း နားမလည်နိုင်ဘူး’

‘နားလည်ပါတယ်၊ ဆက်ပြောပါ’

ဖရစ္စကိုကစ် တစ်ဆိုနေသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းကိုခါယမ်း ပြီး

‘မင်း နားလည်အောင် ငါပြောတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ

ခံစားနေရတာတွေကို ငါ့ ပါးစပ်က ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိဘူး’

ဂျိုးက အားပေးသည့်အနေဖြင့် သူ့ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။

သည်တော့မှ သူ ဆက်ပြောသည်။

‘ဖြစ်ရတာက ဒီလို၊ ကုန်းပေါ်ကအကြောင်း၊ လူတွေအကြောင်း ငါ

ဘာမှမသိဘူး၊ ငါ့မှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမလဲ မရှိဘူး၊ သူငယ်ချင်းလဲ မရှိဘူး၊

ငါဟာ တစ်ကောင်ကြွက်ပဲ၊ အထီးကျန် တစ်ယောက်ပဲ၊ ငါ့စိတ်ထဲ မှာ

ညီအစ်ကို မောင်နှမနဲ့ အဖော်အပေါင်းတွေကို တောင့်တနေမိတယ်’

သူ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ လက်တစ်ဘက် တင်လိုက်ပြီး

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

‘မင်းအနေနဲ့ အရမ်းကာရော ဆာတာမျိုး ဖြစ်ဖူးသလား၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါဟာ အဲဒီလိုမျိုး ဆာနေတယ်၊ ငါဆာတာကတော့ တစ်မျိုးပေါ့၊ အဲဒါ ဘာမှန်း အစက ငါ မသိခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ကျတော့ အင်းအဲဒါဟာ ကြာတော့ ကြာလှပါပြီ၊ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ငါရတယ်၊ အဲဒီမှာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို တွေ့ရတယ်၊ အခု တွေ့တဲ့ ပုံပဲပေါ့၊ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်နဲ့ ကောင်ကလေး တစ်ယောက် စကားပြောနေကြတယ်၊ သူတို့လိုမျိုး ဖြစ်ရရင် ကောင်းမှာပဲလို့ ငါ တွေးမိတယ်၊ သူတို့ ဘာတွေ ပြောကြသလဲ၊ ဘာတွေလုပ်ကြသလဲ ဆိုတာကို ငါ စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ ငါ့ စိတ်ထဲမှာ ချက်ချင်းသဘောကျလာတယ်၊ အဲဒီတော့မှ ငါ့မှာ ဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာဟာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေရတဲ့ ပြဿနာပဲဆိုတာ သိရတယ်’

‘နောက်ပြီးတော့ ငါဟာ တခြားဟာတွေထက် ဓာတ်ပုံထဲကနေ ကြည့်နေတဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်းကို ပိုပြီး စဉ်းစားနေမိတယ်၊ သူ့အကြောင်း တချိန်လုံး စဉ်းစားနေမိတော့ ကြာတော့ သူဟာ တကယ်လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာတယ်၊ ငါသိတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာတယ်၊ ဒါဟာ ငါ စိတ်ထဲက ထင်နေတာပဲ ဆိုတာလဲ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တချိန်တည်းမှာပဲ တကယ်လို့လဲ ထင်နေမိပြန်တယ်၊ ငါဟာ လူတွေအကြောင်း၊ အလုပ်အကြောင်း၊ ဘဝအကြောင်းတွေကို စဉ်းစားရင်း ငါ့စိတ်ထဲက စဉ်းစားနေတာပဲဆိုတာ သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့အကြောင်း စဉ်းစားတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီလိုမျိုး မထင်မိဘူး၊ တကယ်လို့ပဲ ထင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာတော့ ငါ မသိဘူး၊ ငါ ရှင်းမပြတ်ဘူး’

ဂျိုးသည် သူ့စဉ်းစားစိတ်ကူးခဲ့သော ပင်လယ်ပြင် စွန့်စားခန်းများ

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

နှင့် ကုန်းတွင်းစွန့်စားခန်းများအကြောင်းကို အမှတ်ရရှိလာသဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သည်အဖြစ်ကို သူသဘောပေါက်ပါသည်။

‘အမှန်တော့ ဒီ ကိစ္စဟာ ရူးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလို မိန်းကလေး မျိုး တစ်ယောက် ငါ့မှာ သူငယ်ချင်းအဖြစ် ရဲဘော်ရဲဘက်အဖြစ်နဲ့ ရှိနေ မယ်ဆိုရင် ငါ့အဖို့ ကောင်းကင်ဘုံကြီးပဲဆိုတာ ငါ သိနေတယ်၊ စောစော က ငါပြောခဲ့သလိုပဲ၊ အဲဒါဟာ ဟိုအဝေးကြီးတုန်းကပဲ၊ အဲဒီတုန်းက ငါဟာ ချာတိတ်ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါကြောင့်လဲ နယ်လဆင်က ငါ့ကို ဖရစ္စကို ချာတိတ်ကလေးလို့ ခေါ်တာပဲ၊ အဲဒီကတည်းက ငါ့နာမည် ဟာ ဖရစ္စကိုကစ် ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ။

‘ဓာတ်ပုံထဲက ကောင်မလေး၊ အဲဒီ ပုံကို အမြဲလိုပဲ ထုတ်ယူပြီး ကြည့်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သိပ်မကြာဘူး၊ ငါဟာ သူ့ကို ကြည့်ရင် ရှက်လာ တယ်၊ နောက်ပိုင်း ငါကြီးလာတဲ့အခါ သူ့ကို သဘောတစ်မျိုးနဲ့ ငါ သိလာ တယ်၊ ငါ စဉ်းစားတယ်၊ ဒီမယ်... ကစ်၊ တစ်နေ့ကျရင် မင်း ဒီလို မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လိမ့်မယ်၊ အဲဒီ အခါကျရင် သူက ဘယ်လို သဘောထားမလဲ၊ သူဟာ မင်းကို သဘောကျပါ့မလား၊ မင်းကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့တောင် ဆက်ဆံပါ့မလား၊ အဲဒီနောက်မှာ ငါဟာ ငါ့ကိုယ်ငါ ကောင်းအောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ သူလိုမျိုး မိန်းကလေး တစ်ယောက်၊ သူ့လိုမျိုး လူတစ်ယောက်က ငါနဲ့ သိရတဲ့အတွက် မရှက် ရလေအောင် ငါကြိုးစားခဲ့တယ်။

‘အဲဒါကြောင့် ငါ စာသင်ခဲ့တာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ငါ ထွက်ပြေးခဲ့ တာပဲ၊ နစ်တီပါရက်တာဆိုတဲ့ ဂရိကလေးက ငါ့ကို စာသင်ပေးခဲ့တယ်၊ ငါ စာဖတ်တတ်လာတဲ့ အချိန်မှာ ပင်လယ်အော် တစ်လျှောက်မှာ ခိုးဝှက်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

တိုက်ခိုက်နေတဲ့ အလုပ်တွေဟာ တကယ် မှားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သိလာတယ်။ ငါဟာ ဒီလုပ်ငန်းကို လူမှန်းသိတတ်စ အရွယ်ကတည်းက လုပ်ခဲ့ပြီး ငါနဲ့သိသမျှ လူတွေ အားလုံးဟာလဲ ဒီလုပ်ငန်းနဲ့ပဲ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါဟာ မှားနေပြီဆိုတာကို သိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ထွက်ပြေးခဲ့တယ်။ ငါ ထွက်ပြေးတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ငါပြန်ရောက်လာတဲ့အကြောင်းတွေကို တချိန်ကျရင် ငါ ပြောပြမယ်။

‘တကယ်ပဲ ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့ကို တကယ့်မိန်းကလေး တစ်ယောက်လိုပဲ ထင်ခဲ့တယ်။ အခုလဲ တစ်ခါ တစ်ခါမှာ ဒီအတိုင်းပဲ ငါ ထင်နေတုန်းပဲ။ ငါဟာ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး အများကြီး စဉ်းစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အခု မင်းကို ငါပြောနေတဲ့ အချိန်မှာတော့ ဒါတွေ အားလုံး ရှင်းသွားပြီ။ သူ့ကို ငါ ဒီလိုမျိုး မြင်လာတယ်။ သူ့ဘဝဟာ အခု ငါနေနေ ရတဲ့ဘဝထက်သာတဲ့ ကောင်းတဲ့ ဘဝမျိုး ဖြစ်တယ်။ ငါနေချင်တဲ့ ဘဝမျိုး ဖြစ်တယ်။ အဲဒီဘဝမျိုးကို ငါနေနိုင်လို့ရှိရင် အဲဒီဘဝမျိုးက မိန်းကလေးတွေကို ငါ တွေ့ရမှာပဲ။ အဲဒီဘဝမျိုးက လူတွေကို တွေ့ရမှာပဲ။ မင်းတို့ လို လူမျိုးတွေပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ငါဟာ မင်းနဲ့ မင်း ညီအကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲတော့ မသိဘူး။ ငါ စဉ်းစားနေမိတာ တော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါ ထင်တာကတော့ မင်းဟာ ဒီလို မိန်းကလေး မျိုးတွေကို အများကြီး သိမှာပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား’

ဂျိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဒါဆိုရင် သူတို့အကြောင်း ပြောပြစမ်းပါ။ တစ်ခုခုပေါ့။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့’

ဂျိုး၏ မျက်လုံးများတွင် သံသယ အရိပ်အရောင်ကို သူ တွေ့မြင်

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

သဖြင့် ဖရစ္စကိုကစ် ပြောလိုက်သည်။

‘အို. . . အဲဒါက လွယ်ပါတယ်’

ဂျိုး ရဲရဲကြီး ပြောလိုက်သည်။ လူရွယ်ကလေး၏ ဆာလောင် မွတ်သိပ်မှုကို တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိ သူ သိနေပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသလောက် နှစ်သိမ့်အောင် ပြုလုပ်ရန် မှာ လွယ်ကူပါသည်။ သို့ဖြင့် သူ့ စကားကို ဆက်ပြီးပြောသည်။

‘သူတို့ အကြောင်းကို ပြောရရင် သူတို့ဟာ အဲ. . . အင်း. . . သူတို့ဟာ. . . မိန်းကလေးတွေပဲ၊ ဟုတ်တယ် မိန်းကလေးတွေပဲ’

သူ၏စကား သဝေထိုးကာ ပြတ်သွားတော့သည်။

ဖရစ္စကိုကစ်က သူ ဆက်ပြောမည်ကို စိတ်ရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ သူ့ မျက်နှာတွင် မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဖြစ်သည်။

ဂျိုး ရှင်းပြနိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ သူ၏ စိတ်အာရုံတွင် သူနှင့် ကျောင်းနေဖက် မိန်းကလေးများ၊ သူ့ သူငယ်ချင်းများ၏ ညီမများ၊ သူ့ ညီမ၏ သူငယ်ချင်းများ၊ လျင်မြန်စွာ ပေါ်လာကြသည်။ သေးသွယ်သော မိန်းကလေးများ၊ ဝတုတ်သော မိန်းကလေးများ၊ အရပ်ရှည်သော မိန်းကလေးများ၊ အရပ်ပူသော မိန်းကလေးများ၊ မျက်လုံးပြာပြာများ၊ မျက်လုံးညိုညိုများ၊ ဆံပင်ကောက်ကောက်များ၊ ဆံပင် နက်နက်များ၊ ရွှေရောင်ဆံပင်များ။

အတိုချုပ် ပြောရလျှင် အမျိုးမျိုး အစားစားသော မိန်းကလေးများ ပေါ်လာကြသည်။ သို့သော် သူတို့အကြောင်း သူ ဘာမှ မပြောတတ်ပါ။ သူက မိန်းကလေးတွေနှင့် ပေါင်းတတ်သော ‘ညီမလေးသမား’ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ သူတို့အကြောင်း သူ ဘာမျှမသိပါ။ သို့ဖြင့်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

သူ့စကားကို အဆုံးစွန်နိဂုံးချုပ်ရသည်။

‘မိန်းကလေးတွေဟာ အားလုံးအတူတူချည်းပဲ၊ သူတို့ဟာ မင်း သိတဲ့
မိန်းကလေးတွေနဲ့ အားလုံးအတူတူပဲ’

‘ဒါပေမယ့် ငါက ဘယ်သူ့မှ မသိဘဲ’

ဂျိုး လေချွန်လိုက်ပြီး

‘တစ်ယောက်မှ မသိဘူးလား’

‘အင်း... တစ်ယောက်တော့ သိဖူးတယ်၊ ကာလိုတာ ဂီပါဒီ
ဆိုတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူက အင်္ဂလိပ်စကား မပြောတတ်ဘူး၊ ငါကလဲ
စပိန်စကား မတတ်ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ သူသေသွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကိစ္စ
မရှိပါဘူး၊ သူတို့ကို တစ်ယောက်မှာ ငါ မသိဘူးပေမယ့် သူတို့ကို မင်း
သိသလောက်တော့ ငါလည်းသိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်’

‘အေး... ငါကလဲ ကမ္ဘာပေါ်က စွန့်စားခန်းတွေအကြောင်းကို
မင်း သိတာထက် ပိုသိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်’

ဂျိုး တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

လူငယ်နှစ်ယောက် ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် နောက်
တစ်ခဏအကြာတွင် ဂျိုးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက်ကြီး
စဉ်းစားနေမိတော့သည်။ သူသည် သူ့ဘဝ၏ ကောင်းမွန်မှုများနှင့်
ပတ်သက်ပြီး တာဝန်ကျေပွန်ခြင်း မရှိကြောင်း လျင်မြန်စွာပင် သဘော
ပေါက်ရတော့သည်။ သူ့အဖို့ မိခင်၊ ဖခင်နှင့် အိမ်တို့သည် အထူးပင်
အရေးပါသော အချက်များ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုအခါ သူသည် ညီမငယ်
နှင့် သူငယ်ချင်းများကိုလည်း အလေးထားရမုန်း သိရှိလာတော့သည်။
သူသည် ၎င်းတို့ကို အလျင်တုန်းက တစ်ခါမျှ မှန်မှန်ကန်ကန် သုံးသပ်

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

၁၈၁

ဒက်ဇယ်လာ

ခဲ့ခြင်း မရှိပါ။ သို့သော် သည်ကရှေ့တွင်မူ သူသည် အချိုးတစ်မျိုး ပြောင်းရပေတော့မည်။

ပြင်သစ်ပီတီ၏ အသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် သူတို့၏ စကား ဝိုင်း နိဂုံးချုပ်သွားတော့သည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပြေး တက်သွားကြသည်။

x x x

(၁၇)

ဖရစ္စကိုကစ် သူ၏ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြခြင်း

‘ရွက်ကြီးကို တင်ပြီး ကျောက်ဆူးကို နုတ်ကြဟေ့’ သူ ဟစ်အော်သည်။ ‘နောက်ပြီးတော့ ရိန်းဒီးယားနောက်ကို လိုက်ကြ၊ ဘေးမီးတွေ မထွန်းကြနဲ့’

‘ကဲဟေ့၊ ရွက်လိပ်ကြီးကို ဖြတ်၊ မြန်မြန်’ ဖရစ္စကိုကစ် အမိန့်ပေးသည်။ ‘ထိပ်စွန်းကြီး... အဲဒီမှာ၊ အဲဒီကြီး အဲဒါကို ဖြုတ်လိုက်၊ နေဦး၊ ငါ့အလျင် မတင်နဲ့၊ ဟုတ်ပြီ၊ မြန်မြန်၊ အဲဒါကို နောက်မှ ဖွင့်ကြမယ်၊ နောက်ကို ပြေး၊ ရွက်မကြီးကြီးကို လုပ်၊ တက်မကို တင်’

ရွက်မကြီး ပွင့်သွားသောအခါ ဒက်ဇယ်လာသည် ကျောက်ကြီးတွင် မြင်းတစ်ကောင်လို ရုန်းကန်လျက်ရှိသည်။ ကျောက်ဆူးကြီး ရွံ့ထဲမှ တက်လာသောအခါတွင်ကား ဒက်ဇယ်လာသည် ဇောင်းမှ လွတ်ချေတော့ပြီတည်း။

‘ရွက်ကြီးကို ထားခဲ့၊ ရှေ့ကို ပြန်လာ ကျောက်ကြီးကိုဆွဲ၊ ထိပ်စီး

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

ရွက်ကို ဖွင့်ဖို့ စောင့်နေ'

မဂ္ဂဇင်းထဲက မိန်းကလေးကို စွဲလန်းနေသော ဖရစ္စကိုကစ် မဟုတ်တော့ပြီ။ ကုန်းပတ်ပေါ်က စိုးပိုင်ကြံ့ခိုင်သော သင်္ဘောသားကြီး ဖရစ္စကိုကစ်သာ ဖြစ်တော့သည်။ သူသည် နောက်ဘက်သို့ ပြေးသွားပြီး ဂျိုး၏ လက်ထဲတွင် ထိပ်စီးရွက် ပွင့်သွားသောအခါ တက်မကို ပဲ့ကိုင် လျက် ရှိသည်။ ဂျိုးသည် ရှေ့ပိုင်းမှနေ၍ ဖရစ္စကိုကစ်ထံသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်လာသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ရိန်းဒီးယားသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ လင်းနို့ကြီး တစ်ကောင်ပမာ သူတို့၏ လေကွယ်ဘက်သို့ ဖြတ်ကျော် သွားသည်။

'ဟား ဒီကောင်ကလေးတွေ နေ့ချင်းညချင်း တတ်လာကြတာပဲ' ပြင်သစ်ပီတီ၏ အာမေခိုတ်စကားကို သူတို့ကြားရသည်။ ထို့ နောက်တွင် ရက်ဒ်နယ်လဆင်၏ အသံပြာပြာကြီး ထွက်ပေါ်လာပြန် သည်။

'ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့ ပြင်သစ်ကြီး၊ ကစ်ကို သင်္ဘောသားပညာတွေ ကျုပ် သင်ပေးထားတယ်၊ သူ့အတွက် ကျုပ် ဘယ်တော့မှ ရှက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး'

ရိန်းဒီးယားသည် သူတို့ထက်မြန်သော သင်္ဘောဖြစ်သည်။ သို့ သော် ၎င်းတို့က လေနှုတ်ထားသဖြင့် လူရွယ်နှစ်ဦးသည် မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ပါနိုင်နေသည်။ အနောက်ဘက်မှ လေပြည်ကလေး မှန်မှန်ပေါက် လာသည်။ များမကြာမီမှာပင် ထန်လာမည့် သဘောရှိသည်။ ကြယ် များကို လွင့်တက်လာသော တိမ်တိုက်များက ဖုံးကွယ်လျက် ရှိနေသည်။ ယင်း၏ သဘောမှာ အပေါ်ပိုင်းမှာ လေတိုက်နှုန်းများနေခြင်းပင် ဖြစ်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

သည်။ ဖရစ္စကိုကစ်က ကောင်းကင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ငါပြောတဲ့အတိုင်းပဲ၊ မနက် မိုးမလင်းခင်မှာပဲ မုန်တိုင်းလာလိမ့်မယ်’

နာရီပေါင်း အတန်ကြာသောအခါ သင်္ဘောနှစ်စင်းသည် ဆန်မာတီယို ကမ်းခြေသို့ ဝင်ရောက်ပြီး တစ်စင်းနှင့် တစ်စင်း အလံတစ်ရာလောက် ခွာပြီး ကျောက်စွဲကြသည်။ ကမ်းခြေတွင် ဆိပ်ခံတံတား တစ်ခုရှိသည်။ ဆိပ်ခံတွင် သင်္ဘောများ ဆိုက်ကပ်ထားခြင်း မရှိပါ။ မလှမ်းမကမ်းရှိ ဗော်ယာတစ်ခုတွင်သာ ပြိုင်ရွက်လှေကလေး တစ်စင်း ဆိုက်ကပ်ထားသည်ကို သူတို့တွေ့မြင်ကြရသည်။

သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်းပင် အလျင်အမြန် ထွက်ခွာနိုင်ရန် အားလုံး အဆင်သင့် လုပ်ထားကြသည်။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ကျောက်ဆူးကို တင်ပြီး ရွက်ကို လွင့်နိုင်ပါသည်။ ရိန်းဒီးယားမှ လှေ နှစ်စင်းစလုံးပင် အသံမမြည်ဘဲ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ရက်ဒ် နယ်လဆင်က ပြင်သစ် ပီတီသို့ သူ့လူ တစ်ယောက်ပေးထားသည်။ သို့ဖြင့် လှေတစ်စင်းတွင် လူနှစ်ယောက်စီ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ နှစ်သက်ဖွယ်ရာ လုံးဝမရှိဟု ဂျိုးယူဆသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာကြီးတွေက ကြောက်စရာ ကောင်းလှသည်။ သူတို့ကို ကြည့်ပြီး ဂျိုး ကျောချမ်းရသည်။

ဒက်ဇယ်လာ၏ မာလိန်မျှားသည် ခါးတွင် ပစ္စတို ခါးပတ်ကို ပတ်ထားသည်။ လှေထဲတွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက်နှင့် ပစ္စည်းများ တင်ချသည့် နှစ်ထပ်စက်သီးကြီး တစ်ခုတို့ရှိနေသည်။ ထို့နောက် သူက အရက်ခွက်များ အားလုံးကို ဖြည့်ပေးလိုက်သည်။

သင်္ဘောခန်းကလေး၏ အမှောင်ရိပ်ဝယ် သူတို့ရပ်လျက် လုပ်ငန်း

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

အောင်မြင်ရေးအတွက် သစ္စာပြုကြသည်။ ရက်ဒ်နယ်လဆင် မှာလည်း အလားတူပင် လက်နက်များ တပ်ဆင်ထားသည်။ သူ့လူများ မှာလည်း ထုံးစံအတိုင်းပင် ခါးတွင် သင်္ဘောသားဓား ကိုယ်စီနှင့် ဖြစ် ကြသည်။ သူတို့သည် အသံထွက်အောင် အထူးသတိထားပြီး လှေများ ပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းကြသည်။

ပြင်သစ်ပီတီက လူငယ်နှစ်ယောက်ကို သင်္ဘောပေါ်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နေထိုင်ကြရန်နှင့် မဟုတ်မဟတ် မလုပ်ကြရန် သတိပေးသည်။

‘တို့လှေကို သူတို့ ယူမသွားတာ မင်းအတွက် အခွင့်အရေးပဲ ဂျိုး’

လှေနှစ်စင်း ကမ်းခြေ အမှောင်ရိပ်ဝယ် ပျောက်ကွယ်သွားသော အခါ ဖရစ္စကိုကစ်က လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ဒက်ဇယ်လာကို ယူသွားတော့ ဘာဖြစ်သလဲ’ မမျှော်လင့်သော အဖြေ ဖြစ်သည်။ ‘သင်္ဘောကို ငါတို့ ရွက်လွှင့်ပြီး ထွက်သွားကြမှာပေါ့’

ဖရစ္စကိုကစ် တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ လူငယ်ကလေးတွင် ရဲဘော် ရဲဘက်စိတ် ပြင်းထန်နေသည်။ အပေါင်းအဖော် တစ်ယောက်ကို ဒုက္ခ တွင် ပစ်ထားရန် သူ ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ပါ။

‘သူတို့ကို ကုန်းပေါ်မှာ၊ အကျဉ်းအကျပ်ထဲမှာ ပစ်ထားခဲ့ဖို့ဆို တာတော့ မတရားဘူး ထင်တယ်၊ ဒီလုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုလုံး မှားယွင်း နေတယ်ဆိုတာကို ငါ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပထမ ညက အဖြစ်အပျက် ကို မင်း မှတ်မိသလား၊ ကုန်းပေါ်မှာ လူတွေက ပစ်လား ခတ်လား လုပ်နေကြပြီ၊ ရေထဲမှာ ဖြတ်ပြီး လှေဆီကို မင်း ပြေးလာနေတဲ့အချိန်မှာ

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

မင်းကို ငါတို့ အကျဉ်းအကျပ်ထဲမှာ ပစ်ထားခဲ့ကြဘူး’

ဂျိုး သဘောမတူချင်ဘဲနှင့် တူရသည်။ သို့သော် သူ့ခေါင်းထဲ တွင် အတွေးသစ်တစ်ခု ဝင်ရောက်လာသဖြင့်

‘ဒါပေမယ့် သူတို့က ပင်လယ်ဓားပြတွေပဲ၊ သူ့ခိုးတွေပဲ၊ ရာဇဝတ် အိုးတွေပဲ၊ သူတို့တွေဟာ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်နေကြတယ်၊ မင်းနဲ့ ငါက ဥပဒေကို မချိုးဖောက်ချင်ကြဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ သူတို့ကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့တာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့မှာ ရိန်းဒီးယား ရှိနေတယ်၊ ရိန်းဒီး ယားနဲ့ သူတို့ ထွက်ပြေးနိုင်ကြတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ သူတို့ဟာ ငါတို့ကို အမှောင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ဖမ်းမိနိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဆိုရင်လဲ ဟုတ်ပြီလေ’

သူ သဘောတူလိုက်သော်လည်း သိပ်ပြီးတော့ ဘဝင်ကျဟန် မရှိ။ အကြောင်းမှာ ဤအလုပ်မှာလည်း စွန့်ပစ်သည့် အရိပ်အငွေ့ သက်ဝင်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူတို့ရှေ့ဘက်သို့ တွားသွားကြပြီး ရွက်မကြီးကို တင်ရန် လုပ်ကြသည်။ အကယ်၍ လိုအပ်ခဲ့လျှင် ကျောက်ဆူးကို ဆွဲတင်မနေ တော့ဘဲ ဖြတ်ထားခဲ့နိုင်သည်။ သို့သော် စက်သီးအတွင်းမှ ပထမဆုံး ရွက်ဖွင့်ကြိုးကို ဆွဲလိုက်စဉ်မှာပင် သတိပေးသံ တစ်ခုအမှောင်တွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဟိတ်၊ လွတ်လိုက်’

အသံကြားရာဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်ဘက် သဘောပေါ်မှနေ၍ သူတို့ကို ကြည့်နေသော မျက်နှာတစ်ခုကို တွေ့မြင် ရသည်။

‘ရိန်းဒီယားက ကောင်ကလေးပါ’ ဖရစ္စကိုကစ် ပြောလိုက်သည်။

‘ကဲ- လုပ်’

သို့သော် စက်သီးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင်

‘ဟေ့ကောင်တွေ ငါပြောနေတယ်၊ ရွက်ဖွင့်ကြိုးတွေကို အခု ချက်ချင်း လွှတ်လိုက်၊ မင်းတို့ကို ငါပြောနေတယ်၊ မလွှတ်လို့ရှိရင် မင်းတို့ ငါ့အကြောင်း သိရလိမ့်မယ်’

ဤ ခြိမ်းခြောက်သံနှင့်အတူ ပစ္စတိုသေနတ် မောင်းတင်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဖရစ္စကိုကစ် အမိန့်ကို နာခံပြီး ပဲ့စင်သို့ ပြန်သွား ရသည်။

‘အခွင့်အလမ်းတွေ နောက်ကြုံရဦးမှာပါ’ ဂျိုးကို နှစ်သိမ့်သည့် အနေဖြင့် သူ တီးတိုးပြောသည်။ ‘ပြင်သစ်ပီတီက သိပ်ပါးတယ်၊ မင်း ထွက်ပြေးလိမ့်မယ်ဆိုတာ သူ တွေးမိပြီး အစောင့်ချထားတာပဲ’

ပင်လယ်ဓားပြတွေ၏ အခြေအနေ မည်သို့ဖြစ်နေမှန်း မသိရပါ။ ကမ်းပေါ်မှ ဘာသံမျှ မကြားရပါ။ ခွေးတစ်ကောင်မျှလည်း မဟောင်ပါ။ မီးတစ်ပွင့်မျှလည်း မလင်းပါ။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ ပေါက်ကွဲမည့် အရိပ်အခြည်ကား ပေါ်လွင်နေပါသည်။ ညသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အခြေအနေများကို သိုလှောင်ထားသည့်ပမာ တင်းကျပ်လျက် ရှိပါသည်။ လူရွယ်နှစ်ဦးသည် ပဲ့စင်တွင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ဖက်ကာ စောင့်ဆိုင်းနေကြရင်း ည၏ ပေါက်ကွဲမည့်အဖြစ်ကို ခံစားနေကြရပါ သည်။

‘မင်း ထွက်ပြေးတဲ့အကြောင်းနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ရောက်လာရတဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြောမယ်ဆို’

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

နောက်ဆုံးတွင် ဂျိုးက မေးလိုက်သည်။

‘ငါ ဒီဘဝကနေ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတဲ့အချိန်မှာ ငါ့ကို ကူညီ မယ့်လူ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ ငါ နားလည် ထားတာကတော့ ကုန်းပေါ်ကို ငါသွားရမယ်၊ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ရမယ်၊ ဒါမှ ငါ ပညာရှာနိုင်မယ် ဆိုတာပဲ။ နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး စိတ်ကူးမိတာ က မြို့ကြီးပြကြီးမှာထက် တောဘက်မှာက အခွင့်အရေး ပိုပြီး ရှိနိုင်တယ် ဆိုတာပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ ရက်ဒ်နယ်လဆင်လက်ကနေ ငါ ထွက်ပြေးတာပဲ။ အဲဒီ တုန်းက ငါက ရိန်းဒီးယားမှာ လိုက်နေတယ် တစ်ညမှာ အယ်လမေဒါ ကမာကွင်းတွေကနေ ကုန်းပေါ်ကို ငါတက်ပြေးတယ်။ ကမ်းခြေကနေ ဝေးရာကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ကြီး ငါ ပြေးတယ်။ နယ်လဆင် ငါ့ကို ဖမ်းမိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကုန်းပေါ်မှာ ငါတွေ့ရတာက ပေါ်တူဂီ လယ် သမားတွေချည်းပဲ။ ဘယ်သူကမှ ငါ့ကို အလုပ်မပေးကြဘူး။ ငါပြေးတဲ့ အချိန်ကလဲ မှားနေတယ်။ ဆောင်းတွင်းကြီး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါဟာ ကုန်းအကြောင်း ငါ ဘာမှမသိဘူးဆိုတာကို ပြနေတာပဲ။

‘ငါ့မှာ စုထားတဲ့ ငွေနှစ်ဒေါ်လာလောက် ရှိတယ်။ ကုန်းအတွင်း ပိုင်းကို ငါရောက်သည်ထက် ရောက်အောင် ဝင်သွားတယ်။ ကုန်စုံဆိုင် တွေကနေပြီး ပေါင်မုန့်တို့ ဒိန်ခဲတို့ကို ဝယ်ပြီး စားရတယ်။ ငါပြောမယ်၊ ည ညတွေမှာ သိပ်အေးတာပဲ။ စောင်မပါဘဲ ငါ အိပ်ရတယ်။ မနက် မိုး လင်းရင် ငါ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အအေးဒဏ်ထက် ဆိုးတာက တော့ လူတွေက ငါ့ကို ဆက်ဆံကြတဲ့ ပုံစံပဲ။ သူတို့တွေက ငါ့ကို မယုံ သင်္ကာရှိကြတယ်။ ငါ့ကို ခွေးနဲ့ ရူးတိုက်လွှတ်ကြတယ်။ ငါ့ကို မောင်းထုတ် ကြတယ်။ ကုန်းပေါ်မှာ ငါ့အဖို့ နေစရာ တစ်နေရာ မရှိဘူးဆိုတဲ့ သဘော

ရတနာသုံးစာအုပ်တိုက်

ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ငါ့မှာပါတဲ့ ပိုက်ဆံကလေး ကုန်သွားတယ်။ အဲဒီလို ငါ စားစရာ သောက်စရာမရှိတဲ့ အချိန်မှာပဲ အဖမ်းခံရတယ်’

‘အဖမ်းခံရတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့်လဲ’

‘ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဘဝကြောင့်ပဲ။ တစ်ညမှာ ငါဟာ ကောက်ရိုးပုံတစ်ခုထဲမှာ ဝင်အိပ်တယ်။ အဲဒီမှာ နွေးတယ်။ အဲဒီမှာပဲ ကျေးရွာပုလိပ် တစ်ယောက်က လာဖမ်းတယ်။ ကလေးကလွင့် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖမ်းတာပဲ။ ပထမတော့ သူတို့က ငါ့ကို အိမ်က ထွက် ပြေးလာတဲ့ ကောင်ကလေး တစ်ယောက်လို့ ထင်ကြတယ်။ ငါ့ရဲ့ ပုံပန်း သဏ္ဍာန်ကို တစ်နယ်လုံးကို ကြေးနန်းရိုက်ပြီး အကြောင်းကြားတယ်။ ငါက ငါ့မှာ မိသားစု မရှိဘူးဆိုတာ ပြောပြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က တော်တော်နဲ့ မယုံကြဘူး။ နောက်ဆုံး ငါ့ကို ဘယ်သူကမှ လာမခေါ်တော့ မှ တရားသူကြီးက ငါ့ကို ဆန်ဖရန်စစ္စကိုက လူငယ်ဂေဟာကို ပို့လိုက်တယ်’

သူ စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး ကမ်းခြေဆီသို့ စူးစိုက်ကာ ကြည့်နေသည်။ ပြင်သစ်ပီတီတို့ လွမ်းခြုံထားသော အမှောင်ထုနှင့် တိတ်ဆိတ်မှုက နက်ရှိုင်းလှသည်။ လေထန်သော အသံမှတစ်ပါး ဘာမျှ မကြားရပါ။

‘အဲဒီ ဂေဟာမှာ ငါ သေပြီလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ထောင်ထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ငါတို့ကို သော့ခတ်ပြီး ထားတယ်။ အကျဉ်းသား တွေလို အစောင့်အကြပ်တွေနဲ့ ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါကိုလဲ ငါဟာ တခြားကောင်ကလေးတွေလို ဆိုရင်တော့ သည်းခံနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့တစ်တွေက အင်မတန်ဆိုးတဲ့ လမ်းပေါ်က ကောင်ကလေး တွေပဲ။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

လိမ်တယ်၊ ညာတယ်၊ ခိုးတယ် ဝှက်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာမျိုး လုံးဝမရှိဘဲ၊ မှန်မှန်ကန်ကန် မျှမျှတတ သဘောမျိုး လုံးဝမရှိဘဲ သူ့ရဲဘောကြောင်တဲ့ အပြုအမူမျိုးတွေ လုပ်တတ်ကြတယ်။

‘အဲဒီမှာ ငါ သဘောကျတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ စာအုပ်တွေပဲ၊ အဲဒီမှာ ငါဟာ စာတော်တော်များများ ဖတ်ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချက်က တခြား ဟာတွေကို မကာမိဘူး၊ ငါက လွတ်လပ်ချင်တယ်၊ နေရောင်ကို လိုချင်တယ်၊ ဆားငန်ရည်ကို လိုချင်တယ်၊ ငါဘာတွေ လုပ်ခဲ့လို့ ငါ့ကို အခုလို ကြမ်းပိုး သူ့ခိုးတွေကြားမှာ ထောင်ချရတာလဲ၊ ငါဟာ အမှားကို လုပ်မယ့်အစား အမှန်ကိုလုပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ ကောင်းအောင်လုပ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါအတွက် ငါက ထောင်ကျခံရတယ်၊ ငါဟာ ငယ်သေးတဲ့အတွက် အဖြေမှန်ကို မရှာနိုင်ဘူး။’

‘ငါဟာ ပင်လယ်ပြင်ပေါ်မှာ နေရောင်တဖျပ်ဖျပ် ခုန်နေတာကို မြင်ယောင်နေမိတယ်၊ ရွက်မကြီးကို လေတိုးပြီး၊ ရိန်းဒီးယား သင်္ဘောကြီး သူကြိုက်သလို သွားနေတာကို မြင်ယောင်နေမိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါဟာ ငါမသိတဲ့ အမှုတစ်ခုအတွက် ဒုက္ခခံနေရတယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ ကောင်ကလေးတွေက သူတို့ရဲ့ အင်မတန် အောက်တန်းကျတဲ့ နည်းတွေနဲ့ ငါ့ကို ဆန့်ကျင်လာကြတယ်၊ ငါဟာ သူတို့ တစ်အုပ်လုံးနဲ့ ဆော်ရ ချရတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ဂေဟာက လူကြီးတွေဟာ ငါ့ကို အခန်းထဲမှာ သော့ခတ်ပြီး အပြစ်ပေးကြတယ်၊ ကြာတော့ ငါ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ အခွင့်ကောင်း စောင့်နေပြီး အခွင့်ကောင်းရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငါ လစ်တော့တာပဲ၊ ကုန်းပေါ်မှာ ငါ့အတွက် ဘယ်မှာမှ နေရာမရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ ငါဟာ

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

ပင်လယ်အော်ကိုပဲ ပြန်လာရတော့တာပဲ၊ ပြင်သစ်ပီတီဆီကို ရောက်ရ
တော့တာပဲ၊ ငါ့အနေနဲ့ ဒီနည်းပဲ လုပ်စရာရှိတော့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ
နည်းနည်း ကြီးလာတဲ့အခါမှာ နောင်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး ကြိုးစား ဦးမှာပါပဲ၊
လမ်းမှန်ကမ်းမှန် လုပ်နိုင်တဲ့အချိန်မျိုးကျရင်ပေါ့’

‘မင်း ငါနဲ့အတူ ကုန်းပေါ်ကို ပြန်သွားရမယ်’ ဂျိုးက ဖရစ္စကိုကစ်
ပခုံးပေါ်သို့ လက်တင်ပြီး အပိုင်ပြောလိုက်သည်။ ‘အဲဒါ မင်းလုပ်ရမယ့်
အလုပ်ပဲ၊ အဲဒီအတွက်. . .’

ဒိုင်း၊ ကမ်းဆီမှ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်
လာသည်။ ဒိုင်း. . . ဒိုင်း။ နောက်ထပ် သေနတ်သံများ လျင်မြန်စွာ
ဆက်ပြီး ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ လူတစ်ယောက်၏ ဟစ်အော်သံကြီး
တစ်ခု လေထဲတွင် ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။
တစ်စုံတစ်ယောက် အော်ဟစ်ကာ အကူအညီ တောင်းခံသည်။ တစ်မူ
ဟုတ်ချင်းမှာပင် လူရွယ်ကလေး နှစ်ယောက်စလုံး ကုန်းပတ်ပေါ် ရောက်
ရှိပြီး ရွက်မကြီးကို လွင့်တင်ကြသည်။ ရွက်လွင့်ပြီး ထွက်ခွာနိုင်ရန်
အားလုံး အဆင်သင့် ပြုလုပ်သည်။ ရိန်းဒီးယားမှ လူရွယ်လည်း ထိုနည်း
အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

ပြိုင်ရွက်လှေပေါ်မှ လူတစ်ယောက် အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီး ည
အလင်းရောင်တွင် ခေါင်းပြုပြီး ကြည့်သည်။ သို့သော် သူ မသိသော
ရွက်သင်္ဘောနှစ်စင်းကို မြင်ရသောအခါ လျင်မြန်စွာ ခေါင်းပြန်ဝင်သွား
သည်။ စောင့်ဆိုင်းခြင်းကာလ ကုန်ဆုံးပြီ။ လုပ်ငန်းကာလ ရောက်ရှိ
ပြီတည်း။

x x x

(၁၈)

ဂျိုးအတွက် တာဝန်သစ် တစ်ခု

ကျောက်ဆူးကို နုတ်ကာ မချည် ချချည် လုပ်ကြည့်ကြပြီးသည့် နောက်တွင် သူတို့၏ ကြိုးပမ်းမှုအပိုင်း ပြီးဆုံးသွားသည်။ ဒက်ဇယ်လာ ကို ရွက်ဖွင့်ပြီး ထွက်ခွာရန် အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေပေပြီ။ သူတို့၏ မျက်လုံးများကို ကမ်းခြေဆီသို့ အားစိုက်ပြီး ကြည့်ထားကြသည်။ ဆူဆူ ညံညံ အသံများ ငြိမ်သက်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။ စက်သီးကြီးဆွဲသည့် အသံ သူတို့ကြားရသည်။ ထို့နောက် ရက်ဒီနယ်လဆင်၏ အသံ ထွက် ပေါ်လာသည်။

‘နှိမ့် နှိမ့်၊ ချလိုက်’
‘ပြင်သစ်ပီတီ စက်သီးကို ဆီထည့်ဖို့ မေ့သွားတယ်’
စက်သီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖရစ္စကိုကစ်က ဝေဖန်လိုက်သည်။
‘အဲဒီအတွက် သူတို့ ကြာနေကြတယ်နဲ့ တူတယ်’

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

ရိန်းဒီးယားမှ လူရွယ်က သူတို့ကို လှမ်းပြောသည်။ သူသည် ရွက်မကြီးကို တစ်ယောက်တည်း တင်ပြီးနောက် သင်္ဘောခန်း အမိုးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ မျက်နှာမှ ချွေးများကို သုတ်ပစ်လျက် ရှိသည်။

‘သူတို့ အလုပ် သူတို့ ပြီးသွားမှာပါ။ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား’

ဖရစ္စကိုကစ် ပြန်ပြောသည်။

‘ပြီးပြီ၊ ဒီမှာတော့ အားလုံး အဆင်သင့်ပဲ’

‘ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ သွားကြ’

ပြိုင်ရွက်လှေထဲမှ လူက ခေါင်းကို အပြင်မထုတ်ဘဲ သူတို့ကို လှမ်းအော်သည်။

‘ခင်ဗျား . . . အဲဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေးနေ၊ ကျုပ်တို့ ကိစ္စ ကျုပ်တို့ လုပ်မယ်၊ ခင်ဗျား ကိစ္စ ခင်ဗျားလုပ်’

‘ဟေ့ကောင်တွေ ငါ ဒီက ထွက်လာရင် မင်းတို့ သိမယ်’

သူက ခြိမ်းခြောက်သည်။

‘ခင်ဗျား အဲဒီက မထွက်နိုင်ပါဘူး’

ရိန်းဒီးယားမှ လူရွယ်ကလေးက တုံ့ပြန်သည်။ ထို့နောက် ထိုလူကို ငြိမ်ငြိမ်နေရန် ခြိမ်းခြောက်သည်။

‘ဟော . . . သူတို့ လာကြပြီ’

ဖရစ္စကိုကစ်က ဂျိုးကို ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။

လှေနှစ်စင်း မှောင်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာပြီး သူတို့ နံဘေးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ပြင်သစ်ပီတီ၏ အသံထွက်ပေါ်လာသောအခါ ၎င်းတို့သည် တစ်စုံတစ်ရာ အငြင်းပွားလျက် ရှိကြောင်း သိရှိရသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

‘မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကို ဒက်ဇယ်လာပေါ်ကို တင်ရ မယ်၊ ရိန်းဒီးယားက သိပ်မြန်တယ်၊ လစ်ပြေးသွားလိမ့်မယ်၊ သိပ်မြန်လွန်း တယ်၊ ဘယ်တော့မှ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒက်ဇယ်လာပေါ် တင်ပါ၊ ဘယ်လိုလဲ’

‘ကောင်းပြီ ဒါဆိုရင် နောက်မှပဲ ဝေစုခွဲကြမယ်၊ ကဲ အခု မြန်မြန် လုပ်ကြ၊ ဟေ့ကောင်လေးတွေ အားလုံး ဆွဲတင်ကြစမ်း၊ ငါတော့ လက်ကျိုး သွားပြီ’

နယ်လဆင် သဘောတူညီလိုက်သည်။

သဘောသားများ လှုပ်ရှားကြသည်။ ကြိုးတွေကို သဘောပေါ်သို့ ပစ်တင်ကြသည်။ ဂျိုးမှတစ်ပါး အားလုံး ဝိုင်းပြီးလုပ်ကြသည်။

လူတွေ အော်ဟစ်ကြသည့် အသံများ၊ တက်ခတ်သံများ၊ ရွက် ကြိုးဆွဲသံ၊ ရွက်ဖွင့်သံများကို ကြားရသဖြင့် ကမ်းပေါ်မှ လူများ သူတို့ နောက်သို့လိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြကြောင်း သိရှိရသည်။

‘ကဲဟေ့၊ အားလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ဆွဲ၊ ပြန်မကျစေနဲ့နော်၊ ပြန်ကျ လာရင် လှေကွဲသွားလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်ပြီ တက်သွားပြီ၊ ဆွဲဆွဲ၊ နာနာဆွဲ၊ တအားဆွဲ၊ ထပ်ဆွဲ၊ ဟုတ်ပြီ နောက်တစ်ခါ ထပ်ဆွဲ၊ တစ်ယောက်က ဒီ ဘက်ကနေ တစ်ချီ ဆွဲလိုက်ဦး’

ရက်ဒ်နယ်လဆင် အမိန့်ပေးနေသည်။

သူတို့ အလုပ်က တစ်ဝက်တစ်ပျက်လောက်သာ ပြီးသေးသော် လည်း လူတွေအားလုံး မောပန်းနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ လေးလံသော အရာ ဝတ္ထုကြီးသည် ဘာများ ဖြစ်ချေမည်နည်းဟု သဘောဘေးမှနေ၍ ဂျိုး ကြည့်လိုက်သည်။ ရုံးသုံးအာမခံ သေတ္တာတစ်ခုကို ခပ်ရေးရေး တွေ့မြင်

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

ရသည်။

‘ကဲဟေ့ ပြိုင်တူဟေ့၊ တစ်ဘက်တည်းဆွဲ၊ ရပ်မသွားစေနဲ့၊ ကဲဟဲ့ ယောက်ျားဘသား၊ ဆွဲလိုက်ကြစမ်း၊ ထပ်ဆွဲဦး၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်ဆွဲဦး၊ အပေါ်ကိုတင်’

နယ်လဆင် အမိန့်ပေးပြန်သည်။

သင်္ဘောသားများ တဟောဟော တဟဲဟဲဖြင့် အားစိုက်ပြီး ဆွဲကြသည်။ ကြွက်သားများတင်းပြီး ရင်အုပ်ကြီးများ မောက်လာသည်အထိ ဆွဲကြသည်။ ဝန်ထုပ် ဝန်ထည်ကြီး သင်္ဘောဘေး အထက်သို့ ရောက်လာသည်။ သင်္ဘောလက်ရန်းပေါ်မှ ကျော်ပြီး ပဲ့စင်ပေါ်သို့ နှိမ့်ချကြသည်။ သင်္ဘောခန်း တံခါးနှစ်ရွက်ကို ဖွင့်လိုက်ကြသည်။ သင်္ဘောခန်းအတွင်းသို့ တစ်တိတိချင်း တွန်းသွင်းကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အလယ်ဧရာပြင်ကို ထိပ်တစ်ဘက် တိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချလိုက်ကြသည်။

ရက်ဒ်နယ်လဆင်သည် သင်္ဘောပေါ်အထိ လိုက်ပါပြီး ဦးစီးကွပ်ကဲသည်။ သူ၏ လက်သည် ဘေးဘက်တွင် တွဲလောင်းကြီး ရှိနေ သည်။ လက်ချောင်းများမှ သွေးစက်များ မှန်မှန်ကြီး ကျနေသည်။ သို့ရာ တွင် သူသည် ဂရုပြုဟန် မရှိပါ။

‘ခင်ဗျားတို့ ဂိုးလဒင်းဂိတ်ကို ဦးတည်ပြီး သွားကြ’ ပြင်သစ်ပီတီကို သူပြောသည်။ ‘ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ ကျုပ်သွားမယ်၊ ဒါပေမယ့် မှောင်ထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ မျက်ခြည်ပြတ် သွားလို့ရှိရင် မနက်ကျရင် ဖာရာလုန်းကမ်းခြေမှာ တွေ့ကြမယ်’

သူ၏ လှေပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒဏ်ရာမရသော လက်ကို ဝှေ့ယမ်းကာ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

‘အဲဒီကပြီးရင် မက်ဆီကိုကို သွားကြမယ် ကိုယ့်လူတို့၊ မက်ဆီကို နဲ့ နွေရာသီပေါ့’

ဒက်ဇယ်လာသဘော ကျောက်ဆူးနုတ်ပြီး ထိပ်စီး ရွက်ပွင့်လာ စဉ်မှာပင် မည်းနက်သော ရွက်ကြီးတစ်ခု သူတို့၏ ပဲ့ဘက်မှ ပေါ်ထွက် လာပြီး ကြိုးဆွဲထားသော သူတို့၏ လှေကလေးကို လွတ်ရုံကလေး ပွတ် ထွက်သွားသည်။ ထိုသဘော ပဲ့စင်ပေါ်တွင် လူတွေ အပြည့်ပင် ဖြစ် သည်။ ၎င်းတို့က ပင်လယ်ဓားပြတွေကို တွေ့မြင်ကြရသောအခါ ဒေါသ တကြီး ဟစ်အော်ကြသည်။

ဂျိုးသည် ဦးပိုင်းသို့ ပြေးသွားကာ ရွက်ကြိုးတွေကို ဖြတ်ပစ်လိုက် ၍ ဒက်ဇယ်လာ သဘော အဖမ်းခံရအောင် လုပ်ရလျှင် ကောင်းမလား ဟု စဉ်းစားမိသည်။ ယမန်နေ့က ပြင်သစ်ပီတီကို သူ ပြောခဲ့သလိုပင် သူသည် မဟုတ်တာ ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်ခဲ့သဖြင့် တရားရုံးသို့သွားရန် ဘာမျှ ကြောက်လန့်နေစရာ မလိုပါပေ။

သို့သော် ဖရစ္စကိုကစ်ကို တွေးမိပြန်သောအခါ သူ့စိတ်ကို ချုပ်တည်းလိုက်ရသည်။ ကစ်ကို ကုန်းပေါ်သို့ သူနှင့်အတူ ခေါ်ဆောင် သွားလိုပါသည်။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းသည် ထောင် ထဲသို့ ပို့ရန်ကား မဟုတ်ပါချေ။ သို့ဖြင့် သူသည်လည်း ဒက်ဇယ်လာ သဘော လွတ်ထွက်သွားနိုင်ရေးကို စိတ်ထက်သန်လျက် ရှိရတော့သည်။

သူတို့ကို လိုက်လံ ဖမ်းဆီးသည့် ရွက်သဘောသည် သူတို့ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်နိုင်ရန်အတွက် ကမန်းကတန်း ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကျောက်ချထားသော ပြိုင်ရွက်လှေကို အမှောင်ထဲတွင် တိုက်မိ လေတော့သည်။ ပြိုင်ရွက်လှေပေါ်မှ လူသည် သူ့ဘဝ နိဂုံးချုပ်ချိန်တော့

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

ရောက်ပြီဟု ယူဆကာ စူးစူးရွားရွား တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး ကုန်းပတ် ပေါ်တွင် ပြေးလွှားကာ ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်လေတော့သည်။

သင်္ဘောနှစ်စင်း တိုက်မိပြီး ဗရုန်းသုန်းကား ဖြစ်ကာ ရေထဲသို့ ကျသွားသူကို ကယ်ဆယ်ရန် ၎င်းတို့ ကြိုးစားနေကြစဉ်တွင် ပြင်သစ် ပီတီနှင့် ကောင်ကလေး နှစ်ယောက်သည် ညအမှောင်တွင်းသို့ ဝင် ရောက်သွားကြလေတော့သည်။

ရိန်းဒီးယားသည် ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဖရစ္စကိုကစ် နှင့် ဂျိုးတို့ ရွက်ကြိုးများကို ခွေရစ်ပြီး အားလုံး နေသားတကျ ရှိသော အခါတွင်ကား သူတို့သည် ပင်လယ်ပြင် အတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ လေသည် မှန်မှန်တိုက်လျက်ရှိပြီး ဒက်ဇယ်လာသည် ပြန်ပြူး သော ရေပြင်တွင် လမ်းကြောင်း ကောင်းမွန်စွာ ရရှိနေတော့သည်။

နောက် တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါတွင်ကား ဟန်းတားအငူစွန်း မှ မီးရောင်များကို သူတို့၏ လက်ယာဘက် တည့်တည့်လောက်တွင် မြင်တွေ့နေရသည်။ ဖရစ္စကိုကစ် အောက်ခန်းထဲသို့ဆင်းပြီး ကော်ဖီ ဖျော်သည်။ သို့သော် ဂျိုးသည် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင်ပင် နေရစ်ခဲ့ပြီး ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ တောင်ပိုင်းမှ မီးရောင်များကို ကြည့်ရှုရင်း သူတို့၏ ခရီးဆုံးကို မှန်းဆတွေးတော နေမိတော့သည်။

မက်ဆီကို။ သူတို့သည် ဤ သင်္ဘောကလေးဖြင့် သမုဒ္ဒရာကြီး ကို ဖြတ်သန်းသွားကြမည်တဲ့။ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ။ အကြောင်းမှာ မီး သင်္ဘောကြီးများနှင့် ရွက်အပြည့်အစုံ တပ်ဆင်ထားသော သင်္ဘောကြီး များသာ သမုဒ္ဒရာထဲတွင် သွားလာနိုင်သည်ဟု သူ နားလည်ထားသည်။ စောစောက ရွက်ကြိုးများကို မဖြတ်လိုက်မိသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းသလို

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

ရှိလာသည်။ ပြင်သစ်ပီတီကို မေးခွန်းပေါင်းများစွာ ထုတ်လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သို့သော် ပါးစပ်ဟလိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ပြင်သစ်ကြီးက သူ့ကို အောက်သို့ဆင်းပြီး ကော်ဖီသောက်ပြီး အိပ်ရာဝင်ရန် အမိန့်ပေးသည်။ များမကြာမီမှာပင် သူ့နောက်သို့ ဖရစ္စကိုကစ် လိုက်ပါလာသည်။ ပြင်သစ်ပီတီသည် ပင်လယ်အော် အတွင်းမှနေ၍ ပင်လယ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်ရန် ရွက်သင်္ဘောကို သူ တစ်ယောက်တည်း ထိန်းကိုင်သွားနေသည်။

ပြေးလွှားနေသော သင်္ဘောဦးနှစ်ခုကို လှိုင်းလုံးကြီးများ ဝင်ဆောင့်သည်။ နှစ်ကြိမ်လောက် ပြင်သစ်ပီတီ ကြားရသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် သူနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အဖြစ် လေကွယ်ဘက်သို့ သွားနေသော ရွက်သင်္ဘော တစ်စင်းကို သူ မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုသင်္ဘောသည် ချက်ချင်းပင် လေတင်ဘက်သို့ လမ်းကြောင်းပြန်ပြောင်းပြီး သူ့ မြင်ကွင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ သို့သော် အမှောင်ထုက လွှမ်းခြုံပေးထားသဖြင့် ထိုသင်္ဘော၏ အသံကို သူ နောက်ထပ် မကြားရတော့ပါ။ အကြောင်းမှာ သူသည် လေညာကို တည့်တည့်ကြီး ဆန်လုမတတ် ရွက်ဖွင့်သွားနေ၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ရွက်နား တဖျပ်ဖျပ်ခါကာ သွားနေပါသည်။

အရုဏ်တက်ပြီး မကြာမီတွင် လူငယ်နှစ်ယောက်သည် မာလိန် များကခေါ်သဖြင့် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် ရောက်ရှိသွားကြသည်။ နံနက်ခင်းသည် အေးမြပြီး မှုန်ရီမိုင်းပျနေသည်။ လေသည် အတော်ကလေး ထန်နေသည်။ အိန်ဂျယ်ကျွန်းပေါ်မှ ကူးစက်ဆေးရုံ မိုးကာတဲ ဖြူဖြူများကို ဂျိုးအံ့ဩစွာ တွေ့ရှိရသည်။

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့သည် တောင်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် ညှို့ ညှို့ဆိုင်းနေသည်။ အနောက်ဘက် ကမ္ဘာခြမ်းတွင် ကြွင်းကျန်နေသေး သော ည အမှောင်သည် သူတို့ မျက်စိအောက်မှာပင် တဖြည်းဖြည်း ချင်း ပြယ်လွင့်လျက် ရှိသည်။ ပြင်သစ်ပီတီသည် သဘောကို ရက်ကွန် ရေလက်ကြားသို့ ရောက်ရှိလာသည်အထိ ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခု ပေါက် ရောက်စေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ လောလောဆယ်အချိန်တွင် သူသည် သူတို့၏ နောက်ဘက် မိုင်ဝက်လောက်တွင် တစ်နှိန်ထိုး လိုက်ပါလာနေသော ပြိုင်ရွက်လှေကို ကြည့်ရှုလျက် ရှိသည်။

‘သူတို့ ဒက်ဇယ်လာကို မိမယ်လို့ ထင်နေကြတယ် ဟား... ဟား...’

ထို့နောက် သူသည် သဘောကို ဂိုးလဒင်းဂိတ်ဆီသို့ ဦးတည် လေတော့သည်။

နောက်မှ ရွက်လှေလည်း အလားတူပင် လမ်းကြောင်း တည် သည်။ ထို ရွက်လှေကို ဂျိုး အတန်ကြာ ကြည့်နေမိသည်။ ၎င်းသည် သူတို့နှင့် မျဉ်းပြိုင် လွင့်နေသည်။ ရှေ့ဘက်သို့ ပို၍ မြန်မြန်ကြီး ထိုးထွက်လာနေသည်။

‘ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကို မကြာခင် မီလာမှာပဲ’ ဂျိုး ပြောလိုက်သည်။

ပြင်သစ်ပီတီ ရယ်မောလိုက်သည်။

‘မင်း ထင်သလား၊ ဟား... ဟား...၊ သူတို့က အမြန်သာ တယ်၊ ငါတို့က လမ်းကြောင်း သာတယ်၊ သူတို့က လေကို ကြောက် တယ်၊ တို့က လေထဲကို ဝင်သွားတယ်၊ ဟား... ဟား... မင်း စောင့်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ကြည့်

‘သူတို့က ရှေ့ကို မြန်မြန် သွားနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် တို့ လေညာကို တည့်တည့်ကြီး ဆန်နေတယ်၊ နောက်ဆုံးကျရင် တို့က နိုင်မှာပဲ’ ဖရစ္စကိုကစ်က ရှင်းပြသည်။ ‘နောက်ပြီးတော့ သူတို့က ကျောက်တန်းနားရောက်အောင်လဲ လိုက်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြည့်. . . ဟိုမှာ ကြည့်’

ရှေ့ဘက်တွင် လှိုင်းလုံးကြီးများ ထန်နေသော သမုဒ္ဒရာပြင်ကြီးကို မြင်တွေ့ရသည်။ ထို လှိုင်းလုံးကြီးများ အကြားတွင် သစ်လုံးကြီးတွေ တင်ထားသော ကမ်းရိုးတန်းသွား သင်္ဘောကြီး တစ်စင်းသည် လူးကာလိမ့်ကာဖြင့် ဆိပ်ကမ်းကို ဝင်ရောက်နိုင်ရန် အလူးအလဲ ကြိုးပမ်းလျက် ရှိသည်။ သဘာဝနှင့် လူသားတို့၏ တိုက်ပွဲသည် ကြည့်၍ကောင်းလှသည်။ ဂျိုးတွင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုများ မရှိတော့ပါ။ သူသည် အကြိတ်အနယ် ဆင်နွဲ့နေသော တိုက်ပွဲကြီးကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုလျက် ရှိတော့သည်။

ပြင်သစ်ပီတီသည် ရေကာအင်္ကျီနှင့် ရေကာဦးထုပ်တို့ကို တောင်းယူသည်။ ဂျိုးလည်း အပို တစ်စုံကို ဝင်ဆင်ရသည်။ ထို့နောက် ဖရစ္စကိုကစ်နှင့် ဂျိုးသည် သင်္ဘောခန်းအတွင်းသို့ ဆင်းပြီး အာမခံသေတ္တာကို မရွေ့မလျားစေရန် ငုတ်ရိုက်ကာ ကြိုးဖြင့် တုပ်နှောင်ကြရသည်။

ဂျိုးသည် လုပ်ကိုင်နေရင်းနှင့် အာမခံသေတ္တာပေါ်မှ နာမည်ကို ဖတ်လိုက်မိသည်။ ‘ဗရွန်ဆန်နှင့်တိတ်’ အလိုလေး သူ့ဖခင်နှင့် အစုစပ်တို့၏ နာမည်ပါကလား။ ဤပစ္စည်းသည် သူတို့၏ အာမခံသေတ္တာ ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ပိုက်ဆံဖြစ်သည်။ ဖရစ္စကိုကစ်သည် နောက်ဆုံး

ငုတ်ကို သံရိုက်နေရာမှ မော့ကြည့်လိုက်ရာ ဂျိုး၏ ငေးမောနေမှုကို တွေ့ရှိ သွားသည်။

‘မင်းတို့ အဖေလား’

သူ တီးတိုး မေးသည်။

ဂျိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ယခုတော့ သူ အားလုံးသိရပြီ။ သူတို့သည် သူ့ဖခင်၏ ကျောက်မိုင်းများရှိရာ ဆန်အန်ဒရေးကို ဝင် ရောက် စီးနင်းခဲ့ကြသည်။ အာမခံသေတ္တာထဲတွင် အလုပ်သမား တစ် ထောင်ကျော်ကိုပေးရန် လစာငွေများ ပါရှိသည်။

‘ဘာမှ မပြောနဲ့နော်’

ဂျိုး သတိပေးလိုက်သည်။

ဖရစ္စကိုကစ် သဘောပေါက် နားလည်သည်။

‘ပြင်သစ်ပီတီ စာမတတ်ဘူး၊ ရက်ဒ်နယ်လဆင်ကလဲ မင်း နာမည် ဘာဆိုတာကို မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခြေအနေကတော့ မကောင်းဘူး၊ သူတို့ဟာ အခွင့်အရေးရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သေတ္တာကို ဖွင့်ပြီး ဝေစုခဲ့ကြမှာပဲ၊ အဲဒီတော့ မင်း ဘာမှ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့’

သူ့ ဖခင်၏ပစ္စည်းကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် ဂျိုး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အဆုံးစွန်ဆုံး ဆုံးရှုံးရုံပဲ ရှိသည်။ သို့သော် သူ့အနေနှင့် ခုခံကာကွယ်ခွင့်တော့ ရရှိပေမည်။ သို့မဟုတ် ပြန်လည် ရရှိနိုင်သည့် သဘောလည်း ရှိနိုင်သည်။ သူ့အပေါ်တွင် တာဝန်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လျင်မြန်စွာ ကျရောက်လျက် ရှိတော့သည်။

လွန်ခဲ့သည့် ရက်အနည်းငယ်ကဆိုလျှင် သူ့အတွက် သူသာ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

စဉ်းစားစရာ ရှိသည်။ သည့်နောက်တွင်ကား သူသည် သိမ်မွေ့သော အကြောင်းဖြင့် ဖရစ္စကိုကစ်၏ အနာဂတ် ကောင်းစားရေးတွင် တာဝန် ရှိလာသည်။ ထို့နောက် တစ်ဖန် သူသည် ပို၍ သိမ်မွေ့နက်နဲသော အကြောင်းဖြင့် သူ၏ ရပ်တည်မှု၊ သူ၏ညီမ၊ သူ၏ မိတ်ဆွေ၊ သူငယ်ချင်း များ အပေါ်တွင် တာဝန်များ ရှိနေကြောင်း သိမြင်လာသည်။

ယခုတစ်ဖန် မမျှော်လင့်သော အကြောင်းတရားများကြောင့် သူ့ဖခင်အတွက် အရေးတကြီး ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ရန်များ ဖြစ်ပေါ် လာသည်။ ဤသည်မှာ သူ့ထံမှ အင်အားကုန်တောင်းခံလိုက်ခြင်း ဖြစ် သည်။ သူကလည်း ရဲရင့်စွာဖြင့်ပင် လက်ခံ တုံ့ပြန်လိုက်ပါသည်။ ရှေ့ ဘာဖြစ်မည်ကို မသိနိုင်သော်လည်း သူ့အတွက်မူ သူ စိုးစဉ်းမျှ သံသယ မရှိပါ။ သူ၏ သိရှိမှုနှင့် သူ၏ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုတို့က သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပို၍ ခိုင်မာစေပါသည်။ ယုံကြည်မှုက ယုံကြည်မှုများ ကို မွေးဖွားပြီး ခွန်အားက ခွန်အားကို မွေးဖွားကြောင်း သူရေးရေးမျှ သိရှိနေပါသည်။

x x x

(၁၉)

လူငယ်နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးရန် တိုင်ပင်ခြင်း

‘တွေ့ကြပြီဟေ့’

ပြင်သစ်ပီတီ ဟစ်အော်လိုက်သည်။

လူငယ်နှစ်ယောက်စလုံး ပဲ့စင်သို့ ပြေးဝင်သွားကြသည်။ သူတို့သည် လှိုင်းကာ ကျောက်တန်းကြီး၏ ခြေရင်းသို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဧရာမ လှိုင်းကာ ကျောက်တန်းကြီးသည် လှိုင်းလုံးများ အုပ်မိုးလျက် သူတို့၏ အထက်ဘက် အမြင့်ကြီးတွင် ရှိနေသည်။ ကျောက်တန်းကြီးသည် သူတို့အတွက် လေကိုကွယ်ထားပြီး သူတို့ကို ကြက်ဥလေးတစ်လုံးပမာ ခွဲခြေပစ်တော့မည် ရှိနေသည်။ ဂျိုး အသက်မရှုနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ ဤအချိန်သည် အရေးအကြီးဆုံး အချိန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ပြင်သစ်ပီတီသည် လှိုင်းကာကြီးဆီသို့ တည့်တည့်ကြီး တိုးဝင်သွားသည်။ ဒက်ဇယ်လာသည် မတ်စောက်သော ဆင်ခြေလျှောက်ကို အရှိန်

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

ဖြင့် တိုးတက်သွားသည်။ လှိုင်းကာကြီးထိပ်တွင် ခေတ္တမျှ မြောက်တက် နေပြီးနောက် တစ်ဘက်ချောက်ကြားထဲသို့ ကျဆင်းသွားသည်။ သူတို့ သည် ခေတ္တမျှ ရွက်များကို လေပြန်ဖြည့်နေကြပြီးနောက် ကမ်းခြေရိုက် လှိုင်းကြီးများကို တိုးဖြတ်ကာ အန္တရာယ်လမ်းကို ဖြတ်သန်းကြတော့ သည်။ တစ်ကြိမ်တွင် သူတို့သည် လှိုင်းခေါင်းဖြူကြီး တစ်လုံး၏ ဒဏ်ချက်ကိုမိပြီး နစ်မွန်းမတတ် ဖြစ်သွားကြရသည်။ သည်မှတစ်ပါး ကား ဒက်ဇယ်လာသည် ဘောလုံးကလေး တစ်ခုပမာ မြင့်ကာ ကြွကာ နိမ့်ကာ ငုံ့ကာ ပျော်ရွှင်စွာ ရှိနေတော့သည်။

ဂျိုးသည် ဤကမ္ဘာကြီးမှ လွင့်ထွက်မြင့်တက်သွားပြီဟုပင် ထင် မှတ်လိုက်မိသည်။ အို ဘဝဆိုတာ ဒါပါပဲလား၊ လှုပ်ရှားမှုကြီး ပါကလား။ သူနေခဲ့သော ဘဝဟောင်းနှင့် မည်သို့မျှ မဆိုင်ပါ။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ကုန်တွေ တင်ထားသော သင်္ဘောကြီးမှ စုဝေးကြည့်ရှုနေကြသော သင်္ဘောသားများက သူတို့၏ ရေကာဦးထုပ်များကို ဝှေ့ယမ်းပြကြသည်။ စင်္ကြံပေါ်မှ မာလိန်မျိုးကြီးကပင်လျှင် ရဲရင့်သော ရွက်လှေကို ချီးမွမ်း သည့် အမူအရာ ပြပါသည်။

‘ဟိုမှာ တွေ့လား၊ တွေ့လား’

ပြင်သစ်ပီတီက နောက်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

ပြိုင်ရွက်လှေကြီးသည် သူတို့ကဲ့သို့ မစွန့်စားရဲသဖြင့် လှိုင်းကာ တန်း အတွင်းဘက် ခြေရင်းတွင် သွားချည် ပြန်ချည် ရှိနေသည်။ လိုက်ဖမ်းခြင်း အမှုက ပြီးဆုံးချေပြီ။ မုန်တိုင်းကြီး ဆင်လာသဖြင့် အကာ အကွယ်သို့ ပြေးဝင်လာသော ရေကြောင်းပြ မော်တော်ကလေးသည် ကြောက်လန့်နေသော ငှက်ကလေး တစ်ကောင်ပမာ သူတို့အနီးမှ

ဖြတ်သန်းကာ ကုန်တင်သင်္ဘောကြီးကို ကျော်လွန်သွားလေသည်။

နောက်နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ ဒက်ဇယ်လာသည် လှိုင်းခေါင်းဖြူကြီးများ ရိုက်ကွဲနေသော ပင်လယ်ပြင်မှ ထွက်ပြီး ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာကြီး၏ လှိုင်းအိရုည်များပေါ်တွင် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ရှိနေတော့သည်။ လေတိုက်နှုန်းများလာသဖြင့် ထိပ်စီးရွက်နှင့် ရွက်မကြီးတို့မှ ရွက်တစ်ကန့်စီကို လိပ်လိုက်ကြရသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် မိုင်သုံးဆယ်မျှ ကွာလှမ်းသော ဖာရာလုန်းကမ်းခြေကို သွားရောက်ရန် လက်ယာဘက်သို့ ရွက်ကုန်ဖွင့်ကြရပြန် သည်။ နံနက်စာ ချက်ပြုတ်စားသောက်ပြီးချိန်တွင် ရိန်းဒီးယားကို သူတို့တွေ့ရှိကြရသည်။ တက်မကိုင်ဘီးကို ချည်နှောင်ထားပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။

ပြင်သစ်ပီတီက ဤကဲ့သို့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နိုင်ခြင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပင် မြည်တွန်သည်။

‘ဒီဥစ္စာ ရက်ဒ်နယ်လဆင်ရဲ့ အမှားတစ်ခုပဲ၊ သူက ဘယ်တော့မှ ဂရုတစိုက်မရှိဘူး၊ သူက ဘာကိုမှ အကြောက်အလန့် မရှိဘူး၊ တစ်နေ့ကျရင် သူ သေမယ်၊ ကျုပ်သိတယ်’

သူတို့ ရိန်းဒီးယားကို သုံးပတ်ပတ်ပြီး လေတင်ဘက်မှနေ၍ ပြိုင်တူ ဟစ်ခေါ်ကြသည်။ သည်တော့မှ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ လူရောက်လာသည်။ ထို့နောက် သူတို့ ရွက်ကို ချက်ချင်းပင် တင်ပြီး ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ အတွင်းသို့ သင်္ဘောနှစ်စင်း အတူတကွ ရွက်လွင့်သွားကြတော့သည်။

မုန်တိုင်းကြီး မကျရောက်ခင် ယခုကဲ့သို့ အလျင်အမြန် ထွက်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

သွားကြဖို့ လိုအပ်ကြောင်း ဖရစ္စကိုကစ်က ဂျိုးကို ရှင်းပြသည်။ ယင်းသို့ မဟုတ်လျှင် သူတို့သည် မုန်တိုင်းကြီးတွင် လွင့်ပါပြီး လေအောက်ဘက် ကာလီဖိုးနီးယား ကမ်းခြေသို့ ရောက်ရှိသွားကြမည် ဖြစ်သည်။ ရာသီဥတု ကောင်းမွန်သောအခါ ကုန်းပေါ်သို့ တက်ရောက်ပြီး အစားအစာနှင့် သောက်သုံးရေတို့ကို ရရှိနိုင်ကြောင်း ပြောဆိုသည်။ ထို့နောက် ဂျိုးကို လှိုင်းမမူးသည့်အတွက် ချီးကျူးသည်။

‘ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲဆိုတာ ငါ ပြောမယ်၊ ပြင်သစ်ပီတီကို ကနေ့ည ငါတို့ ဖမ်းကြမယ်’

နေ့လယ်စာ ချက်ပြုတ်ချိန်တွင် ဖရစ္စကိုကစ်က ဂျိုးကို တီးတိုး ပြောသည်။

‘ပြင်သစ်ပီတီကို ဖမ်းမယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ပြီးရင် သူ့ကို ကြိုးနဲ့ သေသေချာချာ ပိပိရိရိ တုပ် မယ်၊ ပြီးရင် မီးတွေကို ငြိမ်းပြီး ကမ်းကို ပြေးကြမယ်၊ ရက်ဒ်နယ်လဆင် ကို လွတ်အောင်ပြေးနိုင်ရင် ငါတို့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ကမ်းကို ကပ်နိုင်ကြမှာပဲ’

‘ဒီအလုပ်ကို ငါ တစ်ယောက်တည်း လုပ်နိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို အကူအညီတောင်းရတယ်ဆိုရင်တော့ မင်းဟာ ပြင်သစ်ပီတီကို သစ္စာဖောက်ရာကျတာပဲ’

‘အဲဒါကို ငါ ပြောမလို့ပဲ၊ မင်း ငါ့ကို ကတိတစ်ခု နှစ်ခု ပေးနိုင် မယ်ဆိုရင် မင်းကို ငါ ကူညီမယ်၊ ဂေဟာက ငါ ထွက်ပြေးလာတဲ့ အချိန် တုန်းကတည်းက ပြင်သစ်ပီတီက ငါ့ကို သူ့သင်္ဘောမှာ အလုပ်ပေးခဲ့ တယ်၊ ငါ့အနေနဲ့ ငတ်ပြတ်ပြီး ဘယ်နေရာမှ သွားစရာမရှိတဲ့ အချိန်

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

ကပေါ့၊ အဲဒီအတွက် ငါဟာ သူ့ကို ထောင်ထဲမပို့နိုင်ဘူး၊ အဲဒီလိုလုပ်
မယ်ဆိုရင် မတရားဘူး၊ မင်းအဖေက မင်းကို ကတိဖျက်ခိုင်းမလား’

‘ဟင့်အင်း မခိုင်းပါဘူး’

သူ့အဖေသည် သူ့ကတိကို ဘယ်မျှ တန်ဖိုးထားကြောင်း ဂျိုး
သိရှိပါသည်။

အဲဒီလိုဆိုရင် မင်း ငါ့ကို ကတိပေးပါ၊ မင်းအဖေက အဲဒီ ကတိ
ကို အကောင်အထည်ဖော်ပေးပါ၊ ပြင်သစ်ပီတီကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ တရား
မစွဲဖို့ဘဲ’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဒါပေမယ့် မင်းအတွက်ကကော၊ ဒက်ဇယ်လာပေါ်မှာ
မင်း သူနဲ့ဆက်ပြီး လိုက်ဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး’

‘အို ငါ့အတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့၊ ငါ့အတွက် ဘယ်သူမှပူမယ့်လူ
မရှိဘူး၊ ငါဟာ ပင်လယ်ထဲကို သင်္ဘောသား တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ လိုက်
သွားဖို့ ခွန်အားလဲ ရှိတယ်၊ အတတ်ပညာလဲ ရှိတယ်၊ ကမ္ဘာကြီးရဲ့
တစ်ဘက်ခြမ်းကို ငါ သွားမယ်၊ အဲဒီမှာ ငါ့ဘဝကို အသစ်ပြန်စမယ်’

‘ဒါဆိုရင် တို့ ဖျက်လိုက်ကြစို့’

‘ဘာကို ဖျက်ရမှာလဲ’

‘ပြင်သစ်ပီတီကို ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး ထွက်ပြေးမယ့် အစီအစဉ်’

‘ဖျက်လို့မရဘူး ခင်ဗျာ၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပြီ’

‘ငါပြောမယ် နားထောင်၊ ဒီကိစ္စကို ဘာတစ်ခုမှ ငါ လုပ်စရာ
မလိုဘူး၊ မင်း ငါ့ကို ကတိတစ်ခု မပေးဘူးဆိုရင် မက်ဆီကိုကို ငါ သွား
မယ်’

‘ဘာ ကတိပေးရမှာလဲ’

ရတနာသံဃာ့စုပိုင်တိုက်

နတ်နွယ်

‘ကတိကတော့ ဒီလို၊ ကုန်းပေါ်ကိုရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မင်းကိုယ်ကို ငါ့လက်ထဲကို အပ်ရမယ်၊ ငါ့ကို ယုံကြည်ရမယ်၊ ကုန်းအကြောင်းကို မင်း ဘာမှ မသိဘူး၊ အဲဒီလို မင်း ပြောခဲ့တယ်၊ ငါ့အဖေ နဲ့ ငါစီစဉ်မယ်၊ ငါ စီစဉ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ မင်းအနေနဲ့ လူကောင်းသူကောင်းတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းနိုင်ရမယ်၊ စာသင်နိုင်ရမယ်၊ ပညာတတ်ရမယ်၊ ပင်လယ်ဓားပြတစ်ယောက် သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ထက် ကောင်းတာ တစ်ခုဖြစ်ရမယ်၊ မင်း ဖြစ်ချင်တာ အဲဒါပဲ မဟုတ်လား’

ဖရစ္စကိုကစ် ဘာမျှမပြောသော်လည်း သူ့မျက်နှာကမူ သူ့အဘယ်မျှ နှစ်ခြိုက်ကြောင်း ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

ဂျိုး ဆက်ပြောသည်။

‘ဒါဟာ မင်းရသင့်ရထိုက်တဲ့အတွက် ရတာပဲ၊ မင်းဟာ ငါ့ဘက်ကနေ ရပ်ခဲ့တယ်၊ ငါ့အဖေရဲ့ ပိုက်ဆံကို ပြန်ရအောင် လုပ်ခဲ့တယ်၊ ဒီအတွက် သူဟာ မင်းကို တစ်ခုခုပေးဖို့ တာဝန်ရှိတယ်’

‘ဒါပေမယ့် ငါက ဒါတွေကို ဒီသဘောမျိုးနဲ့ လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုခုကို အကျိုးအမြတ်ရချင်လို့လုပ်တဲ့ လူစားမျိုးကို ငါ အထင်မကြီးဘူး’

‘ဘာမှမပြောနဲ့၊ ဒီ အာမခံသေတ္တာကို ပြန်ရဖို့ စုံထောက်တွေ ငှားရတာ၊ တခြား လုပ်ရတာ ကိုင်ရတာဟာ ဘယ်လောက် ကုန်ကျမယ် ထင်သလဲ၊ မင်း ငါ့ကို ကတိပေးစမ်းပါ၊ အရေးကြီးတာက ဒါပဲ၊ ငါ စီစဉ်စရာ ရှိတာတွေကို စီစဉ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ မင်း သဘောမကျဘူးဆိုရင် မင်း ကြိုက်ရာကို သွားနိုင်တယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ ငါပြောတာ တရားတယ် မဟုတ်လား’

ရတနာသုံးစာအုပ်တိုက်

သူတို့ အပေးအယူ တည့်သွားသည့်အနေဖြင့် လက်ဆွဲနှုတ် ဆက်ကြသည်။ ညကျလျှင် သူတို့ လုပ်ရမည့် အလုပ်များကို ဆက်ပြီး ညှိနှိုင်း တိုင်ပင်ကြသည်။

သို့သော် အနောက်မြောက်ဘက်မှ တိုက်ခတ်လာသော မုန်တိုင်း ကြီးက ဒက်ဇယ်လာနှင့် သူ့ သင်္ဘောသားများ၏ အခြေအနေကို တစ်မျိုး တစ်ဖုံ ပြောင်းပစ်လိုက်ပါတော့သည်။ နေ့လယ်စာ စားပြီးချိန်တွင် တိုက်ခတ်လာသော လေပြင်းသည် အမြင့်ဆုံး အဆင့်သို့ မရောက်သေး သော်လည်း သူတို့သည် ထိပ်စီးရွက်နှင့် ရွက်မကြီးတို့ ရွက်နှစ်ကန်မှု လိပ်လိုက်ကြရသည်။ ပင်လယ်ထဲတွင် ရေတောင်တန်းကြီးများ အဆက် မပြတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်မှာလည်း ကုန်းပတ်နိမ့်ပေါ်မှ ကြည့်ရသည် မှာ ကြောက်စရာကောင်းသလို ကြည့်၍လည်း ကောင်းလှပါသည်။

သင်္ဘောနှစ်စင်းသည် လှိုင်းလုံးကြီး၏ ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိ သည့်အခါမှသာ တစ်စင်းနှင့်တစ်စင်းကို မြင်တွေ့ကြရသည်။ မကြာ ခဏ ဆိုသလိုပင် ပင်လယ်ရေများသည် ပဲ့စင်ပေါ်သို့ လည်းကောင်း၊ သင်္ဘောခန်းထဲကို လည်းကောင်း ဖုံးလွှမ်းသွားသဖြင့် ဂျိုးသည် ရေစုပ် ထုတ်ပစ်ရန် ခြေနင်း ရေစုပ်စက်ကလေးအနီးတွင် တာဝန်ယူနေရပါ သည်။

ညနေသုံးနာရီတွင် ပြင်သစ်ပီတီသည် အခြေအနေကို ကြည့်ရှု ပြီးနောက် ပင်လယ်ကျောက်ဆူးကို ချတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ရိန်းဒီးယား ကို အရိပ်အခြည် ပြလိုက်သည်။ ပင်လယ်ကျောက်ဆူးဆိုသည်မှာ မျောတိုင် သုံးတိုင်ကို ချည်နှောင်ကာ တြိဂံပုံ ပါးစပ်ပေါက်ဖောက် ထားသော ဧရာမ ရွက်ဖျင်အိတ် ပြားပြားကြီး ဖြစ်သည်။ စွန်လွတ်သည့်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

ပုံစံအတိုင်းပင် ဤ ရွက်ဖျင်အိတ်ကြီးကို ကြိုးတွေနှင့် ဆွဲထားသည်။

သို့ဖြင့် လျင်မြန်စွာ လွင့်နေသော ရွက်သင်္ဘောသည် ပင်လယ်ပြင်နှင့် လေတင်ဘက်သို့ အမြဲတမ်း ဦးတိုက်လျက် ရှိပေပြီ။ မုန်တိုင်းကျရောက်ချိန်တွင် ဘေးအကင်းဆုံး အနေအထားပင် ဖြစ်သည်။ ရက်ဒီနယ်လဆင်က ပြင်သစ်ပီတီ၏ အကြောင်းကြားမှုကို နားလည်ကြောင်းနှင့် ပြုလုပ်ရန် ပြန်လည်အချက်ပြသည်။

ပြင်သစ်ပီတီသည် ပင်လယ် ကျောက်ဆူးကို သူ့ကိုယ်တိုင်ချရန် ရှေ့ဘက်သို့ သွားသည်။ သင့်လျော်သည့် အချိန်တွင် သင်္ဘောကို လေဘက်သို့ ဦးတည်ရန် ဖရစ္စကိုကစ်ကို တက်မတွင် ထားခဲ့သည်။ ပြင်သစ်ပီတီသည် ချော်ချွတ်နေသော ရှေ့ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ကိုယ်ကို ဟန်ထားကာ အခွင့်ကောင်းကို စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိသည်။

သို့ရာတွင် ထိုအချိန်မှာပင် ဒက်ဇယ်လာသည် အလွန်အလွန် ကြီးမားသော လှိုင်းလုံးကြီးတစ်ခု၏ ထိပ်သို့ရောက်ရှိသွားပြီး တစ်ဘက်သို့မကျမီ ရေပြင်ညီ အနေအထားတွင် လေပြင်းတစ်ချက် ရုတ်တရက် ဆောင့်ခံလိုက်ရသည်။ သို့ဖြင့် သင်္ဘော၏ရွက်၊ ရွက်လက်နှင့် ရွက်တိုင်တို့သည် လေပြင်း၏ အရှိန်ကို အပြည့်အဝကြီးပင် ရမိလိုက်ကြသည်။

ဆတ်ခနဲ ကျိုးသံထွက်ပေါ်လာပြီး တစ်မုဟုတ်ချင်းမှာပင် ကျိုးထွက်ကုန်ကြတော့သည်။ သံမဏိရွက်ဆိုင်းကြိုးများကို တုပ်နှောင်ထားသော ကြိုးများ ပြတ်ထွက်ကုန်ကြသည်။ ထို့နောက် ရွက်တိုင်ကြီး၊ ထိပ်စီးရွက်၊ ရွက်မကြီး၊ စက်သီးများ၊ ရွက်ဆိုင်းကြိုးများ၊ ပင်လယ်ကျောက်ဆူး၊ ပြင်သစ်ပီတီနှင့် အားလုံးပင် ဘေးတစ်ဘက်သို့ လွင့်ကျကုန်တော့သည်။

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းသည်ကတော့ မာလိန်မှူးသည် လက်
 တစ်ဘက်က ထိပ်စီးရွက်လက်တက်ကြိုးကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး တခြားလက်
 တစ်ဘက်က ထိပ်စီး ရွက်လက်တံကို မြှောက်ကိုင်ထားနိုင်သည်။ သူ့ကို
 ဆွဲတင်နိုင်ရန် လူရွယ်နှစ်ယောက် ရှေ့သို့ ပြေးသွားကြသည်။ ကံကြမ္မာဆိုး
 ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော ရက်ဒ်နယ်လဆင်သည်လည်း တက်မကို
 ထိန်းကိုင်ပြီး ကယ်ဆယ်ရေး ပြုလုပ်ရန် ကြိုးစားလေတော့သည်။

x x x

(၂၀)

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကာလ

ပြင်သစ်ပီတီသည် ဒက်ဇယ်လာ၏ ရွက်တိုင်ကြီးနှင့်အတူ ပြုတ်ကျသွားသော်လည်း ဒက်ရာရရှိခြင်း မရှိပါ။ သို့သော် သူနှင့်အတူပါသွားသော ပင်လယ်ကျောက်ဆူးကြီးကား ဘေးကင်း ရန်ကင်းမရှိပါချေ။ ရွက်မကြီး၏ ရွက်လက်တံသည် ၎င်းကို ဖောက်ဝင်သွားသဖြင့် အသုံးမဝင် ပါတော့ချေ။ ပျက်စီးကျိုးကျသွားသော အရာများသည် သင်္ဘောဘေးတွင် တွဲပြီး လိုက်ပါနေသည်။ သင်္ဘောသည် ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ စောင်းစောင်းကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။ အန္တရာယ် ဖြစ်လောက်သည့် အနေအထားမျိုး မဟုတ်သော်လည်း ဘေးကင်းသည့် အနေအထားမျိုးလည်း မဟုတ်ပါချေ။

‘သွားပေတော့ ဒက်ဇယ်လာကြီးရေ၊ မင်းဟာလေ နှုတ်ခမ်းမှာလဲ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘူး၊ ပြိုင်ရွက်လှေကိုလဲ ဖနောင့်နဲ့ မပေါက်နိုင်

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

တော့ဘူး’

မာလိန်မှူးသည် ပဲ့စင်တွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ အပျက်အယွင်း များကို ကြည့်ရှုပြီး အထက်ပါအတိုင်း ငိုကြွေးမြည်တမ်းလေတော့သည်။ သူ့အပေါ်တွင် အတော်ကြီးပင် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော ဂျိုးသည်ပင် လျှင် ထိုကာလ၌ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတော့သည်။ လေပြင်း တစ်ချက်က လှိုင်းလုံးကြီး တစ်ခု၏ ထိပ်ပိုင်းကို ပင့်ရိုက်လိုက်ရာ ဒုက္ခ သည် သင်္ဘောပေါ်သို့ ရေများ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

‘သူတို့ကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား’

ဂျိုး ဗလုံးဗထွေး မေးလိုက်သည်။

ဖရစ္စကိုကစ် ခေါင်းကို ယမ်းခါသည်။

‘အာမခံ သေတ္တာကိုကော

‘မရတော့ဘူး၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ငွေတိုက်ကြီးအတွက် လည်း ဒီသင်္ဘောကလေးကို ဒီပြင် သင်္ဘောတစ်စင်း ဘယ်လိုမှ မကယ် နိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒီတော့ ဒီအဓိပ္ပာယ်က ငါတို့ကိုယ် ငါတို့ကယ်ကြဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်’

ပင်လယ်ကြီးက သူတို့ကို နောက် တစ်ကြိမ် ဖုံးလွှမ်းသွားပြန် သည်။ စောစောကတည်းကပင် ရေမြုပ်နေပြီဖြစ်သော လှေကလေးသည် သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းနှင့် ရိုက်ပြီး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ရိန်းဒီးယားသည် ရေတောင်ကြီးတစ်ခု၏ ထိပ်မှ နေ၍ သူတို့ကို အုပ်မိုးလျက်ရှိတော့သည်။ ရိန်းဒီးယားသည် သူတို့ အပေါ် တည့်တည့်ကြီး ကျလာတော့မလို ရှိသဖြင့် ဂျိုးသည် နောက်ဘက် သို့ ဆုတ်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ရိန်းဒီးယားသည် နောက် တစ်ခဏ

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

တွင် ရေချိုင့်ကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ သူတို့က ၎င်းတို့အပေါ်မှ အုပ်မိုးပြီး ကြည့်နေကြရသည်။

ဤမြင်ကွင်းသည် ဂျိုး၏ တစ်သက်တွင် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပျောက်နိုင်သော မြင်ကွင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရိန်းဒီးယားသည် ရေမြုပ်ဖြူဖြူ များအကြားတွင် လူးလွန်လျက် ရှိသည်။ ၎င်း၏လက်ရန်းများသည် ပင်လယ်ပြင်နှင့် ရိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် တောင်ကျ ရေ စီးဆင်းနေသည်။ လေထဲတွင် ရေမှုန်များ ပြည့်လွှမ်းနေသဖြင့် မြင်ကွင်းသည် မကြည်လင်ဘဲ ဖြူရော်နေသည်။

သင်္ဘောသားတစ်ယောက်သည် ပဲ့ကုန်းပတ်တွင် ဖက်တွယ်လျက် ရေမြုပ်နေသော လှေကို ကြိုးဖြုတ်ပစ်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ လူရွယ် တစ်ယောက်က ပဲ့စင်လက်ရန်းပေါ်တွင် သက်စွန့်ဆံဖျား ကုန်းငုံ့ကာ ၎င်းထံသို့ ဓားကို လှမ်းပေးလျက် ရှိသည်။ နောက် တစ်ယောက်က ပဲ့ကိုင်ဘီးတွင် ရှိနေပြီး သူ၏ လက်များကို လျင်မြန်စွာ လှည့်ပတ်ကာ သင်္ဘောကို ချုပ်ကိုင်လျက် ရှိသည်။

၎င်း၏ ဘေးတွင်ကား ရက်ဒ်နယ်လဆင် ရပ်နေသည်။ ဒဏ်ရာ ရထားသော လက်ကို ပတ်တီးဖြင့် သိုင်းထားသည်။ သူ၏ ရေကာ ဦးထုပ် မှာ လွင့်ပါသွားပြီဖြစ်၍ သူ၏ ခေါင်းတွင် ရေများစိုရွဲလျက် ရှိတော့ သည်။ လေတိုက်ခတ်သဖြင့် ဆံခွေဆံလိပ်များ မျက်နှာပေါ်တွင် ဖုံးအုပ်နေကြသည်။ သူ၏ ပုံစံက အလျော့မပေးသော၊ ရဲရင့်သော၊ အားမာန် ရှိသော အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။ သူ့ကိုယ်မှ တန်ခိုး ကြွဒွိပါဒ်များ ထွက်နေသည့်အလား ဖြစ်သည်။

ဂျိုးသည် သူ့ကို အထူးပင် အံ့ဩစွာနှင့် ကြည့်နေမိသည်။ သူ့

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

တွင်ရှိသော လူတစ်ယောက်၏ အရည်အချင်းများကို သတိပြုမိရသည်။ ထို အရည်အချင်းများကို အလွဲသုံးစားပြုနေသည့်အတွက်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ သူ့ခိုးတစ်ယောက်၊ ဓားပြတစ်ယောက်၊ ထိုတစ်ခဏမှာပင် ဂျိုးသည် လူသားတို့၏ အမှန်တရားကို ရိပ်ခနဲ သိမြင်လိုက်ရသည်။ အောင်မြင်ခြင်းနှင့် ဆုံးရှုံးခြင်းသဘော၊ ဘဝကန့်လန့်ကာကြီး ပွင့်သွားသဖြင့် သူ တွေ့မြင် နားလည်ရသည်။

ရက်ဒ်နယ်လဆင်လို ပုဂ္ဂိုလ်များသည် သူ့ရဲကောင်း ပုံစံများ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့မှာ အားနည်းနေသည်က မှန်ကန်စွာ ရွေးချယ်နိုင်ခြင်း၊ ကောင်းမွန်စွာ ချိန်ဆနိုင်ခြင်း၊ သတိရှိစွာ ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်းတို့ ပင်ဖြစ်သည်။ အတိုချုပ်ပြီး ပြောရလျှင် သူ့ဖခင်က သူ့ကို အမြဲတမ်း ‘ဟောပြောလေ့’ ရှိသော အချက်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ဤကား မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း ဂျိုး၏ ခေါင်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသော အတွေးများ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ရိန်းဒီးယားသည် မိုးပေါ်သို့ မြင့်တက်လာပြီး လှိုင်းလုံးကြီး တစ်ခုကို စီးကာ သူတို့၏ ဦးဘက်မှနေ၍ လေကွယ်ဘက်သို့ တိုက်ဖြတ်သွားသည်။

‘လူရမ်းကြီး၊ လူရမ်းကြီး’ ပြင်သစ်ပီတီ ရင်တမမ ကြည့်နေရာမှ ပြောလိုက်သည်။ ‘သူ့စိတ်ထဲမှာ သင်္ဘောကို ပြန်ကွေ့နိုင်မယ် ထင်နေ တယ်၊ သူ သေလိမ့်မယ်၊ ငါတို့ အားလုံး သေလိမ့်မယ်၊ သူ ပြန်လာလိမ့် မယ်၊ အို. . . အရူးပဲ၊ အရူးပဲ’

အချိန်က တန်ဖိုးရှိလှသည်။ ရက်ဒ်နယ်လဆင် စွန့်စားသည်။ အချိန်ကိုက်မှာပင် သူသည် သင်္ဘောကို လေညာဘက်သို့ တည့်တည့်ကြီး ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

‘သူ ပြန်လာပြီ၊ သူ့အပေါ် ခုန်ချဖို့ အသင့်လုပ်ထား’

ဖရစ္စကိုကစ်က ဂျိုးကို အော်ပြောသည်။

ရိန်းဒီးယား သူတို့၏ နောက်ဘက်မှ ထိုးထွက်လာသည်။

သင်္ဘောအခန်း ပြတင်းပေါက်များ ရေထဲတွင် မြုပ်သွားသည်အထိ စောင်း
ကွေ့သည်။ ၎င်းသည် သူတို့နှင့် နီးကပ်လွန်းလှသဖြင့် သူတို့ကို တိုက်ချ
သွားပြီဟုပင် အောက်မေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် သင်္ဘောနှစ်စင်းကို ရေပြင်
ငယ် တစ်ခုက ခြားထားလိုက်ပါသည်။

ရက်ဒ်နယ်လဆင်သည် သူ၏ လမ်းကြောင်း လွဲမှားသွားကြောင်း
သိရှိသဖြင့် ရုတ်ခြည်းပင် လမ်းကြောင်းသစ် တစ်ခုပြောင်းလိုက်ပြန်
သည်။ ပဲ့ကို တအား ဖိတွန်းလိုက်ပြီး သင်္ဘောကို နေရာမှာပင် လည်သွား
စေပါသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ရွက်လက်ကြီးသည် ဒက်ဇယ်လာ အနီးသို့
လည်ထွက်သွားသည်။ ပြင်သစ်ပီတီသည် ရောက်ရှိလာသော ရွက်လက်
ကြီးနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်ပြီး ရရှိသည့် အချိန်မှာ တစ်စက္ကန့်လောက်သာ
ဖြစ်သည်။ သူသည် ကြောင်တစ်ကောင်လို လှမ်းခုန်လိုက်ပြီး လက်နှစ်
ဘက်ဖြင့် ကိုင်ဆွဲထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရိန်းဒီးယားသည် ရှေ့သို့
တက်သွားပြီး သင်္ဘောထိုးစိုက်သွားတိုင်း သူ့ကို ရေထဲသို့ နှစ်မြှုပ်လျက်
ရှိတော့သည်။ သို့သော် သူသည် မြဲမြဲကိုင်ထားပြီး ရေပေါ်သို့ ရောက်
လာတိုင်း သင်္ဘောဘက်သို့ တိုးသွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကုန်းပတ်
ပေါ်သို့ သူရောက်ရှိသွားသည်။

‘နောက်တစ်ကြိမ် မင်းအလှည့်ပဲ’

ဖရစ္စကိုကစ် ပြောသည်။

‘ဟင့်အင်း၊ မင်းအလှည့်’

ဂျိုး ပြန်ပြောသည်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ ငါက ရေကြောင်း အများကြီး နားလည်တယ်’

ဖရစ္စကိုကစ် ထပ်ပြီး ပြောသည်။

‘ငါလဲ မင်းလိုပဲ ရေကောင်းကောင်း ကူးတတ်တယ်’

ဂျိုး တုံ့ပြန်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ အငြင်းပွားမှု မည်ကဲ့သို့ အဆုံးသတ်မည် ကို မမှန်းဆနိုင်ပါ။ သို့သော် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်များ လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် ၎င်းတို့အနေဖြင့် သဘောတူညီမှု ရယူ စရာ မလိုတော့ပါ။ ရိန်းဒီးယားသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော အရှိန်ဖြင့် မြန်မြန်ကြီး လှည့်ချလိုက်သည်။ အင်မတန် ရဲရင့်သည့် အလုပ်ဖြစ်သည်။

သည်စဉ်မှာပင် မုန်တိုင်းသည် တအားကုန် ဆောင့်တိုက်လေ တော့သည်။ ပင်လယ်ကြီး တစ်ခုလုံး ဗရုန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားသည်။ ဧရာမ လှိုင်းလုံးကြီး တစ်ခု၏ နောက်တွင် ရိန်းဒီးယား ပျောက်ကွယ်သွား သည်။ လှိုင်းလုံးကြီး လိမ့်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ရိန်းဒီးယားသည် စောစောက ရှိခဲ့သော နေရာတွင် မရှိတော့ချေ။ ဒေါမာန်ထနေ သော ရေပြင်ကြီးကိုသာ လူငယ်များ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ တွေ့မြင်ကြ ရသည်။ မကျေနပ်သဖြင့် နောက် တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး ပြန်ကြည့်သည်။ ရိန်းဒီးယား မရှိတော့ပါ။ ပင်လယ်ကြီးပေါ်တွင် သူတို့ချည်းသာလျှင် ရှိတော့သည်။

‘သူတို့ကို ဘုရားသခင် ကရုဏာ ထားပါစေ’

ဖရစ္စကိုကစ် ဆုမွန်တောင်းလိုက်သည်။

ဂျိုးသည် မြန်ဆန်လှသော ဘေးဆိုးကြီးအတွက် ထိတ်လန့်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

တုန်လှုပ်လွန်းလှသဖြင့် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

‘သင်္ဘောငြိမ်အောင်ဆိုပြီး ဝမ်းထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ အလေးချိန် တွေကြောင့်ပဲ သူဟာ အောက်ကို တစ်ခါတည်း မြုပ်သွားတာပဲ’

ဖရစ္စကိုကစ် မောဟိုက်စွာ ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့၏ အရေးပေါ် အခြေအနေကို ကြည့်ရှုလျက်

‘ကဲ ငါတို့ ကိစ္စ ငါတို့ လုပ်ရတော့မယ်၊ စောစောက တစ်ချက် တိုက်လိုက်တာ မှန်တိုင်းနောက်ပိုင်းတော့ ပြိုသွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် လေ အရှိန် လျော့တာနဲ့အတူ ပင်လယ်ကြီးက ငါတို့ကို ခလောက်ဆန်နေမှာ ပဲ၊ အဲဒီတော့ လက်တစ်ဘက်က ထိန်းထားပြီး လက်တစ်ဘက်က အလုပ် လုပ်ကြရမယ်၊ သင်္ဘောကို ဦးတည်ပေးရမယ်’

သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထဲတွင် ဓားကိုယ်စီ ကိုင်လျက်ရှေ့ဘက် သို့ လေးဘက်တွားပြီး သွားကြသည်။ အကျိုးအပဲများသည် သင်္ဘောကို ရိုက်ဆောင့်ကာ အနှောင့်အယှက်အတားအဆီး ပြုနေကြသည်။ ရှင်းလင်းရေး လုပ်ငန်းကို ဖရစ္စကိုကစ် ဦးဆောင်သည်။ သို့သော် ဂျိုး သည် ပေးအပ်သော အမိန့်များကို ဝါရင့် သင်္ဘောသား တစ်ဦးပမာ လိုက်နာ လုပ်ဆောင်သည်။

တစ်မိနစ် တစ်ကြိမ် သို့မဟုတ် နှစ်မိနစ် တစ်ကြိမ်လောက် ဆိုသလိုပင် သင်္ဘောဦးကို လှိုင်းရိုက်ပုတ် ဖုံးလွှမ်းသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် စကောထဲမှ ဆီးဖြူသီးများပမာ ဖြစ်နေကြရတော့သည်။

ပထမဆုံး သူတို့သည် ပင်မအပျက်ပုံကြီးကို ငုတ်တိုင်များဖြင့် ကြိုးဖြင့် ခိုင်မြဲစွာ ချည်နှောင်ကြရသည်။ ထို့နောက် ရှုပ်ယှက်ခတ် နေသော ရွက်ကြိုး၊ ရွက်လက်နှင့် ရွက်ကြိုး စက်သီးများကို ရေပေါ်မှာ

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

ထက် ရေထဲတွင် ဖြတ်ခုတ်ပစ်ကြရသည်။ ပဲ့စင်တွင် ရေတွေ လျင်မြန်စွာ ဝင်နေသဖြင့် သူတို့သည် အလုပ်ပြီးရေးနှင့် ရေမြုပ်မည့် အရေးကို အပြိုင်အဆိုင် လုပ်ကိုင်နေကြရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အားလုံးပြီးစီးသွား ပြီ ဖြစ်သော်လည်း လေကွယ်ဘက်က ရွက်ဆိုင်းကြီးများ ကျန်နေတော့ သည်။ ဖရစ္စကိုကစ်က ချည်တုပ်ထားသော ကြိုးများကို ခုတ်ဖြတ်ပစ် သည်။

ကျန်ရှိသော အလုပ်ကို မုန်တိုင်းက လုပ်ဆောင်သည်။ ဒက်ဇယ် လာသည် လေကွယ်ဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ မျောသွားသည်။ ရှေ့ငုတ်များ တွင် ချည်ထားသော ကြိုး တင်းသွားသောအခါတွင် ဦးပိုင်းသည် နေသား တကျ ပြန်ဖြစ်ပြီး ပင်လယ်ပြင်နှင့် လေတင်ဘက်သို့ ဦးတည်လေတော့ သည်။

လူရွယ်နှစ်ယောက်သည် သူတို့၏ လုပ်ဆောင်ချက် အောင်မြင်မှု အတွက် ခေတ္တမျှသာ ထောမနာ ပြုနိုင်ကြပြီးနောက် နောက်ဘက်သို့ ပြေးကြရသည်။ ထိုတွင် ပဲ့စင်သည် ရေတစ်ဝက်လောက် ပြည့်နေသည်။ သင်္ဘောခန်း အတွင်းမှ ပစ္စည်းများ ရေမျောနေကြသည်။ သူတို့သည် ပဲ့စင် ကြောင်အိမ်များအတွင်းမှ ရေပုံးနှစ်လုံးယူပြီး ရေများကို ခပ်ထုတ် ပစ်ကြရသည်။ သို့သော် အတော်ပင် ရင်ကွဲပက်လက် နိုင်ရသည့် အလုပ်ဖြစ်သည်။ သူတို့က တစ်ပုံးခပ်ထုတ်ပစ်စဉ်တွင် အပြင်က တစ်စည်လောက် ပြန်ဝင်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ညဘက် ရောက်သော အခါ ဒက်ဇယ်လာသည် ၎င်း၏ ပင်လယ်ကျောက်ဆူးတွင် ပျော်ရွှင် စွာ ကခုန်လျက် ရှိတော့သည်။

ဖရစ္စကိုကစ် ပြောသည့်အတိုင်းပင် မုန်တိုင်း နောက်ပိုင်း ကျိုး

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

ပြတ်သွားပြီး ပင်မ လေကြောင်းသည် အနောက်ဘက်သို့ တိမ်းစောင်း သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း ၎င်းတို့ ဝန်းကျင်တွင် လေပြင်းတိုက်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

‘အခုအတိုင်းသာ လေဆက်ပြီး တိုက်နေမယ်ဆိုရင် ငါတို့ဟာ မနက်ဖြန် မနက်ပိုင်း တချိန်ချိန်မှာ ကာလီဖိုးနီးယား ကမ်းခြေကို ရောက် သွားမှာပဲ၊ လောလောဆယ်မှာတော့ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိဘူး၊ စောင့်ကြည့် ကြရုံပဲ ရှိတယ်’

ဖရစ္စကိုကစ်က ပြောလိုက်သည်။

သူတို့ စကားသိပ်မပြောကြပါ။ သူတို့၏ ရဲဘော်များ ဆုံးရှုံးရ သည့်အတွက် စိတ်ထိခိုက်၍တစ်ကြောင်း၊ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကြ၍ တစ် ကြောင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်ပြီးမှသာ နေချင်ကြတော့ သည်။ အင်မတန် ဆင်းရဲဆိုးရွားသော ညပင်ဖြစ်သည်။ အအေးဒဏ် ကြောင့် သူတို့ ခိုက်ခိုက်တုန်နေကြရသည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ဘာတစ်ခု မျှ ခြောက်သွေ့သည့်အရာ မရှိပါ။ အစားအစာများ၊ အဝတ်အထည် များ၊ စောင်များ အားလုံးပင် ပင်လယ်ရေဖြင့် စိုရွှဲလျက် ရှိတော့သည်။

တစ်ချီတစ်ချီတွင် သူတို့ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားကြသည်။ သို့ သော် ထိုသို့ အိပ်ပျော်သည့်အချိန်က တိုတောင်းလှသည်။ အနှောင့် အယှက်ရှိသည်။ အကြောင်းမှာ တစ်ယောက်က လန်နီးလာပြီး အခြား တစ်ယောက်ကို လှုပ်နှိုးတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် မိုးလင်းလာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူတို့ကြည့်ရှု ကြသည်။ လေရော ပင်လယ်ရော သိသိသာသာကြီးပင် ငြိမ်ကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဒက်ဇယ်လာအတွက် စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ အခြေအနေ မရှိတော့

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

ပါ။ ကမ်းခြေသည် သူတို့ မျှော်မှန်းထားသည်ထက်ပင် ပိုပြီး နီးနေသည်။ ကမ်းပါးစောက်ကြီးများသည် နံနက် ဆည်းရီတွင် ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်းနှင့် ခြောက်လှန့်စွာ တည်ရှိနေကြသည်။

သို့သော် နေမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ လှိုင်းလုံးများ ရိုက်ခတ်နေ သော သဲသောင်ပြင်ကို သူတို့ တွေ့မြင်ကြရတော့သည်။ သဲသောင်ပြင် ၏ တစ်ဘက်တွင်ကား မြို့တစ်မြို့၏ အိမ်များနှင့် မီးခိုးထွက်နေသော ခေါင်းတိုင်များ တည်ရှိနေတော့သည်။

‘ဆန်တာခရုပဲ၊ လှိုင်းပုတ်ခံရပြီး သင်္ဘောပျက်စရာ အကြောင်း မရှိတော့ဘူး’

ဖရစ္စကိုကစ် ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါဆိုယင် အာမခံ သေတ္တာကြီးလည်း အာမခံချက် ရပြီပေါ့’

ဂျိုး မေးလိုက်သည်။

‘အမှန်ပဲပေါ့။ အာမခံချက် ရသွားပြီ။ ဆိပ်ကမ်းက သင်္ဘောကြီး တွေအတွက် သိပ်မလုံခြုံပေမယ့် ငါတို့အတွက်တော့ ဒီလေကလေးနဲ့ ဆိုရင် ဆန်လိုရင်ဖိုမြစ်ဝကို ရောက်သွားမှာပဲ။ အဲဒီမှာ ကန်ကလေး တစ်ခု ရှိတယ်။ လှေဆိပ်တစ်ခု ရှိတယ်။ ရေက မှန်ပြင်လို ချောနေပြီး လူ့အရပ် လောက်ပဲ နက်တယ်။ ငါ အဲဒီကို ရက်ဒ်နယ်လဆင်နဲ့ တစ်ခါ ရောက်ဖူး တယ်။ ကဲ လာဟော့၊ ငါတို့ မနက်စာအမိ ရောက်လိမ့်မယ်’

ဖရစ္စကိုကစ်သည် ကြောင်အိမ်အတွင်းမှ ကြိုးခွေအပိုများကို ထုတ်ယူသည်။ ကြိုးစကို ပင်လယ်ကျောက်ဆူးကြိုးတွင် ထုံးချည်သည်။ ကြိုး တန်းကို နောက်ဘက်သို့ ဆွဲယူသွားပြီး ပဲ့ငုတ်တိုင်များတွင် ချည် လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဦးပိုင်း ငုတ်တိုင်တွင် ချည်ထားသော ကြိုးကို

ရတနာပုံစာစုပုံစိုက်

နတ်နွယ်

ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဒက်ဇယ်လာသည် လည်သွားပြီး ကမ်းခြေ
 ဘက်သို့ ဦးတိုက်သည်။ သင်္ဘောခန်းထဲမှ တက်အပို နှစ်ချောင်းနှင့်
 ရေစိုစောင်များကိုယူပြီး ရွက်တိုင်နှင့် ရွက်အဖြစ် ပြုလုပ်ကြသည်။ ရွက်
 ကိစ္စ ပြီးသောအခါ ဂျိုးသည် ပဲ့ပိုင်းသို့ ရောက်လာသော အပျက်အစီး
 များ ကို ဖြတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဖရစ္စကိုကစ်က ပဲ့ကို ထိန်းကိုင်လျက်
 ရှိတော့သည်။

x x x

(၂၁)
ဂျိုး နှင့် သူ၏ပခင်

‘ဘယ်လိုလဲ၊ ကျုပ်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ မာလိန်များကြီး’
ဖရစ္စကိုကစ်သည် ဒက်ဇယ်လာကို ဦးကြိုး ပဲ့ကြိုးဆိုင်းပြီး နောက်
ဆိပ်ခံတံတားကလေးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ မေးလိုက်သည်။

ဂျိုး အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်ပြီး
‘ဘာ ပြောတယ်... ငါ... ဘာပြုတယ်’

‘မင်းက အခု မာလိန်များ မဟုတ်လား၊ ကုန်းပေါ်ကို ငါတို့ ရောက်
လာပြီ မဟုတ်လား၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ငါဟာ သဘောသား ဖြစ်သွားပြီ၊
အဲဒီတော့ မင်း အမိန့်က ဘာလဲ’

သည်တော့မှ ဂျိုး သဘောပေါက်သွားပြီး

‘အားလုံးကို မနက်စာ စားဖို့ ခေါ်လိုက်... အဲဒါက...

ခဏနေဦး’

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

သင်္ဘောခန်းထဲသို့ သူ ဆင်းသွားသည်။ သူ သင်္ဘောပေါ်ရောက်
ချိန်က သူ၏ အထုပ်ထဲတွင် ထည့်ထားခဲ့သော ပိုက်ဆံကို ယူသည်။
ထို့နောက် သင်္ဘောခန်း တံခါးကို သော့ခတ်ပြီး စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်
ရှာဖွေရန် ကုန်းပေါ်သို့ သူတို့ တက်သွားကြသည်။ ဂျိုးသည် နံနက်စာ
စားနေရင်းနှင့် ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို စိမ့်ချက်ချသည်။ ပြီးသောအခါ
ဖရစ္စကိုကစ်ကို ပြောသည်။

ငွေသိမ်းသည့်သူကို ဆန်ဖရန်စစ္စကို နံနက်ရထား ဘယ်အချိန်
ထွက်မလဲဟု သူ မေးသည်။ အဖြေကိုရသောအခါ နာရီကို ကြည့်လိုက်
သည်။

‘ရထားချိန် မိသေးတယ်’ ဖရစ္စကိုကစ်ကို သူပြောလိုက်သည်။
‘သင်္ဘောခန်း တံခါးကို သော့ခတ်ထား၊ သင်္ဘောပေါ်ကို ဘယ်သူမှ မတက်
စေနဲ့၊ ဟောဒီမှာ ပိုက်ဆံ၊ ဆိုင်တွေမှာ ဝယ်စား၊ စောင်တွေကို ခြောက်
အောင်လုပ်ပြီး ပဲ့စင်မှာအိပ်၊ မနက်ဖြန် ငါပြန်လာမယ်၊ သင်္ဘောခန်းထဲ
ကို ဘယ်သူမှ မဝင်စေနဲ့၊ သွားပြီ’

လျင်မြန်စွာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဘူတာရုံသို့ သူ ပြေး
သည်။ လက်မှတ်ကို သူ ဝယ်ယူသောအခါ လက်မှတ်စစ်က သူ့ကို
အံ့ဩစွာ ကြည့်သည်။ သင်္ဘောသား ဦးထုပ်၊ သင်္ဘောသား ဖိနပ်တို့နှင့်
ရထားစီးသော ခရီးသည်များကို သူ မတွေ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
သို့သော် ဂျိုး ဂရုမပြုပါ။ သတိပင်မထားမိပါ။ သတင်းစာ တစ်စောင်
ဝယ်ပြီး သူ ဖတ်သည်။ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ သတင်း
တစ်ပုဒ်ကို သူတွေ့ရှိရသည်။

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

ပျောက်ဆုံးသွားပြီဟု ယူဆခြင်း

ဗရွန်ဆန်နှင့် တိတ်ကုမ္ပဏီက ငှားရမ်းထားသော ဆွဲသင်္ဘော ပင်လယ်ကေရီ သည် ပင်လယ်ပြင်တွင် လှည့်လည်ရှာဖွေပြီး နောက် တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းထူးခြင်း မရှိဘဲ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သော အင်္ဂါနေ့ ညက ဆန်အန်ဒရေးမြို့တွင် ၎င်းကုမ္ပဏီပိုင် အာမခံ သေတ္တာကို အတင့်ရဲစွာ လူယူသွားသော ပင်လယ်ဓားပြများ၏ သတင်းကို လည်း တစ်စုံတစ်ရာ မကြားသိရကြောင်း၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် မုန်တိုင်းမိပြီး ကမ်းခြေဘက်သို့ လွင့်ပါသွားသော ရွက်သင်္ဘော နှစ်စင်းကို ဖာရာလုန်း မီးပြတိုက် အစောင့်က တွေ့မြင်လိုက် ရသည်ဆိုကြောင်း၊ ပင်လယ်ဓားပြများသည် ၎င်းတို့၏ တိုက်ရာ ပါ ပစ္စည်းနှင့်အတူ မုန်တိုင်းထဲတွင် ပျက်သုဉ်းသွားပြီဟု ရှာဖွေ သူများက ယူဆကြကြောင်း၊ အာမခံ သေတ္တာထဲတွင် ရွှေဒင်္ဂါး ဒေါ်လာ တစ်သောင်းအပြင် အရေးကြီးသော စာရွက်စာတမ်း များလည်း ပါဝင်သွားသည်ဟု ကောလာဟလ ဖြစ်ပွားနေ ကြောင်း။

ဤသတင်းကို ဖတ်ရသောအခါ ဂျိုး စိတ်ထဲတွင် အများကြီး သက်သာရာ ရရှိသွားပါသည်။ ဓားပြတိုက်သည့် ညက ဆန်အန်ဒရေး မြို့တွင် မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မသေဆုံးကြောင်း ထင်ရှားသည်။ အကယ်၍ သေဆုံးခဲ့သည်ဆိုလျှင် သတင်းစာထဲတွင် ဝေဖန်ချက် တစ်စုံ တစ်ရာ ပါရှိရပေမည်။ ထို့အပြင် သူ့သတင်းကိုလည်း သူတို့ တစ်စုံ တစ်ရာ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

မသိရှိသည်မှာ သေချာသည်။ သိရှိခဲ့လျှင် ဤ သတင်းမျိုးကို သူတို့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ခြွင်းချန်ထားခဲ့မည် မဟုတ်ပါ။

ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ ဘူတာရုံတွင် သင်္ဘောသား ဖိနပ်နှင့် သင်္ဘော သား ဦးထုပ်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ်ကလေး တစ်ယောက် အငှားကား တစ်စီးကို ခေါ်ပြီး ထွက်သွားသည်ကို စပ်စုသော လမ်းသွား လမ်းလာများက အံ့ဩစွာ ငေးမောကြည့်ရှုကြသည်။ သို့သော် ဂျိုးသည် ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်နေသဖြင့် သူတို့ကို ဂရုမပြုအားပါ။ သူ့အဖေ၏ အချိန်ဇယားကို သူ သိသည်။ သူ့အဖေ နေ့လယ်စာ စား ထွက်မသွား ခင်တွင် မတွေ့လိုက်ရမည်ကို စိုးရိမ်နေသည်။

တံခါးကို သူ တွန်းဖွင့်ပြီး မစ္စတာ ဗရွန်ဆန်နှင့် တွေ့လိုကြောင်း ပြောသောအခါ ရုံးအကူက သူ့ကို ဟောက်ပါသည်။ အလားတူပင် ရုံးစာရေးကြီးကလည်း သူ့ကို မမှတ်မိပါ။

‘ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား၊ မစ္စတာဝီလီ’

မစ္စတာဝီလီက သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ကြည့်သည်။

‘အို ဂျိုးဗရွန်ဆန်ပါလား၊ နေစမ်းပါဦး၊ မင်း ဘယ်ကနေပြီး ရောက်လာတာလဲ၊ သွား သွား၊ အထဲမှာ မင်း အဖေရှိတယ်’

မစ္စတာ ဗရွန်ဆန်သည် လက်ရေးတို စာရေးကို နှုတ်တိုက်ပြော နေရာမှ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ဟဲလို၊ သား ဘယ်သွားနေတာလဲ’

‘ပင်လယ်ကို’

ဂျိုး ဣန္ဒြေနှင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ သူ့ဖခင်ထံမှ မည်သည့် တုံ့ပြန်မှုမျိုးကို ရမည် သူ မသိပါ။ မိုးရေကာ ဦးထုပ်ကို လက်ချောင်း

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

များဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စမ်းကြည့်နေမိသည်။

‘ခရီးတိုပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုနေသလဲ’

‘ဒီလို ဒီလိုပါပဲ’ သူ့ဖခင်၏ မျက်လုံးများ ကြည်လင်နေသည်ကို သူ မြင်လိုက်ရသည်။ အခြေအနေကောင်းသည့် သဘောပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ‘သိပ်မဆိုးပါဘူး၊ တွက်ကြည့်ရင်ပေါ့’

‘တွက်ကြည့်ရင် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ တွက်ကြည့်ရင်ဆိုတာက အခြေအနေက အများကြီး ဆိုးနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါထက် ကောင်းနိုင်တာလဲ မရှိတော့ဘူး’

‘စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲလား၊ ကဲ ထိုင်စမ်းပါဦး’ ထို့နောက် လက်ရေးတို စာရေးဘက်သို့ လှည့်ပြီး ‘ခင်ဗျား သွားနိုင်ပြီ မစ္စတာ ဘရောင်း၊ အဲ. . . ကနေ့အဖို့ ခင်ဗျား မလိုတော့ဘူး’

ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် မဟုတ်သည့်အရာ ဘာတစ်ခုမျှ မဖြစ်သည့် အလား သူ့ဖခင်က သူ့ကို ပုံမှန်အတိုင်း ချစ်ခင်ကြင်နာစွာဖြင့် လက်ခံ ဆက်ဆံသောအခါ ဂျိုး မငိုမိအောင် စိတ်ကို အများကြီး ထိန်းရပါတော့ သည်။ သူသည် ကျောင်းပိတ်ရက် ခရီးသွားရာမှ ပြန်လာသည့် အလား ပင် ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် လူကြီးတစ်ယောက်အနေနှင့် လုပ်ငန်းကိစ္စ တစ်ခုအတွက် သွားရာမှ ပြန်လာသည့် အလားပင် ဖြစ်ပါသည်။

‘ကဲ ပြောစမ်းပါဦး ဂျိုး၊ သား စောစောက ဖေဖေကို စကားထာ ဝှက်သလို ပြောသွားတယ်၊ ဖေဖေ စိတ်ထဲမှာ အခု ဘာတွေများပါလိမ့် ဆိုပြီး မရိုးမရွဲကြီး ဖြစ်နေရတယ်’

ထိုအခါ ဂျိုးသည် ထိုင်ပြီး ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်များကို ပြောပြသည်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အားလုံးကိုပင် ဖြစ်သည်။ တနင်္လာနေ့ ညမှအစပြု၍ဖြစ်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

သည့် အဖြစ်တစ်ခုစီကို အသေးစိတ် ပြောပါသည်။ ဖရစ္စကိုကစ်နှင့် ပတ်သက်သော သူ၏ အကြံအစည်တို့ကို မေ့ချန်မထားခဲ့ပါ။ သူ မျက်နှာ ရဲနေသည်။ သူ၏ ဇာတ်လမ်းကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောဆိုလျက် ရှိသည်။ မစ္စတာ ဗရွန်ဆန်လည်း စိတ်ပါဝင်စားစွာနှင့် နားထောင်လျက် ရှိသည်။ ဂျိုး၏ စကား အနည်းငယ်ပြတ်သွားလျှင် ဆက်ပြောရန် တိုက် တွန်းသည်။ သို့သော် ထိုမှတစ်ပါး တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း ကား မပြုချေ။

‘အဲဒါပါပဲ ဖေဖေ၊ ဒါထက် ကောင်းတာမျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ ဘူး’

ဂျိုး နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။

‘အင်း သား ပြောတာ ဟုတ်လဲ ဟုတ်တယ်. . . မဟုတ်လည်း မဟုတ်ဘူး’

မစ္စတာဗရွန်ဆန် စီရင်ချက် ချလိုက်သည်။

‘ဖေဖေပြောတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး’

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ခြွင်းချက်စကားကြောင့် ဂျိုး စိတ်ပျက်သွားသည်။ သားဖြစ်သူ၏ ခံစားရမှုကို မစ္စတာဗရွန်ဆန် ကောင်းစွာသိရှိပြီး ဆက် ပြောသည်။

‘အာမခံ သေတ္တာကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောရရင် သားကို အများ ကြီး ချီးကျူးပါတယ်၊ ဒီအတွက်လဲ သားကို အများကြီး ဂုဏ်ပြုစရာ ရှိ ပါတယ်၊ မစ္စတာ တိတ်နဲ့ ဖေဖေတို့ ဒီအာမခံ သေတ္တာ ပြန်ရဖို့အတွက် ဒေါ်လာငါးရာ ကုန်ပြီးပြီ၊ ဖေဖေတို့မှာ ဒီပစ္စည်း ပြန်ရဖို့အတွက် အများ ကြီး အရေးကြီးတာမို့ ဆုငွေ ငါးထောင်ပေးမယ်လို့လဲ ကြေညာထားခဲ့

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

တယ်၊ ကနေ့မနက်မှာပဲ ဆုငွေကို ထပ်တိုးပေးဖို့ ဖေဖေတို့ စဉ်းစားခဲ့ကြ တယ်၊ ဒါပေမယ့် သားက. . .’

မစ္စတာဗရွန်ဆန် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ကာ ချစ်ခင် ကြင်နာစွာ ဖြင့် သား၏ ပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဘက် တင်လိုက်ပြီး

‘ဒါပေမယ့် သား ဒီလောကကြီးမှာ ရွှေတွေ ငွေတွေထက် ပိုပြီး အရေးကြီးတာတွေ ရှိတယ်၊ ဥပမာ သားဆိုပါတော့၊ အဲဒါ အဓိကပဲ၊ သားရဲ့ ဘဝကို ဒေါ်လာ တစ်သန်းနဲ့ ရောင်းမလား’

ဂျိုး ခေါင်းခါသည်။

‘အဲဒါ အဓိကပဲ၊ လူ့ဘဝ တစ်ခုကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံ တွေနဲ့ မဝယ်နိုင်ဘူး၊ ဘဝတစ်ခု ပျက်စီးသွားတဲ့ အတွက်လဲ ငွေနဲ့ ပြန်မလျော်နိုင်ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ ချည့်နဲ့တဲ့၊ မှားယွင်းတဲ့၊ အကျည်းတန် တဲ့ ဘဝတစ်ခုကိုလဲ ကောင်းမွန် ပြည့်စုံလှပတဲ့ ဘဝတစ်ခုဖြစ်အောင် ငွေနဲ့မလုပ်နိုင်ဘူး၊ သားအဖြစ်ကိုပဲ ကြည့်စမ်းပါ၊ ဒီ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ကောင်းတဲ့ စွန့်စားခန်းတွေက သား ဘဝကို ဘယ်လို ရောင်ပြန်ဟပ် သလဲ၊ သား ဘဝကို ဘယ်လိုဖြစ်စေသလဲ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ဒီအဖြစ်မျိုး ကို သား နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လုပ်ဦးမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သန်ဘက်ခါ ကျရင် လုပ်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဖိန်းနွဲ့ခါကျရင် လုပ်မလား၊ ဖေဖေပြော တာ သား သဘောပေါက်သလား၊ ဖေဖေဟာ သားရဲ့ ဘဝကို ဘာမဟုတ် တဲ့ အာမခံ သေတ္တာတစ်ခုနဲ့ လဲနိုင်ပါ့မလား၊ မင်းရဲ့ အခု ခရီးဟာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ခရီးတစ်ခုလို့ အချိန်အခါက သက်သေမခံဘဲနဲ့ ဖေဖေ ပြောနိုင်ပါ့မလား၊ ဒီလို အတွေ့အကြုံမျိုးဟာ ဆိုးကျိုးကို ပေးနိုင် သလို ကောင်းကျိုးကိုလဲ ပေးနိုင်တယ်၊ ပိုက်ဆံ တစ်ဒေါ်လာဟာ အခြား

ရတနာသုံးစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

တစ်ဒေါ်လာနဲ့ အတူတူပဲ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒေါ်လာတွေ အများကြီးပဲ၊ ဒါပေမယ့် တခြား ဂျိုးဟာ ဖေဖေရဲ့ ဂျိုးနဲ့ မတူနိုင်ဘူး၊ ဒါမှမဟုတ် သားရဲ့နေရာမှာ အခြား ဘယ်တစ်ယောက်မှ ဝင်ပြီး နေရာမယူနိုင်ဘူး၊ အဲဒါကို သား သဘောပေါက်မလား’

မစ္စတာ ဗရွန်ဆန်၏ အသံ အနည်းငယ် တိမ်သွားသည်။ နောက် တစ်ခဏတွင် ဂျိုးသည် အသည်းကွဲတော့မည့်ပမာ ငိုရိုက်မိ တော့သည်။ ယခုအခါတွင် သူသည် ဖခင်ဖြစ်သူကို အဘယ်မျှ ဒုက္ခပေး နှိပ်စက်ခဲ့သည်ကို သိရပေပြီ။ မိခင်နှင့် ညီမလေးတို့ကိုတော့ မပြောနှင့် တော့။ သို့ရာတွင် သူ့ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော လေးရက်တာ ကာလသည် ကမ္ဘာ ကြီးနှင့် သူ့လောကကြီး အပေါ်တွင် ထားရှိသော သူ၏ သဘောထား များကို ကြည်လင်ပြတ်သားစေတော့သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်လာ သော အတွေးများတို့ကိုလည်း နှုတ်မှ ထုတ်ဖော်ပြီး ပြောဆိုနိုင်တော့ သည်။

သို့ဖြင့် ဂျိုးသည် သူ၏ ခံစားမှုများနှင့် သူ ရရှိသော သင်ခန်းစာ များကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလေတော့သည်။ ဖရစ္စကိုကစ်နှင့် ပြောဆိုရာမှ ရရှိသော သူ၏ ကောက်ချက်များ၊ ပြင်သစ်ပီတီနှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံရာ မှ ရရှိသော သင်ခန်းစာများ၊ ရိန်းဒီးယားနှင့် ရက်ဒ်နယ်လဆင်တို့ ပင်လယ်ကြီး အောက်သို့ရောက်ရှိသွားသော မြင်ကွင်းမှရရှိသော အမြင် များ အားလုံးကို ပြောပြသည်။ မစ္စတာ ဗရွန်ဆန်က သူပြောသည်များ ကို နားထောင်သည်။ အလားတူပင် သဘောပေါက် နားလည်ခြင်း ရှိ သည်။

‘အဲဒီတော့ ဖရစ္စကိုကစ်ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဖေဖေ’

ရတနာသုံစာအုပ်တိုက်

ဂျိုးက သူ့စကားအဆုံးတွင် မေးလိုက်သည်။

‘အင်း၊ သားပြောတဲ့ စကားတွေအရဆိုရင် သူငယ်ကလေးမှာ အလားအလာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်’ ဂျိုး၏ မျက်လုံးများ အရောင် လက်သွားသည်ကို မစွတာ ဗရွန်ဆန် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ‘အင်း ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ သူဟာ သူ့ဘဝကို သူ ပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ အခြေ အနေမှာ ရှိပါတယ်’

‘ခင်ဗျာ’

ဂျိုး သူ့နားကို မယုံနိုင် ရှိသည်။

‘ကဲ အဲဒီလိုဆိုရင် ကြည့်ကြရအောင်၊ လောလောဆယ် အခြေ အနေမှာ သူဟာ ဒေါ်လာ ငါးထောင်ရဲ့ တစ်ဝက်ကို ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ ကျန်တဲ့ တစ်ဝက်ကတော့ သားနဲ့ ဆိုင်တယ်၊ အာမခံ သေတ္တာကို ပစိဖိတ် သမုဒ္ဒရာထဲကနေ ပြန်ရအောင် လုပ်တာ သားတို့နှစ်ယောက်ပဲ၊ သား တို့သာ အချိန် နည်းနည်းကလေး စောင့်နိုင်မယ်ဆိုရင် မစွတာတိတ်နဲ့ ဖေဖေတို့က ဆုတွေကို တိုးပေးကြတော့မလို့ပဲ’

‘အို . . . အဲဒီကိစ္စကို အလွယ်ကလေး စီစဉ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ဝက်ကို ကျွန်တော်မယူပါဘူး၊ ကျန်တဲ့ တစ်ဝက် နဲ့ ပတ်သက်လို့လဲ . . . ၊ ဖရစ္စကိုကစ် လိုချင်တာက ပိုက်ဆံ မဟုတ်ပါ ဘူး၊ သူ လိုချင်တာက မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းပဲ၊ အဲ . . . အဲ ဖေဖေပဲ ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ သူတို့ဟာ ပိုက်ဆံထက် တန်ဖိုးရှိတယ်၊ သူတို့ ကို ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်လို့ မရနိုင်ဘူး၊ သူ လိုချင်တာက မိတ်ဆွေနဲ့ ပညာ သင်ကြားရေးပဲ၊ ဒေါ်လာနှစ်ထောင်ငါးရာ မဟုတ်ဘူး’

‘သူ့ကိစ္စ သူ့ဟာသူ ဆုံးဖြတ်ရင် မကောင်းဘူးလား’

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နတ်နွယ်

၂၃၂

‘မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီကိစ္စကို အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီ’

‘စီစဉ်ပြီးပြီ၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ သူက ပင်လယ်မှာ မာလိန်များ၊ ကျွန်တော် က ကုန်းပေါ်မှာ မာလိန်များ၊ အဲဒီတော့ သူဟာ အခု ကျွန်တော့် အုပ်ချုပ်မှု အောက်မှာရှိနေတယ်’

‘ဒါဆိုရင် လက်ရှိညှိနှိုင်းဆွေးနွေးနေတဲ့ နေရာမှာ သူ့ကိုယ်စား ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ အကျိုးဆောင် အခွင့်အာဏာ သားမှာရှိနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကောင်းတယ်၊ ဒါဆိုရင် ဖေဖေက သားကို အဆိုပြုချက် တစ်ခု တင်ပြမယ်၊ ဒေါ်လာ နှစ်ထောင်ငါးရာကို သူ့ကိုယ်စား ဖေဖေ သိမ်းထားပေးမယ်၊ သူလိုချင်တဲ့ အချိန်မှာ ပြန်ပေးမယ်၊ သားကိစ္စကို ဖေဖေ တို့နောက်မှ ရှင်းပြမယ်၊ သူ့ကို သားရဲ့ လက်အောက်မှာ အစမ်း အဖြစ် တစ်နှစ်လောက်ထားမယ်၊ သူ့ကို သား စာသင်ပေးနိုင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီကရှေ့မှာ သားကိုယ်တိုင်လည်း စာသင်တော့ မယ်လို့ ဖေဖေ ယုံကြည်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့အနေနဲ့ ညကျောင်း တက်နိုင်တယ်၊ အဲဒီနောက်မှာ သူဟာ အစမ်းကာလကို အောင်အောင် မြင်မြင် ဖြတ်သန်းနိုင်မယ်လို့ဆိုရင် သူ့ကို သားနဲ့ တစ်တန်းတည်းထားပြီး ဖေဖေ ပညာသင်ကြားပေးမယ်၊ ဒီကိစ္စကတော့ သူ့အပေါ်မှာ တည်တာပဲ၊ အဲဒီတော့ လူကြီးမင်းရဲ့ အမှုသည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့အဆိုပြုချက် ကို အကျိုးဆောင်ကြီးက ဘာများပြောစရာ ရှိပါသလဲ’

‘ဤအမှုကို ချက်ချင်းပဲ ပိတ်လိုက်ပါပြီ’

သားအဖ နှစ်ယောက် လက်ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။

‘အဲဒီတော့ သား အခု ဘာလုပ်မလဲ’

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

‘ပထမဆုံး ဖရစ္စကိုကပ်ဆီကို ကြေးနန်းတစ်စောင် ရိုက်မယ်၊ ပြီးရင် အိမ်ကို တန်းပြေးမယ်’

‘ဒါဆိုရင် ဆန်အန်ဒရေးကို ဖေဖေ ဖုန်းဆက်ပြီး မစ္စတာ တိတ်ကို သတင်းကောင်း ပါးလိုက်ဦးမယ်၊ ခဏကလေးစောင့်၊ ပြီးရင် သားနဲ့ အတူ ဖေဖေလဲ လိုက်မယ်’

သူတို့ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာသောအခါ မစ္စတာ ဗရွန်ဆန်က မစ္စတာဝီလီကို ပြောသည်။

‘ဆန်အန်ဒရေး အာမခံသေတ္တာ ကျုပ်တို့ ပြန်ရပြီ မစ္စတာဝီလီ၊ အဲဒီတော့ ကနေ့ ကျုပ်တို့ ရုံးပိတ်ကြမယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး စာရေးတွေ အားလုံးကို ပြန်နိုင်ကြပြီလို့ ပြောပေးပါ’ ဓာတ်လှေကား အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်စဉ်တွင် ‘ရုံးအကူကလေးကိုလည်း ပြောဖို့မမေ့ပါနဲ့’

နတ်နွယ်

THE CRUISE OF DAZZLER

JACK LONDON

နုတ်နွယ်

ဒက်လပ်က

www.foreverspace.com.mm